

ВАЛЕНТИН ПОПОВ - ВОТАН

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

26

**И
С
Т
О
Р
И
И**

ВАЛЕНТИН ПОПОВ - ВОТАН 26 ИСТОРИИ

chitanka.info

Както и в предните издания, и тук се срещаме с богато жанрово многообразие, с богати тематично сюжети и с богато развихрената фантазия на автора. Той не се страхува да експериментира и да използва най-различни боички от палитрата: преминава през антиутопични краски, през фантастично-фентъзийни лабиринти, придвижва ни из паралелни светове, демонстрира шеметния танц на ръба на психиката, преплитането на фантазиите и реалността.

Авторът ни показва любовта във всякакви измерения, любовта като събирателно понятие — между мъж и жена, между родители и деца, между приятели и непознати — красива, тъжна, изгаряща или пък мъчителна. Предполагам всеки читател ще забележи с каква фина чувствителност и точна наблюдателност е постигнато всичко това.

В тази книга има двадесет и шест истински разказа.
Насладете им се!

Диана П. Петрова

ДИАНА ПЕТРОВА

ПРЕДГОВОР

За мен е едновременно и лесно, и трудно да пиша за новия сборник на Валентин Попов. Това е така, защото съвсем отблизо познавам творчеството на автора. Когато преди години разбрах, че пише, съвсем естествено, прочетох негови неща. За да разбера с удоволствие, че много ми допадат.

В тази книга са събрани 26 разказа, които са били публикувани в различни електронни медии, и такива, които са отличени в различни наши и международни конкурси. Някои от историите присъстват в издадените по-рано четири самостоятелни сборника на Валентин Попов, а други за първи път намират място в тази книга.

Както и в предните издания, и тук се срещаме с богато жанрово многообразие, с богати тематично сюжети и с богато развихрената фантазия на автора. Той не се страхува да експериментира и да използва най-различни боички от палитрата: преминава през антиутопични краски („Убежище“), през фантастично-фентъзийни лабиринти („Музиката на цветята“, „Сензорна симбиоза“, „Кучешка дупка“ и др.), придвижва ни из паралелни светове („Топли кафяви очи“), демонстрира шеметния танц на ръба на психиката, преплитането на фантазиите и реалността, („Огън за вещниците“, „Твоето желание е и мое“, „Анелизе“ и др.), преминава през света на страха — от млките страхове до истинския ужас („Пеперудите и Лайла“, „Зелени котешки очи“, „Кристално лице“, „Художника и есента“). И докато в част от разказите внушенията се постигат посредством свръхестествени и мистични прийоми, то друга част са истински „снимки“ на съвремието, на реалността, прецизно и детайлно разгледани под микроскоп частици, клинично описани — без поучителност, без размахване на пръст, просто снимки, а лъхащите от тях ужас, тъга, болка в много голяма степен са дори по-големи и силни, отколкото в хорър историите („Тебешир“, „Истории от автобуса“, „Червената роза“).

Но авторът ни показва и утрото — сътворено и фантазно („Храм“), или като възможно ново начало („Чаят на г-жа Бърнс“, „Итака“), показва ни любовта във всякакви измерения, любовта като събирателно понятие — между мъж и жена, между родители и деца, между приятели и непознати — красива, тъжна, изгаряща или пък мъчителна. Предполагам всеки читател ще забележи с каква фина чувствителност и точна наблюдателност е постигнато всичко това.

Разказът е особена форма. На пръв поглед лесна, но в действителност криеща много подводни камъни. Идеята трябва да е достатъчно добре развита, сюжетът да е достатъчно разгърнат, посланието да е ясно и всичко това обаче, да е побрано в неголям обем, да е ярко, концентрирано, въздействащо. Нищо не бива да липсва, но и нищо не трябва да е в повече.

В тази книга има двадесет и шест истински разказа.

Насладете им се!

Диана Петрова

АНЕЛИЗЕ

Вече забравям кой съм и дали съм бил някой някога. Мракът се спуска над мен като тънка паяжина, която подобно на ракови клетки расте и големее, обхващайки все повече от моята същност. Губя се често в себе си, в спомените си, а тленността не ми помага. Рея се над синевата на деня, но виждам чернота, която обгръща света. Виждам празните липси като призрачни силуети, които бродят хаотично в търсене на мястото си, виждам как някои потъмняват, обхванати от паяжината и постепенно биват обвивани от нея, както муха в примката на паяк, докато постепенно целите стават черни и се превръщат в мрак, криещ миналото и Аз-ът ми.

Защо се случва това? Нима човек може да живее без спомени, без минало, без да е някой? Нима имам непростими грехове, че съм подложен на това мъчение да виждам снимките на близките ми хора, а да не ги разпознавам. Лица — безименни, но усмихнати на черно-бели фотографии. Пожълтели хартии, които не носят нищо освен болка. Болка от това, че са едни непознати за мен, а знам, че би трябвало да ги познавам.

Понякога, когато морето е черно и яростна буря върхлита бреговете, се моля да потопи острова и да отнесе безполезността и слабостта ми на дъното си. Но на следващия ден, когато видя лъчите на слънцето да огряват Киони, да позлатяват цветята и тънко да рисуват по белите стени на къщите, жаждата ми за живот се завръща. Пак разгръщам старите албуми и обнадежден от завръщането на слънцето се надявам, че и моята памет се е завърнала. Но уви! Мракът е там и върши своята черна работа.

Вече не знам кой съм, не знам защо съм, не знам къде съм.

Синята бездна ме привлича и тръгвам с треперещи крака, подпирайки се на бастунче, от другата страна ме подкрепя жена, облечена в бяло. Медицинска сестра! Мисля си, че отивам към синята бездна, за да се хвърля в нея и да се оставя на морето да ме вземе такъв, какъвто съм — празна черупка на рак пустинник. Искam да

удава мрака и да свърша с това мъчение, но се оказва, че сестрата ме е извела само на редовната разходка на чист въздух. Чувам я да ми го казва, когато опитвам да пристъпя през кея в нищото. В гласа ѝ има досада и подозирам, че всяка сутрин я подлагам на това, но не помня. Не помня и как се казва. Останали са само няколко островчета в паметта ми — Итака и Киони — тук се родих, тук ще умра — и Нея. Моята единствена и голяма любов, моята мечта. Чието име не помня! Но помня чертите на лицето ѝ, къдравата тъмна коса, големите черни очи, тънките устни, които така често се смееха. Поне докато те, нацистите, не нахлуха в укритието ни. Помня зверските лица, как я дърпат, разделяйки я от майка ѝ и баща ѝ, как тя плаче... Черните хищнически униформи... В последно време не помня лицата над униформите, а виждам замазани вълчи пасти — оголени и озъбени. Болестта ми е спестила другото. Помогна ми да забравя какво се е случило след това. Поне затова съм благословен.

Напомням си да попитам момичето в бяло за моята любов, може би знае, може би...

Смъртта на стареца дойде в прекрасно слънчево утро. Медицинската сестра влезе в стаята му с усмивка, дръпна пердетата и започна да пее тихичко народна песен, подготвяйки се да започне да отговаря още преди да чуе дежурните му въпроси. Толкова ѝ беше леко на душата, че няколко минути не забеляза, че той не се надига от леглото си и не я разпитва коя е, къде се намира, защо е сам, къде е жена му и децата...

Обърна се и видя гладкия, изпънат чаршаф, под който едва си личеше слабото тяло. Приблужи се предпазливо. Чертите му бяха изопнати и остри, бръчките видимо отпуснати, а очите затворени.

Поне е умрял спокойно, каза си тя, и сложи ръка на челото му. Все още бе топло. Сигурно е починал на зазоряване.

Сестрата се обади по телефона и се зае да подрежда стаята, да вади личните му вещи. Стана ѝ малко тъжно. Въпреки че на моменти изкуфелият старец доста я дразнеше, тя го съжаляваше. Беше като изгубено дете, което не знае къде се намира. Толкова самотен и тъжен се чувстваше. А и всяка сутрин по време на разходката се опитваше да прекрачи кея и да падне в морето.

От семейния албум изпадна един изписан с разкритен почерк лист. Седна и го прочете, после заплака тихичко. Сега разбираше бездната в душата и мозъка на този човек, сега осъзнаваше реално, че по времето на Втората световна война е изгубил нещо изключително важно, някаква мистериозна любов. После отвори албума със снимките, но там не видя толкова стара фотография. Надникна в нощното шкафче и започна да вади различни дреболии. Отваряше и надничаше навсякъде. Най-накрая на дъното на кутията с принадлежности за бръснене, които не бе използвал от няколко години, видя пожълтял плик. Беше изписан с красив, елегантен почерк. Адресиран бе до него — Петер Ван Пелс, в Амстердам. Извади отвътре лист, изписан с обли, елегантни букви.

Скъпи Петер,

Изминалите две години, които прекарахме заедно, са се запечатали в съзнанието ми завинаги. Искрено се надявам да се видим много скоро, когато войната завърши...

Сестрата прочита бързо цялото писмо, а лицето ѝ бе мокро от сълзи. Подписът бе Ане Франк.

Дошлият, за да напише час на смъртта и да придвижи документацията, бе принуден да бие успокоително на сестрата, която беше видимо разстроена.

Когато друга старша сестра ѝ помогна да се изправи, тръгна олюлявайки се. Погледна през прозореца, от който се виждаше кея. За миг замръзна. Видя бял прегърбен силует, който пристъпва във водата, но вместо да потъне, се понесе по нея. Постепенно старецът, защото тя не можеше да сбърка пациента, за който се бе грижила толкова години, започна да се سماлява. От кея се отдалечи вече малко момченце, което подтичваше.

Сестрата се отскубна от колежа си и изтича на терасата. Момченцето, подобно на бяла светлина или слънчево зайче тичаше с весело подскачане по водата, а на отсрещния бряг някой му махаше. Друга малка детска фигурка. Сестрата бе сигурна, че това е неговата Анелизе.

Най-после двамата щяха да имат своето откраднато детство и любов на откраднатата им Итака.

ИТАКА

Плажът бе каменист, а джинът му горчеше. Слънчевите лъчи се плъзгаха болезнено в чувствителните от махмурлука очи. Срещу него

бе заливът с белите лодки, а тихото пляскане на вълните в кея го оглушаваше.

Огледа се за секунда. Махна на сервитьорката и на неразбираем гръцко-английски я помоли да го премести на бара. Момичето не бе гъркиня, но го разбра перфектно — взе в една ръка двете чаши, а с другата купичката с полуразтопен лед и пепелника и тръгна пред него, като се движеше грациозно и елегантно. Неговите стъпки бяха вяли и тежки, а чехлите му потракваха неприятно о мраморната настилка.

Сумракът го прегърна и го приюти. Настани се на високото столче и затвори очи. Отпи щедра глътка алкохол и запали цигара. Издиша дима през носа и погледна. Далеч по-добре бе тук вътре. Сервитьорката стоеше в другия край на бара. Той я погледна и се усмихна неуловимо. После извади от задния джоб намачкани листа и се опита да поработи върху ръкописа. След няколко минути остави ядно страниците, без да обръща внимание, че по плота има мокри следи, които се отбелязаха на листите с бъдещия му шедьовър.

Сервитьорката излезе, а той я проследи с поглед. Определено бе чужденка на този остров, както и той. Имаше стройно тяло, мургава кожа и екзотични черти, а липсата на познания в гръцкия език доказваха най-ярко това.

Главоболието му попремина и поръча узо. Изпи го на един дъх. Люшна се в спомена за вчерашния ден, завършил тъжно и самотно, дори горчиво след снощната среща с едва встъпило в пълнолетие девойче, което се бе опитвало да прекара нощта с него. Неприятният привкус идваше и от това, че в началото той поддаде на наивната свалка, поласкан защото два пъти по-младо момиче го е забелязало. Така или иначе нищо не се случи. Той се бе прибрал и си допи в стаята, вперил поглед в намачкания ръкопис — паметник на неосъществеността на мечтата.

Барът се изпълни изведнъж с младежи — група туристи, дошли на няколкодневна ваканция. Той потърка слепоочията си, защото главоболието се завръщаше. Стана и отиде до тоалетната. Мъчителен и болезнен спазъм на стомаха го накара да повърне. Изми се старателно и се върна. Видя, че до ръкописа му има пълна чаша. Приблужи се бавно към мястото си, а сервитьорката изникна отнякъде:

— Заведението черпи! — усмихна се, разкривайки бисерни зъби, а в очите ѝ искряха онези пламъчета, които бяха запалили троянската

война.

— Благодаря ти, Елена — каза той и постави ръка на рамото ѝ.

— Не се казвам Елена — отвърна момичето.

— Всъщност няма значение. — Този път беше негов ред да се усмихне. — Кога свършваш работа?

По-искрен и по детски весел смях не бе чувал. За миг се почувства като дете в огромен лунапарк.

— Защо питаш?

— За да... — обърка се за миг, — ... за да те почерпя нещо след това.

— Ела трийсет минути след полунощ — намигна му тя и се отдалечи към групата младежи.

Той допи узото и си тръгна. Излизайки ѝ намигна, а тя му помахаше с ръка — бе се сприятелила с няколко от посетителите и слушаше историята, която ѝ разказваха.

Прибра се сравнително бързо и се строполи в леглото. Заспа мигновено и сънува, че литературния агент му се обажда, съобщавайки, че всички издателства са отхвърлили новия му роман. „Недописан!“, каза си, когато се събуди към десет вечерта.

Взе душ, избърсна се и си облече чисти дрехи. Първо щеше да пийне някъде, а после да иде да я изчака.

На улицата го посрещна глъч и музика. Забърза към кея. Дано бързо намери свободно място. Малко преди да стигне, се наложи да се скрие зад голяма саксия с форма на амфора, от която кичести клони протягаше зокум с прекрасни розови цветове. Срещу него се бяха задали болезнено белите немци — баща и дъщеря. Когато отминаха, продължи пътя си и не след дълго се бе разположил на удобна маса с гледка към залива и отсрещния остров. Едва ли щеше да се нарани, както имаше намерение по-рано, да посети Итака. Работата с ръкописа му не вървеше. „Ръкописът!“, подскочи той. Бързо плати и тръгна към заведението, където работеше Елена, въпреки че имаше половин час до полунощ.

Барът бе пълен, едва си проправи път сред тълпата, скупчена на бара. Едър грък разливаше по чашите питиета. Писателят се огледа, но не видя сервитьорката. Попита барманът къде е момичето, но той не го разбра. Опита се да каже нещо за ръкописа, но клиенти удариха с чаши по барплота и човекът зад бара се отдалечи.

Излезе от заведението, повъртя се отвън и пак влезе. Колкото и да се оглеждаше — не я виждаше. Така или иначе реши, че само тя би могла да му помогне за ръкописа. Изпсува ядно и ритна едно кошче за боклук. Запали цигара и тръгна безцелно. Отново се върна към кея и продължи по крайбрежната улица. Отсреща тъмната сянка на И така се открояваше на фона на небето. Неусетно крачките му го изведоха извън града. Започна да се изкачва, докато достигна висок нос, вдаден в морето. Приблужи се към ръба. Там тъмен силует седеше, провесил крака над бездната.

— Все пак ме намери. — Бисерната усмивка грейна в тъмата и момичето се изправи.

— Може би — отвърна писателят посърнал.

— Обича ме! — каза Елена и хвърли един лист.

Той се ококори. Това бе неговият ръкопис.

— Хей, какво...

— Не ме обича. — Пореден лист полетя в бездната.

Стоеше като закован и гледаше усмихнатото момиче с очи, изпълнени с радост, веселие, любопитство и невинност.

— Обича ме — продължаваше тя.

Тогава той видя, че в ръката си тя има само един останал лист. Очите ѝ помръкнаха, изпълнени с тъга.

Последният лист полетя от тънката ѝ ръка.

— Не ме обича! — погледна го обвиняващо.

Писателят се сепна. Приблужи се към нея, осъзнал, че всичко, за което се е борил, не е това, което е искал. Колкото повече е търсил, толкова повече се е губил. Бръкна в задния джоб на новите си панталони и извади последния лист на ръкописа, който бе изписал сутринта, докато се бореше с махмурлука.

Хвърли го и се обърна:

— Обича те!

После се наведе към нея и я целуна.

НЕ Е ДОБЪР ДЕН

Силвия и Тони дойдоха първи. Хвърлиха колелетата до вратата „Началник гара“ и със смях се спуснаха към изоставените товарни

вагони. Гонеха се известно време, провирайки се между купчини железа и ръждясали вагони, докато най-накрая се изморила и се проснаха в купчината пясък, останала от незапомнени времена. Слънцето напичаше жестоко, но в Плевен беше така — лятото можеш да пържиш тиквички на предния капак на колата си, а през зимата да гониш бели мечки по Главната.

— Тия няма ли да идват вече — попита Тони, докато лежеше и ровеше вяло с ръка в пясъка.

— Ще дойдат, само да се натуткат — отвърна Силвия, която се чудеше дали довечера няма да ѝ се карат за пясъка в косата.

— Натуткат-напуткат! — изсмя се Тони.

— Хей, без глупости — скастри го момичето.

— Глупости-дупости, малката! — изплезе се той и скочи на крака. Удари я силно по бедрото и извика: — Ти гониш, принцесо-парцалесо!

Силвия извика от рязката болка и яд и скочи. Втурна се към него, но той умело изви тяло и се промуши под протегнатите ѝ ръце. Хукна към последния коловоз.

— Хей! Тук ли сте! — чу се хрипливия глас на Кристиан.

Силвия спря и сложи длани като фуния пред устата си.

— Който ни намери последен, ще яде чакъл с пръст! — После последва отдавна скрилия се от погледа ѝ Антон.

Дочу смях зад гърба си и побърза да се изкатери по стълбичката на стар вагон. После внимателно пропълзя под вдигнатата врата и се вмъкна. Вътре бе задушно и поне петдесет градуса. Тялото ѝ мигновено се изпоти. Затаи дъх и зачака. По едно време чу стъпки, които я подминаха. Измъкна се тихо от вагона, но точно когато скочи на чакъла иззад гърба ѝ се чу вик:

— Теб те хванах, луничка-поничка! — Христо я беше издебнал.

— Хванал си метлата на баба си! — разсмя се Силвия и се втурна към колелета.

Христо затича зад нея, като дишаше тежко.

— Хей — закова се на едно място момичето, — виж къде е Тони.

Двамата се спряха и погледнаха. Изпънатата ръка на Силвия сочеше нагоре, затова вдигнаха глави.

Тони се бе покатерил на покрива на един вагон и правеше физиономия на четвъртия от бандата им — Жечко, който стоеше пред

вагона и се чудеше как да се качи, за да хване Тони.

Силвия и Христо изтичаха при него и започнаха да му дават съвети откъде да мине, къде да се хване, как да се издърпа нагоре. През това време Тони правеше маймунски физиономии и крещеше „Жечко-дечко, Жечко-палечко, Жечко-женчо!“. Другарчето им се ядоса и това му даде сили. Мразеше да го обиждат пред Силвия, защото малко си падаше по нея. Не че тя имаше представа или дори той, но обичаше много да ѝ дърпа косата, да ѝ се подиграва на луничките или на рокличките, с които я контеха родителите ѝ. Винаги когато беше с рокля, отдолу стърчаха остри и издрани колене, което му бе особено забавно.

Жечко успя криво-ляво да се изкачи и се изправи запъхтян на тавана на вагона. Тони го изчака да тръгне към него и се спусна като пожарникар по арматурно желязо, опряно на вагона. Гонещият го се спусна след него. Отдолу чу вик и в същия миг главата му се опря в жицата.

Тялото на Жечко подскочи и тупна до вагона. Косата му пушеше, а очите му бяха отворени и изцъклени. Силвия изпищя.

Сирените на полицейските коли и линейката разкъсаха лятната омара надвиснала над Стара гара. Появиха се и няколко репортера и фотографа от местната телевизия и вестник. Лентите на полицията ограждаха периметъра, а трите деца бяха отведени към участъка.

Патологът прибра тялото на загиналото момче в чувал и скоро го изнесоха. Случаят бе нещастен и ясен за него. Разследването щеше да приключи изключително бързо. За съжаление в тези дни, началото на лятото, когато жегата нахлува и се установява, винаги се случваха такива неща. Патологът знаеше това най-ясно от всички. Малко ли прободени съпрузи бе гледал, малко ли застреляни бащи или синове, заклани с брадва старци, изнасилени жени. Обикновено тези неща се случваха в околните села или в Кайлъка. Но най-много жертви биваха захвърляни в Мъртвата долина. Сякаш самото място искаше да оправдае името си като прибере всички жертви.

Още преди да се стъмни всички екипи се бяха изнесли, а на мястото останаха полицейските ленти.

Лятото и есента отминаха, сякаш духнато глухарче, чиито парашутчета се разпръсват, подети от вятъра. Суровата зима показва зъбите си още от начало. Сви студ, натрупа сняг и всички училища затвориха врати. Деца тичаха по пързалки, правеха снежни човеци, замеряха се с топки и щастливо крещяха „Дървена ваканция! Дървена ваканция“.

Христо, Тони и Силвия не се бяха срещали от нещастния случай с Жечко. Всъщност срещаха се в училището, но се подминаваха само с кимване и извъръщаха глави. Нещо тежко и грозно се бе настанило във взаимоотношенията им. Едва след години Силвия разбра, че това е била сянката на Жечко.

Когато Силвия се обади първо на Тони, а после и на Христо, не очакваше, че и двамата ще приемат идеята ѝ. Звучаха сдържано любезно като възрастни, които са учтиви помежду си. Нищо не кара децата да порастват така, както лична трагедия.

Трите деца се събраха пред Стара гара. За разлика от предния път сега бяха само трима, не беше адска жегата, нямаше ги колелетата. Кимнаха си мълчаливо, сякаш си запазваха един вид почитание. После по невидим знак отидоха до вагона, където беше паднало тялото на Жечко.

Силвия носеше малка раничка с Кити, свали я и извади три църковни свещи. Подаде по една на момчета, а последната задържа за себе си. После бръкна в джоба на дънките си и щракна запалката. Вятърът не позволи да се появи пламък. Тримата се събраха в кръг и поднесоха свещичките си. Силвия щракна пак, пламъкът облиза фитилите и в един миг лумнаха и трите свещи. Закриха ги в шепи и се раздалечиха.

— Да намерим затулено място! — каза Антон и заобиколи вагона. Зад себе си чу хрущенето на снега под краката на другите. От подветрената страна не духаше и той спокойно можеше да държи свещичката в ръка, без да прави заслон с другата. Наведе се и я бодна в снега. Останалите последваха примера му. — Все си мисля, че аз съм виновен за... — Гласът на момчето се задави и въпреки че не искаше да плаче точно пред Силвия, а всъщност пред кое и да е момиче, не можа да прикрие сълзите си.

— Глупости! — каза малко по-рязко, отколкото възнамеряваше момичето. — Всички играхме играта, всички се гонехме. Ако ти не се бе качил на вагона, щеше да е Христо или аз. Нямах лична вина за Жечко.

— Но аз му се подигравах... — Тони се разхлипа, а Силвия го прегърна. Лицето му се захлупи на рамото ѝ. И тримата заплакаха и се прегърнаха.

Няколко минути по-късно чуха, че нещо над главите им изсъска. Електрическо жужене забръмча във въздуха. Децата вдигнаха поглед нагоре. Кабел се бе проточил от покрива на вагона и се гърчеше, виснал точно над мястото, където бе паднал Жечко. Децата отскочиха назад, но останаха да гледат металическата змия, която сякаш се опитваше да се протегне към тях и захапе със заряда си.

— Ние сме виновни — каза Силвия, — трябва да направим нещо.

— Какво? — за първи път се обади Христо. — Не можем да се разменим за Жечко.

— Не можем — добави Тони, — но можем да споделим съдбата му.

— Нима искаш да кажеш... — Силвия се опули.

— Да! — рязко отвърна Антон. — Точно това искам да кажа. След като заради нас Жечко си отиде, най-честно и приятелско би било и ние да го последваме.

Децата замълчаха. Гледаха към потрепващия електрически кабел. Имаше нещо хипнотично в движението му. Сякаш танцуваше и пускаше мънички искрици — фойерверки, които ги примамваха.

Христо пристъпи напред.

— Хей, не така! — дръпна го Силвия.

— Защо? — обърна се момчето към нея с поглед, сякаш изтръгнат от дълбок сън.

— Защото не е нужно да е по същия начин. И...

— Какво?

— Не ми се умира в тоя студ — изхленчи Силвия.

За миг всички замълчаха, а после изведнъж избухнаха в смях. Магията на скъсания електрически кабел бе развалена. Превивайки се от смях децата си тръгнаха. Стара гара остана сама, свита от студ и изоставена.

Стаята бе тъмна. Дръпнатите пердета спираха болнавата светлина от уличната лампа. Силвия лежеше на леглото си, а около шията си бе стегнала колана на хавлията си. Другият ѝ край бе вързала за крака си. Колкото повече изпъваше крайника си, толкова повече се стягаше куплунга и я задушаваше.

През няколко блока Христо стоеше надвесен през отворения прозорец на междуетажната площадка. Гледаше към земята от седем етажа височина, а снежинките летяха с танцово движение, сякаш примамващо го да полети с тях.

В съседния квартал Тони измоли майка си да му позволи да напълни ваната. Съблече се бавно и се отпусна в топлата вода. Облегна глава назад и затвори очи. Ръката му, която висеше отстрани, държеше старият дядов бръснач.

Внезапно в целия град спря тока и електрическите жици спряха да издават хипнотичното си жужене.

„Днес не е добър ден за умиране“, казаха си три деца.

ХРАМ

Чувствам се чудесно. Мястото е топло, тъмно и уютно. Не знаех това, когато се *появих*. Затова и радостта ми е толкова голяма и се вълнувам. Усещам трептенията, теченията, виждам пулсациите, а понякога долавям далечни излъчвания, които ми доставят радост. Оставям се на космоса да ме носи и люлее и изпразвам *съзнанието* си от всички опасения, които ме обхващаха редовно преди *създанието*. Гледам прелитащи и преливащи се цветове около мен, чиито трептения ме хипнотизират и унасят, докато потъна в дълбок и приятен сън. Тогава сънувам звезди и галактики, които танцуват в орбита около мен, полюшват се на вълните на безвремието, което обхваща и мен в приятелска прегръдка. Чувствам се част от всичко и част от нощта, която заражда *Началото на съществуването*. Пулсирам заедно с единения свят, а цветовете му греят в очите ми — космос на сбъдващи се мечти и обещания. Колкото повече се нося из безкрая на топлите води на космическия океан, толкова повече осъзнавам мястото си — хем единено и маргинализирано от все по-бързо растящия ми *Аз*, хем като част от общия свят на материално и нематериално *битие*. Чувството е опияняващо. Значимост сам по себе си и значимост като част от всичко.

По-късно долових и изключително приятни резонанси, които нахлуха в съзнанието ми и усетих заформянето на *Любовта*. Ако някога се разтопя, то бих искал да е от любов. Плувах в нея и се отдавах на чувството за съзряване. Чувствах се все по-значим, все по-силен и все по-съвършен. Дали това е измамно усещане. Да! Но го разбрах много, много по-късно. Тогава, когато опознах названията на формите от околния свят — малка частица от космоса, който ме бе зародил в безкрая си и от който бях неразделна част. И тогава дойде *болката*, която изпълни всичко и всичко се превърна в нея. След нея долових разкъсването на мрака и прекрасните танцуващи светлини и вълни на трептения.

Уплаших се, когато в един момент стените на света се срутиха около мен и ме затрупаха, задушавайки ме. И точно когато чувствах, че ще се *разпадна* в ефира на чернотата, когато светлините и цветовете се превърнаха в убийствено мъчителни игли, които ме пробождаха и раздираха, отворих уста и поех дъх. Мигом дойде *облекчението*, а веднага след това ме заля *безграничната* и *безусловна* любов на богинята, която ме пое в нежните си, топли ръце, прегърна ме и ме целуна. Положи главата ми на гърдите си и аз отново усетих онази космическа пулсация, която ми даряваше спокойствие и сигурност през времето на моето зараждане.

Напуснах *храма*, но той винаги ще остане в мен!

ЧАЯТ НА Г-ЖА БЪРНС

И тази сутрин г-жа Филипс стана рано. Свенливите слънчеви лъчи надникнаха през кокетното ѝ прозорче, за да я заварят вече край машината за чай, наметната с пенъоар. Докато чакаше чая да се запари, тя мажеше препечена филийка с масло, която щеше да изяде заедно с твърдо сварено яйце от вчера.

Г-жа Филипс бе вдовица от почти 3 години. Съпругът ѝ, капитан Филипс, бе умрял в далечна Индия под знамето на короната. И макар че почина от интимна болест, той получи признание за върнатата си служба към кралицата и остави военна пенсия на 45-годишната си съпруга. Тя прие тежко новината за смъртта му през първите няколко месеца. След това живота бавно я понесе в мътните си води. Редуваха се спокойни, сиви дни — един вечен стереотип, който обаче ѝ даваше сигурност и спокойствие.

На врата се почука. Госпожа Филипс дръпна перденцето и погледна. Виждайки заоблената фигура на съседката си, госпожа Бърнс, тя отвори вратата:

— Бързо, мила, влизай, че този есенен вятър цяла ме пронизва със студ.

Пухкавата гостенка се шмугна в стаята и потри ръце:

— Ох, нямах търпение да те видя, Констанс, толкова исках да ти разкажа за странния сън.

— Чакай, мила Бети, нека ти сваря чай, пък тогава ще говорим.

Бети седна на фотьойла и кръстоса крака:

— Сънувах, че моят Джим ме е завел на танци. Ама бяхме на по двадесет години. Млади, жизнени и пълни с енергия. Отидохме в балната зала на гимназията Уотсуорт и танцувахме... Танцувахме до зори. — Пълното лице на г-жа Бърнс се бе зачервило от възбуда. — Толкова се развълнувах, че съм будна от четири часа и едва дочаках да видя, че се размърдваш зад пердетата. — Мрачен поглед се лепна за гърба на Констанс.

— А, Констанс, чакай с чая. Изхвърли го. Виж какво нося! Ох, колко съм глупава. За малко да забравя! — Бети извади една кутия, черна на цвят, с червени непознати букви изписани на нея. — Виж синът ми какво ми прати от Таити. Таитянски чай! Нека го опитаме!

Гостенката очакваше Констанс с възторг да се зарадва на разнообразието в менюто, а и да я попита нещо за сина ѝ.

— О, Бети, ама току-що направих чая — клюмна лицето на Констанс.

— Моля, скъпа ми съседке. Направи ми услуга и сложи от този чай. — Бети стана, взе чашките с току-що налят чай и ги изсипа в мивката. — Хайде, ти седни, а аз ще направя чая.

Домакинята вдигна рамене и седна на затопленото местенце на фотьойла. Бети зажува в кухничката, като надълго и нашироко разказваше за флотските премеждия на сина си, за това как едва не се разбили край бреговете на Таити, колко добър син бил и прочие неща, които съседката ѝ знаеше до болка. Констанс просто седеше и мислеше свои си работи, като учтиво кимаше от време на време и промърморваше по някое „О, да, разбира се, мила“ или „За бога, права си, Бетс“.

Г-жа Бърнс поднесе чашките с чай и двете дами отпиха по глътка. По странен чай г-жа Филипс не бе пила. Първо, сякаш изгаряше небцето, след това оставяше дъх на горчиви бадеми, а на края усещането бе сякаш е отпила шоколадов ликьор. Странен вкус, който в интерес на истината нито ѝ допадна, нито опротивя. Забъбриха за плетката на Бети, а после и за предстоящото коледно намаление в бакалията на ул. „Престън“.

След час тя остана сама и се зае с пране, гладене и чистене. Дори не ѝ остана време за обяд. Чак към 16:00 ч. капнала от умора седна да почине и погледа ѝ падна на черната кутия с червени знаци. Стана и я повъртя в ръце. Нищо не можеше да разчете. Дали да не я върне на Бети? Или какво пък, нека изпие още един чай, може пък да ѝ хареса този път. Кипна водата и сложи чая. После го сипа в малка кокетна чаша и разбърка с лъжичка захар. Още преди да е отпила усети особен мускусен аромат на шоколад и какао. Изпи го настървено, защото този път сякаш имаше друг вкус — по-сладък и по *алкохолен*, ако може така се изрази. Вечерта си легна след още една чаша чай.

За първи път откакто бе вдовица, я споходиха сънища. Сънува мускулести мъжки тела, който се гънат и танцуват в ритъма на огнен барабан. Сякаш някъде в джунглата. Беше тъмно, виждаха се високи растения. А барабана биеше буб-буб-та-там-та-там! Буб-бум-та-там-та-там!

Телата танцуваха, проблясваха голи прасци, ръце с изразени бицепси, гърди и широки мускулести бедра. Смуглата гола мъжка кожа блестеше на светлините хвърляни от огъня. Танцуваха! Буб-буб-та-там-та-там! Буб-буб-та-там-та-там!

На сутринта Констанс се събуди потна, с омотан около глезените ѝ чаршаф. Тя отиде в банята да се изкъпе, защото се чувстваше трескава и разпалена, а слабините ѝ горяха.

След като излезе от банята се почувства по-добре. Отиде да препече филийки и зачака да потропа Бети. Тази сутрин обаче, никой не почука на вратата ѝ.

Вечерта г-жа Филипс отново пи от таитянския чай и отново сънува барабана, огъня и голите тела, който танцуваха. Този път ръце се протягаха към нея, докосваха я, галеха косите ѝ. Събуди се посред нощ, цялата горяща от възбуда. Слабините ѝ пареха нетърпимо. За първи път съжали наистина, че мъжа ѝ не е до нея. Стана, запали лампата и взе каталога с екскурзии на Томас Кук. Разлисти трескаво на буква Т. Таити! Имаше екскурзии. Дали да не отдели пари и да отиде на този страстен остров?

Сутринта сложи таитянския чай, препече филийки, свари яйца, сложи масълцето на масата и зачака г-жа Бърнс. След като мина обичайното време на посещението ѝ, Констанс реши да отиде до съседката си. Досега не се бе случвало да не я посети два поредни дни. Може би милата Бети беше болна. Наметна връхна дреха и притича до съседната къща. Потропа на вратата. Отвори ѝ Джим:

— Здравей, Джим, как си? Тук ли е Бети?

Чак след тази реплика забеляза, че обикновено спретнатия и стегнат Джим има по-различен вид. Беше с набола брада, смачкана пижама, с мръсен халат над него. Имаше торбички под очите.

— Констанс! Влез, моля те. — Очите му се напълниха със сълзи.

Тя плахо влезе след него. Той се тръшна на дивана неприлично разкراчен, така че гостенката му отклони поглед.

— Бети я няма, Констанс! Няма я. Заминала е! — и се разрида.

Г-жа Филипс го чу, но погледа ѝ беше паднал върху отворения на буква „Г“ каталог на Томас Кук.

ТОПЛИ КАФЯВИ ОЧИ

Пролетта бе изпъстрила улицата с аромат на разцъфнал живот. Свежозелените листа се поклащаха от лекия полъх на топъл вятър,

прекосил Средиземноморието и донесъл дъх на солена морска вода и песъчинки от далечни пустини и древни градове.

Пролетта бе любимият сезон на Драган, който учеше в Софийския университет втора година. Квартирата му бе малка стаичка в къща на ул. „Сан Стефано“, която имаше хубав и голям двор с цъфнала вишна, кайсия и много минзухари и синчец. Оставяше прозореца си отворен, за да нахлуят всички тези аромати дори нощем, когато все още бе малко хладно.

Драган вървеше с ръце в джобовите и вдишваше с пълни гърди любовта, която природата изливаше над света. Прибираше се след лекции и нямаше търпение да излезе и да чете на двора, където разполагаше един шезлонг с позволенията на хазяите си.

След като направи чаша чай, той седна и отвори книгата, но почти веднага я сложи на коляно. Мислите му отлетяха към безрадостното детство на изоставено дете. Никога не бе познавал баща си. Майка му, за която пазеше скъп спомен, почина, когато бе на 3 години. В съзнанието му образът ѝ бе неясен, но толкова светъл. Не помнеше чертите ѝ, но си я представяше с големи, топли кафяви очи, преливащи от любов.

Стресна го звукът от падналата книга. Бе задрямал. Стана и се протегна. Погледът му падна на стара съборетина в двора, която някога е била стопанска постройка. Отиде и надникна в нея. Вратата се отвори със скърцане. Влезе вътре, отмествайки с ръка паяжините. Видя светец кръг на пода, изрисуван сякаш с червена боя. Приблужи се и стъпи в него. Чу пропукване. Нищо повече.

Излезе от къщата и мигом усети промяната. Ароматите на сезона бяха по-силни. Не чуваше така силно бръмчащите автомобили. Огледа се. На мястото на вишната и кайсията стърчаха само тънки фиданки. Драган се върна. Кръгът беше там. Стъпи в него и бързо изтича навън. Пред очите му се появиха познатите големи дървета, даващи плодове.

Цял следобед Драган преминава през кръга. Разбра, че това бе портал на времето. Двата му края бяха на едно и също място, но някъде около двадесетина години назад.

Вечерта се прибра колкото да хапне и изтича пак назад във времето. Излезе на улицата и се огледа. Хората се разхождаха, а по улиците се виждаха само лади, москвичи и от време на време по някоя правителствена волга. Минувачите заглеждаха този странен човек с

особени дрехи, който вървеше с широка усмивка на лицето и оглеждаше с интерес всичко наоколо.

Пред Драган сякаш от нищото изникна момиче, в което той по невнимание се блъсна. Наведе се и ѝ подаде ръка, а когато тя вдигна глава, срещна най-дълбоките и топли кафяви очи на света. Смотолеви едно извинение и я огледа крадешком — проста вълнена пола от син плат и бяла риза, която бе закопчана до последното копче. Единственото екстравагантно нещо бе копринено шалче, което бе прехвърлила през врата си.

— Извинете — каза Драган, — бързате ли?

— Много сте странен — обърна се момичето, а после се усмихна, — и така странно облечен.

— Как странно? — Сега бе негов ред да се обърка.

— Не ми обръщайте внимание. Понякога говоря преди да помисля. Майка ми редовно ми го натяква. — На свой ред момчето се усмихна свенливо.

— И все пак, бихте ли се разходили с мен?

— Хм, да, защо не? Въпреки че сте странен, изглеждате добронамерен.

Двамата тръгнаха към Борисовата градина. Разхождаха се до залез, когато момичето внезапно хукна към дома си. Каза само, че има вечерен час.

Драган се прибра в своето време и легна. Не можа да спи. Мислеше си за нея. За дълбоките, топли кафяви очи.

Няколко дни продължи това „бягство“ на Драган към миналото, към отминалите дни на комунизма, когато градът е бил по-чист, по-ненаселен и законен. Единствено този вечерен час помрачаваше щастието му. Двамата се разхождаха, държейки се крадешком за ръце, разменяйки кратки милувки, което му се стори толкова странно, но момичето — Диана, му каза, че ще я накажат, ако я видят да прави такива неща с момче на публично място. Това го разсмя, но се съобрази с желанието ѝ.

Дните минаваха безоблачно в пълно щастие между две случайно срещнали се деца на природата, които, за съжаление, бяха от различни епохи. Драган нямаше търпение да свърши задълженията си, за да

прескочи до близкото минало, а Диана чакаше последния звънец и красивия момък да излезе от градината между блоковете.

Един ден Диана го хвана за ръка:

— Ела вкъщи. Нашите заминаха на село при баба.

— А теб защо те оставиха?

— Казах им, че не се чувствам добре. — Диана се изчерви от лъжата.

— Добре, хайде! — Той се затича и тя го последва, смеейки се.

Влязоха в къщата и той се удиви на простото, но уютно обзавеждане. Направиха си чай, към който добавиха и малко коняк „Слънчев бряг“. Времето минаваше в разговори, смях и закачки. Целунаха се. Първо страхливо, а после все по-страстно и по-дълго. Ръцете им се преплетоха в изучаване на младежките им тела. Отидоха в спалнята, където на процеждащата се светлина от уличната лампа се съблякоха. Нощта ги зави.

Посред нощ Драган се събуди. Беше му лошо, трепереше. До него Диана спеше със сияещо лице и блажена усмивка. Той стана тихо и се облече. Излезе и тръгна към портала. Така и не стигна до него. Просто изчезна в момента, в който нов живот покълна в тялото на Диана. Нямаше как да знае, а и нямаше снимка на майка си, за да познае тези дълбоки и топли кафяви очи.

ОГЪН ЗА ВЕЩИЦЕТЕ

Кая едва дочака майка си и баща си да излязат и отиде в стаята си. Хвърли се на все още неоправеното легло и включи таблета си.

Започна да играе любимата си игра. Първият ден от ваканцията щеше да прекара в мързелуване. Потъна във виртуалното пространство и едва след петия вик от съседната стая разбра, че баба ѝ иска нещо. Сложи играта на пауза и нахлузи пухкавите пантофки.

— Идвам, бабооооо — провикна се, още преди да е отворила вратата.

Единадесетгодишното дете боготвореше баба си. Допреди две години тя се грижеше за него по цял ден. Двете бяха близки приятелки. Обожаваше приказките, които баба ѝ разказваше, обичаше да играят заедно, да слуша истории от миналото на баба си, за живота на дядо си, когото не познаваше. Понякога разказите на възрастната жена преминаваха един в друг като устие на река, която плахо се влива в морето; като листа от две съседни дървета, които есенно време се сипят и се преплитат едно с друго на земята, а после вятърът разбърква като карти, хвърлени от несръчен илюзионист. Често не разбираше какво се е случило точно и кога — баба ѝ ту говореше за минали епохи, ту прескачаше в близкото бъдеще, бъркаше времена, разказваше за нрави, които бяха толкова чужди на Кая, че не разбираше как е имало такива хора и епохи. Епохи като в приказките на братя Грим или на Андерсен. Но историите бяха плътни и живи, сякаш баба ѝ е била там, а не просто преразказва като прословутите майстори на перото. Описваше тоалетите на знатни дами с подробности и думи, които вече не се използваха, и момичето понякога смяташе, че или жената е изкукала, или е живяла много столетия. Затова, когато чу, че я викат, изтича бързо при нея. В разговори с баба времето летеше, а интересната игра изглеждаше като домино в ръцете на Стив Джобс.

— Здравсти, бабо — влетя в стаята Кая и прегърна изсъхналото, слабо тяло, което едва издигаше чаршафа, с който беше завито.

— Здравсти, миличка — едва-едва се чу хриптенето от гърлото на възрастната жена.

— Какво ще ми разкажеш днес?

— Нищо, скъпа. Толкова съм уморена. Нямам сили да говоря. Искане ми се само да те погледам за последно.

— Бабо! — извика Кая — Да се обади ли на 911?

— Не, малката ми, дойде ми времето! Камбаната скоро ще удари, а черния плащ на забравата ще ме обгърне, както когато...

... вървахме през гората в Сейлъм. Аз и моята приятелка Джесика. Времената бяха смутни — от една страна индианците, от друга страна църквата и пуританите, които налагаха своя свят в току-що основаното градче.

Семейството ми бе дошло заради свободата, а се оказа, че Инквизицията е цвеле в сравнение с пуританите. Малко по-свободни приказки, малко по-развинуто въображение и... кладата е запалена, а ти се въртиш и пържиш, крещейки името на Сатана. Защото Сатаната ти става приятел веднага щом поклонниците на Бог те посочат с пръст и извикат „ВЕЩИЦА!“.

Та... докъде бях стигнала... А, да, до Джесика. Смеехме се и беряхме цветя. Беше хубава пролет, леко прохладна, но слънчевите лъчи ни галеха и топлеха. Беше ни леко на душите. Бях се навела, за да откъсна стрък бизонска трева, с която да свиря пронизително, когато чух шум. Сепнах се и се изправих веднага. Видях как нещо стърчи от гърдите на Джесика. Тя дори не извика. Падна. Втурнах се към нея. В тялото ѝ беше забита стрела. От гърдите ѝ стърчаха само ястребовите пера в края на стрелата.

Скочих на крака и побягнах между дърветата. Не чувах шум, а по-скоро усещах движението около себе си. В следващия миг нещо ме удари и паднах в безсъзнание.

Свестих се в тъмнина. Чувах приглушени думи около себе си. Постепенно мрака отстъпи място и видях, че наблизо гори огън. На отблясъците му видях силуетите на хора, които седяха в кръг около него. Индианци. Изтръпнах от страх. Пред очите ми изплува окървавеното тяло на Джесика и заплаках. Изцяло изрисувано лице се появи пред мен и индианецът сложи пръст на устните ми. Захлипах и стиснах клепачи. Тогава се разнесе напев. Едновременно монотонно приспивен, но същевременно каращ кожата да настръхне. Отново погледнах, когато се чу и думкане.

Индианците, насядали в кръг около огъня, удряха някакви инструменти като барабани, а около огъня танцуваха момичета. Толкова красиви жени не бях виждала. Голите им тела лъщяха на отблясъците на пламъците, извиваха се като змии, краката им ритмично удряха прашната земя, вдигайки облачета, които замъгляваха образите. Всички изглеждаше толкова нереално и

мистично, толкова омагьосващо, че ми се прииска да стана и да се присъединя към тях.

Разбираш ли, това пуританско общество, което потискаше полета на волния дух и полета на свободното тяло, така здраво овързано с морални задръжки, сякаш изчезна напълно. Искях да захвърля дрехите си и да се присъединя към тези момичета, които танцуваха голи и свободни, които възвеличаваха... някакво тяхно си божество. Усетих свободата им. Волният им дух. Желанието им за живот. Забравих убитата си приятелка, забравих семейството си и заплаках от радост.

Една от танцуващите девойки се приближи до мен и се наведе. Видях дълбоките ѝ черни очи — бездни от катран, както описват Ада нашите свещеници, дълги, свободно висящи коси, които танцуваха на полъха на вятъра. Тя се наведе и преряза въжетата, с които бях вързана.

Станах и затворих очи. Тялото ми само се понесе по ритъма на барабаните и нежния напев. Танцувах. Цялата се отдадох на този момент, на тази музика, която окриляваше духа ми. След време... минути ли беше, часове или дни, не знаех, защото бях сякаш в транс, отворих очи. Бях сама до огъня. Танцувах гола. Нямаше индианци около мен, нямаше нищо, което да говори за тяхното присъствие.

Бавно съзнанието ми дойде с мислите за Джесика. Събрах парцалите, които преди бяха хубавата ми рокля и се облякох криволяво. Тръгнах в посоката, в която мислех, че трябва да е Сейлъм. Вървах до изгрев-слънце, когато видях града. Влязох в него и тръгнах по улиците. Хората ме гледаха странно. Сигурно съм изглеждала така, сякаш съм корабокрушенец — с пусната коса, разкъсана рокля, но с щастлива усмивка. Щастлива, защото опознах свободата.

Тогава видях Джесика. Втурнах се към нея да я прегърна, но тя изпищя уплашено и извика „вещица“, „вещицата си дойде“. Отнякъде излязоха войниците и ме вързаха. Хвърлиха ме в тъмницата. Не знаех какво се случва, но знаех какво ще се случи. „Изкуплението е в огъня“, е казал Бог. Затова не се притеснявах. Мъчно ми беше за семейството ми. Видях телата им да висят на бесилката на площада. Знаех и каква е участта на една вещица. И бога ми, аз знаех, че съм такава. Усмивах се. Скоро щях да съм свободна.

Пазачите ми се кръстеха и се пазеха от мен, защото не разбираха какво съм постигнала и какво съм осъзнала. Съзнанието ни прави свободни, дете мое, да го запомниш от мен. Имаше процес... Не обелих и дума. Аз бях вещица и го знаех. Съдията — пастор, щеше да ме убие чрез изгаряне. Добре! Нямах нищо против. Усмивах се. Вързана с въжета, аз танцувах. Вързана на кладата, аз танцувах. Бях свободна.

Пламъците се издигаха. Рисуваха пред мен картина. Видях деня, когато тичах с Джесика в гората, видях как изведнъж стрелата ме пронизва, а тя бяга. Защото си мисли, че ще я обвинят, не казва къде съм аз. Ето идват индианците... значи не съм сънувала. Всичко е било реално. Хората не разбират защо се смея. Защото съм щастлива, миличката ми. Изгорях и заживях завинаги.

А сега, детето ми, моля те, дай ми глътка вода, защото гърлото ми пресъхна.

Вечерта Кая разказа на родителите си историята на баба си, докато вечеряха. Двамата не показаха да са впечатлени или разстроени, макар че Кая не смяташе, че одобряват това за голите танци. Сигурно си мислят, че баба ѝ е полудяла да разказва такива неща. Сложиха я да си легне и седнаха на кухненската маса. Майка ѝ сипа в две чаши вино и подаде едната на мъжа си:

— Какво мислиш?

— Не знам вече, скъпа, дали не е време да я заведем на психиатър?

— Утре ще запазя час. Нещата стигнаха толкова далеч.

— Да, така е. — Мъжът отпи от виното и примлясна замислено.

— Кой да предположи, че година след смъртта на майка ти, Кая ще продължава с тези безумни истории!

ВЛАКЪТ

Железният път слиза от планината и се вие сред хълмове, покрай реката и вековната дъбова гора. Релсите не блестят на слънчева светлина, но белият чакъл, върху който са траверсите, сякаш свети. Край линията са нацъфтели макове, божури, маточина, жълтурчета, а сред туйките трева се виждат малки виолетки. От гората се чуват гласовете на славеи, от време на време почукване на кълвач, крясъци на свраки, а от реката — квакания на жаби.

Скоро ще стане горещо. Знойт ще затисне природата и ще настане тишина. Всичко живо ще се притаи да чака вечерното охлаждане, за да излезе и запее песните си.

Драгомир върви бавно между линията и реката. Подпира се на тояжка от леска. От време на време спира и поглежда ту към водата, ту към гората. Живее в малка колиба от другата страна на река Мала речка. Пътниците от бързия влак, който профучава три пъти на ден, често виждаха сухата му и леко прегърбена фигура, изправена пред колибата му или край реката. Понякога с въдица в ръка.

Драго стъпва в реката и бавно я пресича. Малко по-нагоре е къщата му. Барака, оградена с телена ограда. В двора е насадил домати, чушки, краставици и тиквички. Всички растения са отрупани с плод, защото той се грижи за тях. Има и кокошки, които се разхождат из двора и кълват. Пред вратата на сянка лежи стар дръглив пес. Човекът отива до него и го погалва по главата. Вмъква се в къщичката, а после излиза с комат хляб.

— Кът-кът-кът! — започва да вика кокошките и да рони хляб. Птиците се струпват около него и лакомо кълват трохите.

Драгомир Цветков е пенсионер по болест от няколко години, след инцидент с влака. Оттогава живее изолиран от света на това място. Добре му е така. Тих и спокоен живот сред природата. Има си куче за другар, а веднъж седмично пали старото си шевеи и отива до града за продукти. Понякога пие бира в кръчмата на главната улица. После се прибира, ляга на мръсния дюшек и заспива. Понякога сънува

жена си. Понякога я убива насън, макар и да не я мрази затова че го напусна. Даже си дава сметка, че така му е по-добре.

Влиза за малко и излиза с един къшей, буца сирене и домати в чиния. Сяда под черешата и вяло започва да се храни. Често спира да дъвче и вдига поглед към планината. Отвъд нея е миналият му живот.

Пуф-трака-трака-пуф! Задава се влакът. Винаги навреме, винаги точен. Профучава покрай къщурката и отминава. Драго се е надигнал, за да види вагоните и пушачите по прозорците. Хората бързат, винаги в движение, винаги нанякъде. И докато профучават покрай света, животът профучава покрай тях.

Чува се търкулване на камъче. Драгомир се надига и поглежда към линията. Странно му е да види жената. Тя върви между двете релси и гледа към гората. От време на време подритва камъче. Струва му се, че е млада. Надали има и трийсет. С отвратителна, модерна прическа е — къса подстрижка и щръкнала коса във всички посоки. Черна коса, а след малко ще види, че и очите ѝ са черни. Кожата ѝ е толкова бяла, сякаш току-що е излязла от корито с мляко. Пътничката се приближава и спира, когато се изравнява с къщата. Той никога не е виждал човек да върви пеш по линията, освен себе си. Забелязва, че е облечена с черен потник и къси дънкови гащета. На краката си носи кецове, а през рамото войнишка мешка. Странна му се вижда.

— Здравейте! — извиква жената. Маха с ръка и се усмихва.

Тази усмивка огрява сърцето му и я разкрасява много.

— Бихте ли ми дали чаша вода, защото пресъхнах в тази жегата — отново се усмихва тя.

Драгомир ѝ махва с ръка да дойде и я наблюдава как се навежда да се събуе. После нагазва в реката и водата стига до коленете ѝ. Идва боса, държейки кецове в ръка. Глезените ѝ са тънки и нежни, а краката толкова бели, сякаш са от сирене. Приближава се до мъжа и му се усмихва отново. Драгомир потъва.

— Казвам се Ния — и протяга малката си ръка към него.

— Драгомир — смотолевя мъжът и плахо я поема в голямата си мургава ръка.

— Май не говориш много, а? — закачливи пламъчета играят в очите ѝ.

Той вдига рамене, обръща се и влиза в къщата. След секунда се появява с чаша в ръка. Успял е да прокара гребена през прошарената

си коса. Отива до помпата и я натиска, докато потече вода. Подлага чашата. Пълни я и я подава на жената. През това време тя е пуснала обувките си на земята и се протяга. Драгомир я гледа. Ходилата ѝ са налепени със сламки и прах.

— Благодаря ти — казва тя, докато поема чашата. Долепя устни до нея и я надига. Пие до дъно. Драго гледа извитата назад шия и как гръклянт ѝ се повдига при всяко преглъщане.

Тя обърсва с ръка мократа си уста. Капчица вода се стича по брадичката ѝ, надолу по тънката шия, през трапчинката на ключицата...

— Ех, добре си живееш ти, Драго. Хубаво е тук. — Вече е сложила ръце на кръста, но не изглежда така, както жена му, когато си сложи ръцете на кръста, а някак по детински забавно.

— Добре е тук! Да, добре е — мрънка мъжът и не знае накъде да гледа.

Ния отива до кучето. Докато Драго ѝ каже да внимава, защото кучето не обича непознати, тя се навежда и започва да го чеше зад ушите.

— Ей, какво хубаво куче си имаш. Другарче! Сладур голям!

Песът ляга по гръб, а тя се размива и го чеше по корема. Смее се. Драго е изненадан, че старият му другар така вири крака пред жената.

— Може ли да остана малко да си почина? — пита го тя.

Той свива рамене. Махва с ръка към къщата.

— Влез и легни, ако искаш. Отдалеч идваш, май.

— Отдалеч, друже, отдалеч.

Той взима въдицата, която е подпрял на крушата и казва:

— Аз ще отида за риба, ти се разполагай както искаш.

— Ей, не се ли страхуваш, че ще ти открадна нещо?

— А, ще откраднеш. Мигар има какво, освен тоя дръглив пес — засмива се леко Драго и излиза от двора без да дочака отговор. Сякаш я чува да се смее зад гърба му.

Тръгва надолу по течението. Крачи бавно. Навежда се и откъсва дива ягода. Сладка е.

Стига до вирче, където мята въдицата.

Слънцето докосва хоризонта. Минал е и последния бърз влак, когато Драго тръгва обратно. На една пръчка е нанизал няколко пъстърви. По пътя откъсва ягоди и ги прибира в джоба си. Влиза в дворчето и някак стъпва по-леко. Сам не си дава сметка, че няколко часа е чакал момента, в който ще завари жената у дома си. Оглежда се.

Кокошките са притихнали в курника. Песът го няма. Тихо е, като се изключат щурците. Отива до крушата, за да подпре въдицата.

— А, ето те и теб. Зачудих се къде се изгуби цял ден — разнася се омаен глас зад него.

— Ами, на! Ето! Тука... прибрах се.

Ния вижда рибата и плясва с ръце като дете:

— Е, супер, ще я опечем на жерава, нали? — И без да дочака отговор, взима рибата от ръцете му.

Драгомир наклажда огъня и сядат до него. През това време Ния е осолила рибата, натъркала я е с черен пипер и лимонов сок. Слагат я на най-обикновена телена скара и се вглеждат в огъня.

Жената скача и хваща Драго за ръка:

— Хей, я ела. Ти не влезе вътре. — Почва да го дърпа и той става.

Влизат в къщичката. Мъжът не може да я познае. Докато го е нямало, тя е измела, измила, изтупала, подредила. Все едно не е неговата бърлога.

— Харесва ли ти така?

— Ами, да. — Той е объркан. Толкова бързо нахлу в личното му пространство.

Тя се усмихва и го прегръща през рамо за секунда:

— Ама и ти си едно дърво.

Той се изчервява и пристъпва от крак на крак, което я кара да се засмее с глас. Излизат и сядат до огъня. Рибата е готова. Ядат, без да говорят. Осветяват ги само жаравата и звездите. Луната е зад гората и не се вижда. Чува се бухал. Драгомир изнася две чаша и сипва вино — негово производство. Ния пие мълчаливо. Когато пресушава чашата си казва:

— Късно е вече. Трябва да вървя.

Мъжът усеща колебливостта в думите и бързо казва:

— Прекалено късно е вече. Къде ще ходиш сама по нощите. Остани. Ще спиш вътре.

Вижда усмивката ѝ на беглата светлина и нещо трепка в сърцето му.

На сутринта Драгомир се събужда още с първите слънчеви лъчи. Става и се оглежда. Ния я няма до него в леглото. Снощи легнаха заедно. Снощи тя го дари с топлина. Пробуди чувства, които бе забравил. Докосна струни, които не бяха свирили отдавна. Излиза навън. Надява се тя да е на двора. Но я няма. Тогава вижда влакът. Тъкмо тръгва. Набира скорост. На прозореца на последния вагон вижда тънка фигура, облечена с черен потник и къса черна коса, която е щръкнала във всички посоки. Фигурата го гледа. Влакът набира скорост и се отдалечава.

Драгомир се облича. Взима тояжката, преминава през реката и излиза на линията. Фигурата му куцука по чакъла. Сеща се, че е забравил да нахрани кокошките и кучето. После се успокоява, че няма значение. Кокошките не са заключени и ще излязат. Сами ще си намерят храна. Кучето ще почака, пък ще иде до близкия град, там храна много край контейнерите.

Драгомир върви по линията и слуша скорците и славеите. Птичи хор отдясно и жабешки отляво. Чува свирката на влака. Продължава да върви, докато звукът го обгръща в метал.

ЗЕЛЕНИ КОТЕШКИ ОЧИ

Хари лежи в тъмната стая, завит до брадата и плахо наднича. Въпреки че баща му надникна под леглото и в гардероба, детето е убедено, че нещо се крие зад крилата на големия дрешник.

(скръбъбъц)

Съвсем тих звук, който единствено детския слух долавя.

(скръбъбъц)

Хари се завива през глава и трепери под одеялото. Готов е да изтърпи подигравките на сестра си и да извика татко си, но гърлото му е свито на топка и сухо като купчина талаш. На всичко отгоре и стомаха го свива. Пишка му се от страх. Детето се превива на кълбо и пъха ръчички между краката си. Трепери. Отново се разнася онова проскърцване откъм гардероба. Очите му се пълнят със сълзи.

Туп...

Туп...

Туп...

Тихи и меки стъпчици, които се приближават. Урината потича, а Хари хлипа и хълца. Нещо скача на леглото му. Детето извиква стреснато. Хлипайки сваля одеялото, за да надникне. Очите му срещат две зелени светещи точки. На оскъдната светлина проблясват нокти. Хари няма нужда да се притеснява, че сестра му ще се подиграва, че е подмокрил гащите. Повече няма да се притеснява от нищо.

Старицата Магдалина Санчес Фернандес пие ром на верандата си. Живее в схлупено бунгало, олющено и почти толкова разкривено от времето, колкото и тя самата. Живее сама и никой не знае на колко точно години е. Факт е, че всички я помнят още от детските си дни. А някои от комшиите ѝ са в зряла възраст. Завила е краката си с мексиканско одеяло, защото ѝ се струва, че вечерта е хладна. Затворила е очи и тихо похърква. Насън поклаща крака, така че люлеещият се стол се люлее ритмично. Нещо прошумолява в двора. Малко по-късно черна сянка притичва по оградата и скача на перилата, а от там в скута ѝ.

Магдалина отваря сънено очи за миг, протяга жълтата си костелива ръка и почесва котарака зад ушите. Примлясва с беззъба уста и се усмихва. Досадното сополиво хлапе вече няма да ѝ краде вестниците.

Стивън бърза за работа. Нервно му е. Закъснява, а трябва да закара децата до училище. Чака го среща с важен клиент, когото трябва да убеди да инвестира. Ако не успее, може да се счита за уволнен. Стъпкан и сринат със земята. На закуска вдига скандал на жена си защо палачинките са студени. После смърря децата, които се бавят.

Излиза от вратата и сбърчва нос. Миризмата на урина го лъхва — остра и непоносима. Дъртата мексиканка пак не е изпрала бельото си добре. На всичко отгоре го простира до самата ограда с неговия имот. Само това му трябва за капак на сутринта.

Приближава се и ядно дърпа края на въжето на простора. Дрехите падат на земята, а Стивън е малко удовлетворен, че е раздал възмездие. Никога не се е разбирал с тази комшийка. Хвърля поглед към къщурката ѝ. Нещо зелено проблясва зад стъклото на прозореца за миг. Или така му се е сторило. Вдига среден пръст към него за всеки случай и се качва в колата.

Излиза припряно на заден ход. Потегля, като гумите свирят по асфалта. Закъснява непоносимо, заради мръсните дрехи на дъртачката. Глупавата овца едни гащи не може да изпере. Нещо се мярка пред муцуната на колата. Стивън набива рязко спирачки и извива волана. Рефлекс на опитен шофьор. Колата се удря в бордюра, накланя се. Стивън мисли, че ще овладее колата и отново извива рязко волана. Забравил е за сина си, който седи на задната седалка, без да е успял да закопчае предпазния колан. Толкова бързо е тръгнал, че е пропуснал да го провери.

Детето излита от мястото си, удря го, така че мъжа изпуска волана. Колата се обръща по таван и се удря в дърво. Стивън виси с главата надолу. Раната на главата му кърви, а червената течност се стича в очите му. Вижда целия свят в пурпурни оттенъци и тялото на детето си, което е изхвърчало през строшеното предно стъкло и лежи на улицата. Постепенно очите му помътняват и болката го напуска.

Старицата с усилие се навежда и вдига прането от земята. Понася го към къщата, когато чува скърцането и ужасяващия трясък. Усмива се и се прибира вътре. Ще изпере пак, но си заслужава.

Джорджи вечеря набързо и се качва в стаята си. Получил е подранил подарък за Коледа. Чудесно влакче, с което иска да поиграе преди да стане време за сън. Сглобява релсите и го пуска. С тракане и пуфтене влакчето, което е изработено в western стил потегля и даже пуска кълбета дим.

Очите на детето светят от радост. После му хрумва, че ще е добре да сложи и някакъв декор — скали, дървета, трева — около релсите. Така ще стане още по-реалистично. Веднага решава да осъществи тази си идея. Облича суитчъра си и нахлузва маратонките на бос крак. Тихо излиза от стаята и се ослушва. Родителите му гледат телевизия. Отблясъците от екрана играят по стената на коридора. Спуска се тихо по стълбата и още по-внимателно отваря входната врата.

Излиза и изтичва в задния двор. Навежда се и взима няколко поголеми камъка. Доволен е. Трябва да намери клон, който да играе ролята на декоративно дърво. Приближава се към оградата. Там расте Хикари. Чува шум от съседния двор и поглежда над оградата. Старицата Магдалина стои изправена на верандата си и гледа някъде встрани от мястото, където е. Побиват го тръпки. Още от съвсем малък не я харесва. Странна му е с този свой навик да оставя панички с храна и вода из двора си, все едно има домашни любимци.

Изведнъж старицата тръгва към него. Джорджи прикляква зад оградата и наднича между дъските. Старицата се приближава. Държи нещо в ръцете си и го гали, но не се вижда точно какво. „Изкукала е съвсем!“, мисли си момчето. Затаява дъх, защото тя е само на няколко крачки от него. Усеща мирисът на старост и пикня. Стиска нос с два пръста и я гледа.

Тя продължава да говори и да гали предмета, който държи. После кляка с усилие и го полага на земята. Джорджи не може да се съдържи и изпищява, когато вижда, че това, което досега старата жена е прегръщала, е полуразложен, зловонен труп на котка.

Тя го поглежда и се усмихва беззъбо. Джорджи опитва да се изправи и да избяга, но сякаш крайниците му са се вкаменили. Не може да помръдне. Старицата го гледа, а очите ѝ бавно позеленяват и губят човешкия си облик. После протяга ръка над оградата, хваща

вцепененото момче и го придърпва в двора си. Натиска лицето му и започва да тъпче котешкия труп в устата му.

Джорджи не мърда. Не може. Иска да пищи, но нито звук не излиза от устата му. Иска да повърне, но вонящото гнило месо с личинки и трупни червеи попада в гърлото му и той го прегръща. Изяжда и последното късче труп насила и припада.

Старицата е доволна. Завършила е кръговрата. Душата ѝ ще живее отново в гостоприемника. Тялото ѝ бавно се отпуска до това на детето, изяло верния ѝ котарак, и животът го напуска.

След малко Джорджи отваря очи и се надига. Има лош вкус в устата, но ще мине. Знае го от опит. Прескача оградата и се прибира, без да вземе камъните или клоните, за които е излязъл. Промъква се тихо като котка покрай всекидневната и се вмъква в банята. Изцежда паста за зъби върху четката си и старателно започва да отмива парченцата козина, кости, лишей, както и гадния дъх на трупна маса. Приключва. Поглежда се в огледалото и си намига. После отива в стаята си и си ляга. Заспива като новородено.

Когато след няколко минути майка му наднича в стаята, за да му каже, че е време за сън, е изненада, че сина ѝ вече е заспал. Приближава се и го погалва по главата. Сепва се, защото ѝ се струва, че чува мъркане като на котка. Обръща се и излиза от стаята.

Джорджи отваря зелени, котешки очи зад гърба ѝ и се усмихва.

МУЗИКАТА НА ЦВЕТЯТА

Вече знам, че няма да дойде спасение. Поне не онова физическо спасение, на което толкова разчитахме всички. А останах само аз — обикновеният войник, който първи стъпва на новата планета, който първи се сблъсква с туземците, който първи се изправя срещу оръжията.

Всички от екипажа умряха. Останах аз, но съм толкова уморен. За какво бяха толкова битки, толкова бягане, оцеляване? Сега те идват за мен. Предавателят не излъчва вече. Едно от виденията го развали. Не, не го развали. Просто започна да приема сигнала му и той не може да достигне до КЕЙ 70. Така че изход няма...

Всъщност има един. Последният заряд на оръжието ми може да ме изпрати в преизподнята за стотни от секундата. Но съм чувал, че е грехота. Баба ми вярваше в един от старите богове на планетата ни. Правеше причудливи движения с пръсти и споменаваше името „Иисус“. Мъртва религия за нашата цивилизация. Мъртва, както и природата ни, която бе запазена само в няколко резервата. Сигурно с баба ми е умрял и последният последовател на Иисус и последният човек, виждал славей да пее в утринта.

Всичко започна преди няколко земни седмици. Бяхме на мисия да проучим условията в звездната система, разположена в четвърти квадрант на около 30 светлинни години от родната КЕЙ 70. Пренаселването излезе от контрол и въпреки че цялата планета бе превърната в технологизирана бетонна джунгла, централният компютър препоръча алтернативна планета, където да разтоварим част от жителите.

Вече бяхме обиколили около седемдесет уж подходящи планети, но никоя от тях не се оказа достатъчно годна или поне приспособима за живот. Затова, когато наближихме К192 нямахме високи очаквания. Тъмнозеленият ѝ цвят се появи на бордовия екран и го изпълни.

Според компютъра K192 бе по-малка от нашата си КЕЙ, но при подходяща гравитация и газов състав на атмосферата би могла да поеме една петнадесета от жителите.

Първоначалното изследване показва, че сушата заема по-голямата част от повърхността, което постави под съмнение дали водата би била достатъчна за поддържане на примитивен биологичен живот. Инженерът ни, Койл Де изпрати мобилна станция на повърхността, за да вземе проби. Аз и тримата ми колеги, които първи стъпваме на чужди планети, се подготвихме. Обикновено два дни след като мобилната станция доставеше пробите и те бяха с поносими резултати, ни пускаха нас. Тренирахме по шест часа във фитнеса, а през останалото време участвахме в различни реални симулации, които целяха да ни поддържат във форма.

Мобилната станция се върна няколко часа след като я бяха пуснали. Койл Де се зае с пробите. Разпредели ги между себе си, ботаника Лус Ли, физичката Каста Кро и химика Джеферсън Старши. Лабораториите им се изпълниха с тракане на различни уреди и прибори, а ние се потяхме във фитнеса.

Вечер, на път за койката ми, минавах покрай кабинета на Кастра Кро, където се спирах за малко и надничах през голямото стъкло. Виждах я седнала с гръб към мен и наведена над някакъв уред. Екипът ѝ беше толкова прилепнал по тялото, че задникът ѝ се очертаваше съблазнително.

Тъй като бяха забранени физическите контакти между членове на екипажа, имаше практика да ни раздават таблетки, които потискат интереса. Избягвах да ги пия, макар че бях задължен по устав. Криех ги и в удобен момент ги оставях на планетата, която сме слезли да инспектираме. От друга страна — с физичката имахме заигравка от предна мисия. Тази заигравка се превърна в любовно приключение в трите месеца, когато бяхме на КЕЙ 70, очаквайки следващата си мисия. През тези месеци се чудех дали правя любов с човек, или със силиконов робот, симулатор на човешко същество и поведение.

Прибирах се и лягах. Вдругиден щяха да ме спуснат на повърхността.

Сутринта ме чакаше изненада. Всички научни работници се бяха трудили цяла нощ, заради първоначалните изключително подходящи резултати. В столовата цареше радостна възбуда. Разбра се, че макар

водата да покрива малка част от повърхността, има много подземни реки, морета и океани, а сушата е с плодотворна почва. Целогодишната средна температура била 24 градуса, което се определяло от бла-бла-бла.

Капитан Рейнолд бе издал заповед да се спуснем още същия ден. Веднага след обяд се подготвихме за поредната мисия. Поредната мисия, която се оказа последна.

— Хей! — извика ме на влизане в капсулата Кастра. — Да подготвиш удобни койки!

И ми намигна. В отговор ѝ се усмихнах и кимнах. Един непокорен кичур от косата ѝ беше паднал на челото. Искаше ми се да протегна ръка и да го прибера зад ухото. Но само кимнах и влязох в машината.

Стъпвайки на планетата видяхме тучна зеленина — трева, дървета и огромни червени цветя, толкова красиви, че можеше да стоиш и да ги съзерцаваш с дни. Проучването ни показа, че заплахи няма и след няколко часа лабораториите на специалистите бяха монтирани на повърхността. Бързо сглобихме бараките за спане и започна същинското проучване на новото място за колонизация. Настроението беше добро, за което способстваше топлото време, красивата зеленина и свежият въздух.

Да. Оказа се, че въздухът е идеален за човешки същества. С облекчение свалихме скафандрите и започнахме работа. Всъщност научните работници започнаха. Ние с колегите от охраната повече се мотаехме из базата и извършвахме дребни строителни работи. Ако тогава знаех, че сме просто едни насекоми за тази планета, ако знаех защо няма никакви живи същества освен растенията...

Вечерта в каютата ми дойде Кастра. Вмъкна се в койката ми и се сгуши в мен. От студенината на учения не бе останала и следа. Никога не я бях виждал толкова гола! Като човек.

— Разказвала ли съм ти за родния ми дом?

— Не, русокоске — погалих я по косата.

— Толкова обичах сутрините, когато мама ме будеше. Отивахме тихичко в спалнята и се нахвърляхме върху все още спящия ми баща. Като ритуал. Всяка сутрин го правехме. А той нито един път не ни се разсърди, че го будим толкова рано след нощна смяна. — Една сълза се търкулна по бузата ѝ, макар че се усмихваше. — А после той се

бореше наужким с нас и се правеше, че ни е ядосан. Толкова се смеехме!

— И сега можеш да се смееш, Кро! И сега. Светът е красив... цветен... Виждаш тази планета. Нова земя, където можеш да изградиш бъдещето си такова, каквото би искала да бъде...

Тя ме погледна в очите и не ми отвърна. Долепи устни до моите. Погалих я... Не обърнахме внимание на тихата музика, която се носеше отвън. Тиха, нежна и лирична музика, която заливаше планетата.

Сутринта се събудих сам. Станах и се измих. Излязох да огледам периметъра. Как бързо се променяше средата. Видях нови храсти и цветя изникнали там, където вчера нямаше. Голям храст с малки червени цветове бе изникнал до вратата на лабораторията на Кастра и се върнах в бараката за инструменти, за да взема ножици. Храстът се оказа жилав. Едва успях да режа клонче по клонче, а когато стигнах до основата...

Никога няма да забравя гледката. В корените на растението лежеше полуразложеното тяло на жената, с която бях прекарал нощта. Нямаше очи. От орбитите излизаха стъбла, устата ѝ бе пълна с почва, а от коремната кухина израстваше основното стъбло на храста. Около него се бяха увили червата и части от вътрешните органи. Извърнах се и повърнах. Включих алармата и цялата база се събра при мен. Медикът едва след няколко часа успя да отдели тялото и да го замрази. Биологът взе проби от растението. Късно вечерта стана ясно, че червените цветове съдържат огромен процент еритроцити.

— Какво означава това? — попита командирът, след като ни събра спешно в заседателната зала.

Лус Ли погледна Джеферсън, който се прокашля и подхвана:

— С колегата Ли не сме съвсем сигурни. Има нужда от още изследвания и тестове, които трябва да направи, но по-сложната апаратура е на кораба...

— По дяволите, Старши! — избухна командира. — Мислиш ли, че мога да щракна с пръсти и да докарам техниката ти? Искam да зная срещу какво сме изправени!

Двамата учени го изгледаха смутено. Не бяха ставали свидетели на нервни изблици на капитана.

— Смятаме, че растенията имат афинитет към човешка кръв.

В залата настъпи тишина. Ако не се чуваше музиката отвън, щеше да е като в гроб.

— Искате да кажете, че тези растения са един вид... вампири? — невярващо попита командира.

— Ами... и да... и не — смотолев Лус Ли. — По някакъв начин, механизъм някакъв, растенията са като земните и подобни на тези от нашата планета. Явно преди години тук е имало животни, които в един момент са станали храна на тези растения. Засега нямаме представа защо точно растенията са еволюирали и са застанали на върха на хранителната верига. Но факт е, че допреди да слезем те се държаха нормално... Някак усетиха наличието на еритроцити в нашата кръв, което ги активира. Могат да се развиват и растат с бясна скорост. Изключителен метаболизъм. Ако успеем да разберем как става това и пренесем културата на нашата планета, ще решим проблема с хранителните запаси, ще можем... — Лус Ли се бе вдъхновил, виждайки новите възможности, но капитанът го прекъсна грубо:

— Затова ще мислим по-късно, когато всички сме в безопасност — отсече той. — А музиката? Откъде се носи тази дяволска музика?

— Не сме убедени, но смятаме, че растенията някак си са разбрали, че музиката влияе изключително силно върху психиката на животните. Открихме, че когато самите растения са в покой, издават слаби напевни звуци, все едно приспивна песен. А когато са ядосани или агресивни, музиката им става силна, басова... — Джеферсън млъкна.

Командирът се огледа, но никой не искаше думата. Обърна се към нас и нареди:

— Започваме оттегляне. Сигурността на екипажа е от първостепенно значение.

С колегите излязохме на бегом. След взетото решение да се приберем на кораба започнахме да събираме уреди, техника, пособия. Музиката се засили. Вече не беше нежна и лирична като предишната нощ, а по-агресивна и по-силна. Чуваха се отчетливи звуци като от барабан.

Бързахме колкото можем. Тогава видяхме, че около транспортния кораб, с който бяхме дошли, е израснал гъсталак. Опитахме се да пробием до портала, но там растенията бяха най-гъсти и покрити с огромни бодли. Един от колегите ми се одра, а раната мигновено се

зачерви и поду. За няколко секунди той се свлече на земята с пяна на уста. Видяхме как веднага тънки треви обвиват тялото, впиват се и смучат жизнените му сокове.

Постепенно стъбълцата наедрияха и скоро върху тялото му изникна огромен храст с кървавочервени цветове. Музиката се усили. Вече не се издържаше. Тоновите вибрираха в съзнанието, впиваха се в мозъците ни и сякаш с огнени остриета разкъсваха тъканта. Видях капитана да пада, викайки. За минути бе покрит от новопоявил се храст.

Избягах към бараката. Докато тичах, виждах как другарите ми един по един се свличат на пръстта и биват погълнати от тези красиви храсти с червени цветове, които пееха. „Боже, колко красива бе мелодията снощи, когато Кастра дойде при мен“, си мислех, докато треперех зад вратата на бараката за инструменти.

Чувах викове отвън, чувах зловещата мелодия, която съпътстваше клането. А после настана тишина.

Осмелих се да надникна през малкия процеп на вратата. Цялата територия на базата бе покрита в зеленина и огромни цветове. Музиката бе преминала от граве алегро в адажио. Самата мелодия сякаш пулсираше във въздуха.

Отпуснах се назад. Нямаше изход. Транспортърът бе обраснал целия, а какво можех да направя с всички оръжия срещу растенията, които убиваха с музика? Затворих очи и се отпуснах назад. Само портативния предавател-слушалка попива всяка моя дума, но не мисля, че някой някога ще чуе последните думи на един войник.

Чувам тиха мелодия близо до главата си. Леко погъделичкване по ръката. Няма да отворя очи...

УБЕЖИЩЕ

Не можеше да си намери място. Въртеше се като лъв в клетка — отчаян, сам и изпълнен с болка. Не вярваше в усмивката си. Не виждаше и момчето да вярва.

Всеки път като влезеше в стаята му фалшиво разтеглил устни в жалко подобие на приветлива усмивка, искаше да скубе косата си, да вие от яд и болка, да разреже кожата си, да изтръгне сърцето си от болка. Не можеше да гледа повече детето си такова — болно и обречено, с тъмни хлътни очи, около които черните кръгове

наподобяваха яма. Не можеше повече да слуша влудяващото пиукане на системата, докато гледа как пламъчето на живота бавно гасне.

Бързо излезе от детската стая, която вече повече приличаше на болнична стая. Въпреки плакатите, въпреки пастелните тонове на стените и мебелите, въпреки всичко, това бе една гробница.

Пусна телевизора. Новините бяха отново за болестта. Епидемията застрашително бе завладяла целия свят. От всички точки на света съобщаваха за умиращи, жертви или току-що разболели се деца. Пускаха мнения на лекари, които съобщаваха сухи факти, развиваха кухи разсъждения, но изводът бе един — никой нямаше представа какво се случва, какъв е причинителят на болестта, как се лекува, дали все още малкото здрави деца могат да се предпазят...

Щракна на друг канал — екстрасенс продаваше амулети срещу епидемията. Щрак. Божи служител заплашваше с второ пришествие. За пръв път откакто се помнеше, темите не бяха електроника, биотехнологии, кибернетика, космология и т.н. И то по какъв повод?! Рязко човечеството бе принудено да напусне уютния виртуален свят, за да се сблъска с реален проблем.

Мъжът стана и тихо надникна в стаята. Детето бе заспало. Дишаше тихо, повърхностно, леко, а гърдите му хриптяха. Не знаеше дали ще се събуди на другата утрин, не знаеше дали пак ще се наложи да сложи маската с усмивка. Беше уморен. Страшно е, когато един мъж на средна възраст е уморен. По-страшно е, когато детето ти страда пред очите.

Не можа да заспи, въпреки количеството изпит алкохол. Наложиха се да прибегне до хапчета. Сякаш някой дръпна щепсела от захранването и мигом го изключи.

Тичаше с къси панталонки и лекъосан потник по прашен път. Отдясно се издигаше планина, покрита с гора, а отляво се зеленееше поле, изпъстрено с цветя. Усещаше, че се задъхва, а кожата му лепнеше от пот. Но трябваше да бърза. Още малко и ето... моста над рекичката — стар, дървен и техен си. Негов и на неговите приятели, с които прекарваше дългите лета на село в луди игри. Видя, че другите още се суетят и използва момента. Извика „Джеронимооо“ и както се беше

засилил, стъпи на камъка в началото на моста, после на перилата и скочи във водата.

Вирчето не беше много дълбоко. Удари крака си и костта поддаде. Разплака се от болката, но после се гордееше с гипса и чакаше бандата другари да дойдат при него на двора. Беше герой и го виждаше в очите им.

Събуди се с мокро лице. Беше плакал на сън. И сънува онова лято. Все още леко накуцваше с този крак, но за нищо на света не би променил онова свое решение.

Главата му пулсираше от болка, когато стана и отиде в стаята на детето. Приблужи се тихо, не искаше да го буди. Наведе се над него и се заслуша. Чаршафът не се издигаше ритмично. Всичко бе притихнало в миг безкрайно безвремие, което се събираше на върха на игла, която го прободеше в сърцето. Седна до леглото и прокара ръка през черната, чуплива коса на детето. Току-що изплаканите сълзи в съня рухнаха отново.

Детство! Той бе имал детство, което детето му никога нямаше да има. И беше безсилен. Отчаян и смазан. Разрида се безутешно...

Телевизорът все още работеше в другата стая. Краят на света бе настъпил. Пандемията отнемаше бъдещето на света и човечеството. Нямаше новини за все още здрави деца. Последните все още живи бяха в тежко състояние и едва ли щяха да изкарат и ден. Видът щеше да изчезне завинаги от лицето на земята. Това не бе демографска криза. Това беше край. Точка на съществуването на вида, която обезсмисляше хиляди години еволюция и борба за власт и надмощие, войни, бедствия, страсти, любов, омраза, секс и...

Излезе за пръв път, откакто детето му се разболя. Улиците бяха пусти. Тук-там се влачеха хора, навели глави, които по-скоро приличаха на луди в мъката си, отколкото на човешки същества. Напомниха му на ходещи мъртъвци, които често бе гледал по филмите от края на XX в. Витрината на отсрещната пекарна, от която понякога бе взимал закуски за детето бе счупена, а на тротоара се въргалише

черна тава. Заплака отново. Никога нищо нямаше да бъде същото — никога. Край.

Побърза да се прибере в безжизнения си дом. Не си направи труда да затвори. Влезе в детската стая и се огледа. Игралки, плакати, електронни игри... Не всичко бе игра. Нямаше чийтове, нямаше последен сейв, който можеш да ползваш, ако те убият случайно, нямаше бгове... Реален живот и болест, с която никой не можеше да се пребори.

Погледът му попадна на бюрото, където със затворен капак бе компютърът на детето. Седна на стола и отвори устройството. Екранът премигна веднъж и се зареди десктоп — красива природна картина, представляваща планински масив, в основата покрит с гъста широколистна гора, а на преден план паднало дърво, протегнало сухи, криви клони към синьото небе и пухкавите облаци; слънчев лъч играеше, майсторски анимиран, проблясвайки на различни места от пейзажа.

Мъжът се сети за съня си, за онова уморително бягане и скока в реката. След няколко секунди цъкна на брауъра и автоматично се зареди последната страница, която бе посещавало детето — shelter.org (убежище). Очите му с изненада се плъзнаха по текстовете, прокламиращи омраза към така устроения е-свят, към всичко електронно, към видеоигрите, към п-Д киното, към виртуала...

Разгледа картинките, споделяни хиляди пъти — деца играят в пясък, деца играят на въже, дете със завързани очи гони други деца, деца сред природата, деца на морето, деца в планината, деца сред саваната... имаше доста постове, в които администраторите обясняваха игри (наричаха ги „живи игри“), в които участниците бяха деца и ползваха единствено подръчни предмети от бита — топка, въже, кърпа, пръчки, топчета.

Убежище?! Нима през цялото това време на отчуждение, бягство от реалността и потапяне в света на виртуалното, детето му бе търсило и бе намерило свое убежище? Това, което връща човека към природата, към контактите лице в лице, очи в очи, към забавленията от миналото, към прашните улици, поляните с цветя, игрите на криеница, сляпа баба, кралю-порталю? Нима в този електронен свят децата бяха открили място, което отдавна им е било отнето и заменено с нещо изкуствено и фалшиво? Чувството да принадлежиш към социума, а да

си сам в стаята си, без да имаш доверен приятел, на който да споделиш своята болка, вяра, мечта, любовни трепети, без да се притесняваш, че ще направи съобщението ти достояние за много хора. Убежище! От нереалния реален живот.

Бащата отвори секцията с частни съобщения. Последното бе от потребител new_beginning и представляваше дълъг и неразбираем за него код, след който мигаха букви — „сложи точка сега, за да започнеш отново на по-хубаво място! Назад към истинските неща, близо до природата!“.

Нима това бе причината за пандемията? За края на света? Един глупав код, който обещавахе истински и пълнокръвен живот далеч от машини и електроника.

Бащата го прочете още няколко пъти. Не усети нищо да се променя. Не се разболя.

По новините емисиите се смениха — масови безредици, масови самоубийства, разпадане на обществото и цивилизацията. Никой не съобщавахе за тайнствения код и бащата се замисли дали семействата толкова се бяха отчуждили помежду си, че дори не разговаряха, не споделяха, не проверяваха за безопасността на децата си в този свят на цветни реклами и силиконови реалности.

Вече нищо не го интересуваше. Стана и взе кутиите с хапчета, които му помагаша да заспи, когато съня го нямаше. Изсипа пет опаковки на масата. Бързо и методично ги изпи, взе нова бутилка уиски и легна в леглото до детето си. Надаваше се да има рестарт. Въпреки измамното пълноценно съществуване и благодарение на кода.

НОЩТА СРЕЩУ 1 НОЕМВРИ

Нейтън се събуди с неприятното усещане, че някой го наблюдава. Беше потен и трепереше, а чувството, че злонамерен поглед се е вторачил в душата му, караше косъмчетата на тила му да настръхват.

През прозореца нахлуваше светлина от уличната лампа и сенките на стария орех пълзяха из стаята. Явно навън духаше вятър, защото те се движеха из стаята.

Сънят или усещането бяха толкова реални, че той се зачуди да стане ли да вземе ножа си.

Ослушваше се. Пропуквания и далечни шумове от къщата изпълваха съзнанието му със зловещи картини на касапница. Не искаше да светва лампата, за да не събуди жена си и да я притеснява излишно.

Стана все пак и пипнешком се придвижи до вратата. Тихо я отвори и излезе в коридора. Шляпаше бос, въпреки че теракота беше студен. Все пак идваше есен, листата на дърветата бяха опадали, а северняка се готвеше да нахлуе. Надникна в стаята на дъщеря си, Ния. Детето спеше свито на кълбо под одеялото, а лампата на Мики Маус светеше бледо над главичката ѝ.

Запъти се към кухнята, където държеше ловджийския си нож. Светна лампата и отвори чекмеджето, където държеше оръжието. Прибра го в широкия джоб на пижамата си и се приближи до прозореца. Загледа се в големия преден двор. Всичко беше спокойно. Нищо притеснително не видя. В този момент сянка падна върху него и той рязко се обърна.

Малката Ния стоеше на прага на кухнята по пижамка и боси крачета, а от ръката ѝ висеше Пухчо — малко плюшено мече, което бяха купили от панаира на съседния град.

— Хей, мъниче, защо си станала? — Отиде до детето и клекна пред него.

— Много ми е топло. Огънят е твърде силен. — Малката разтърка очички сънено. Кичур руса коса бе залепнал от пот на челото

й.

— Огън ли? Какъв огън, миличка?

— В който изгоряха мама и тате.

— Е, как, аз съм тук. Сънувала си. — Погали детето по главата и я хвана за ръка. — Хайде, ела да идем в стаята ти, за да видиш, че няма огън.

Детето тръгна неохотно с него като влачеше мечето в ръка.

— Ето, виждаш ли? Няма нищо.

Гушна я и я отнесе до леглото:

— Виж. И Мики Маус е тук и те пази. Нали знаеш, че кошмарите са само лоши сънища?

— Да, ама мама и тате умряха в огъня.

Нейтън сериозно се притесни:

— Никой не е умрял, зайче. Тук съм. Ето ме.

— Не, тате, не ти. Предният ми тати!

— Миличка, сънувала си. Хайде, лягай си и спи, защото утре ще е дълъг ден.

Малката се нацупи и се зави до брадата.

— Хайде, миличка, лека нощ!

— Лека нощ, тате.

Той тръгна да излиза, когато тя тихо каза:

— И се пази от огъня.

Нейтън излезе и притвори вратата на детската стая. Върна се в спалнята и легна. Една сянка от ъгъла се протегна към него с причудливи очертания и падна върху очите му.

Огън!

Огън!

Огън!

Утрото беше слънчево и по-топло от обичайното за октомври, а Нейтън, забравил среднощните преживелици, пиеше кафе на верандата, докато преглеждаше новините на лаптопа си. Откъм кухнята се чуваше тропане на съдове. Мириам миеше чиниите и слагаше закуска на Ния, която още спеше. Познатите шумове и прекрасния ден успокоиха Нейтън, който почти не спа тази нощ след кошмара и странния разговор с Ния. Мислеше да сподели с жена си, но

в крайна сметка реши да не я притеснява. Децата винаги говореха някакви щуротии. А и винаги вършеха щуротии.

След малко Ния ще стане, ще закуси и ще излязат на разходка. Бяха се разбрали днес да отидат до близкия парк и да си направят пикник.

— Хей, какво си правила, малка госпожице? — чу се гласът на Мириам. — Къде се изцапа така?

Не чу какво каза детето, явно говореше тихо, затова стана и влезе в кухнята. Ния стоеше отново боса (а толкова се караха за това да обува чехлите си) и отново държеше Пухи в ръце. Ръцете ѝ бяха черни. Лицето ѝ също беше изцапано.

— Не пипай нищо с тези мръсни ръце. Марш в банята да се измиеш!

— Хей, какво става, зайче? — Нейтън се приближи. — Какво е това?

— Не знам, тате. Така се събудих.

— Да — намеси се жена му, — и вазата миналата седмица сама падна от секцията!

Той ѝ направи знак с очи да не се меси и се наведе над детето. Взе ръчичката ѝ и тръкна черната мръсотия. Сажди.

Не знаеше какво да направи, какво да мисли.

След като изкъпаха Ния, я оставиха да си играе в дворчето. Детето клечеше в пясъчника и копаеше дупка с пластмасова лопатка, а около него бяха разхвърляни други принадлежности като кофички, сита, гребла. Неизменният ѝ спътник Мечо беше подпрян върху детска количка за бебета и съсредоточено наблюдаваше играта.

Докато детето се забавляваше, Нейтън разказа на съпругата си нощният разговор. Тя също се стъписа и не разбра как така са изгорели, как са се взели тези сажди, откъде се е взел този сън в детското съзнание. Все пак решиха да не обръщат внимание, а да опитат да разведрят детето, а и себе си, като отидат на пазар. Довечера беше Хелюин — Денят на Все светии, който Ния обичаше много. Тази година беше решила да се облече като Хана Монтана. Трябваше да купят костюма и довечера да обиколят съседите. „Лакомство или пакост“.

Мириам извика Ния и двете влязоха в къщата, за да се приготвят. „Дамите винаги имат нужда от повече време, за да се приведат във вид

за пазаруване“ — усмихна се на ум Нейтън. Стана и започна да крачи из двора. Стъпките му го доведоха до пясъчника, където до сега беше ровила малката госпожица.

Кръвта се дръпна от лицето му. Ния беше изкопала две умалени дупки, които приличаха на гробове. Над тях бе сложила кръстосани под прав ъгъл клечки. Кръстове. „Боже — помисли си мъжът, — дали заради празника не е обладана от такива мисли.“ Бързо зарина с крак малките гробчета, а клечките стъпка. Беше нервен. В този момент момичетата му излязоха смеейки се от къщата. Беше време за пазаруване.

Денят мина сред играчки и пазаруване, обядваха в едно ресторантче с морски деликатеси, а когато се стъмни се качиха на волвото и отпътуваха за вкъщи. От радиото се носеха стари рок парчета, а Ния щастливо се смееше. Нейтън я поглеждаше от време на време с притеснение, но от случая с пясъчника насам, нямаше друга странна проява.

Лунният сърп се показваше над дърветата край пътя. На един десен завой колата поднесе, когато гумите стъпиха върху мазно черно петно. Нейтън овладя колата и изпсува. Ния гледаше стреснато. След малко каза:

— Татко, снощи нали говорихме?

Мъжът я погледна в огледалото за обратно виждане:

— Да, мила.

— Казах ти „сбогом“.

Вече и двамата родители гледаха стреснато към детето. Мириам се бе обърнала, а Нейтън все още беше впил поглед в огледалото.

— Искаш ли вкъщи да поговорим, сладурче. — Гласът му бе сух като пясък.

— Няма да можем, татко. Време е.

В следващия миг колата поднесе, завъртя се и се удари в едно дърво. За части от секундата, докато колата още се въртеше, Нейтън видя Мириам — лицето ѝ бе изкривено в гримаса на ужас, но не това го уплаши, не и въртенето. Кожата на Мириам беше овъглена, сажди падаха и ронеха тялото ѝ. Косата ѝ, хубавата ѝ бухнала руса коса я нямаше. Миглите също. Всичко бе на забавен каданс. Въртенето, удара, Мириам. Погледна ръцете си. Две овъглени кости стискаха волана. Изпищя без звук. Последва удар.

Преди обиколката на съседите по случай Хелоуин, Ния излезе в новия си костюм в предния двор и се загледа към дърветата. Два прозрачни силуета стояха на тротоара и я гледаха. Детето помахаше с ръка и прошепна:

— Сбогом, татко! Сбогом, мамо! Аз ще съм добре. Не се притеснявайте. Обичам ви!

Силуетите започнаха да се топят във въздуха, докато изчезнаха. Ния остана още известно време така, докато от къщата не излезе мъж:

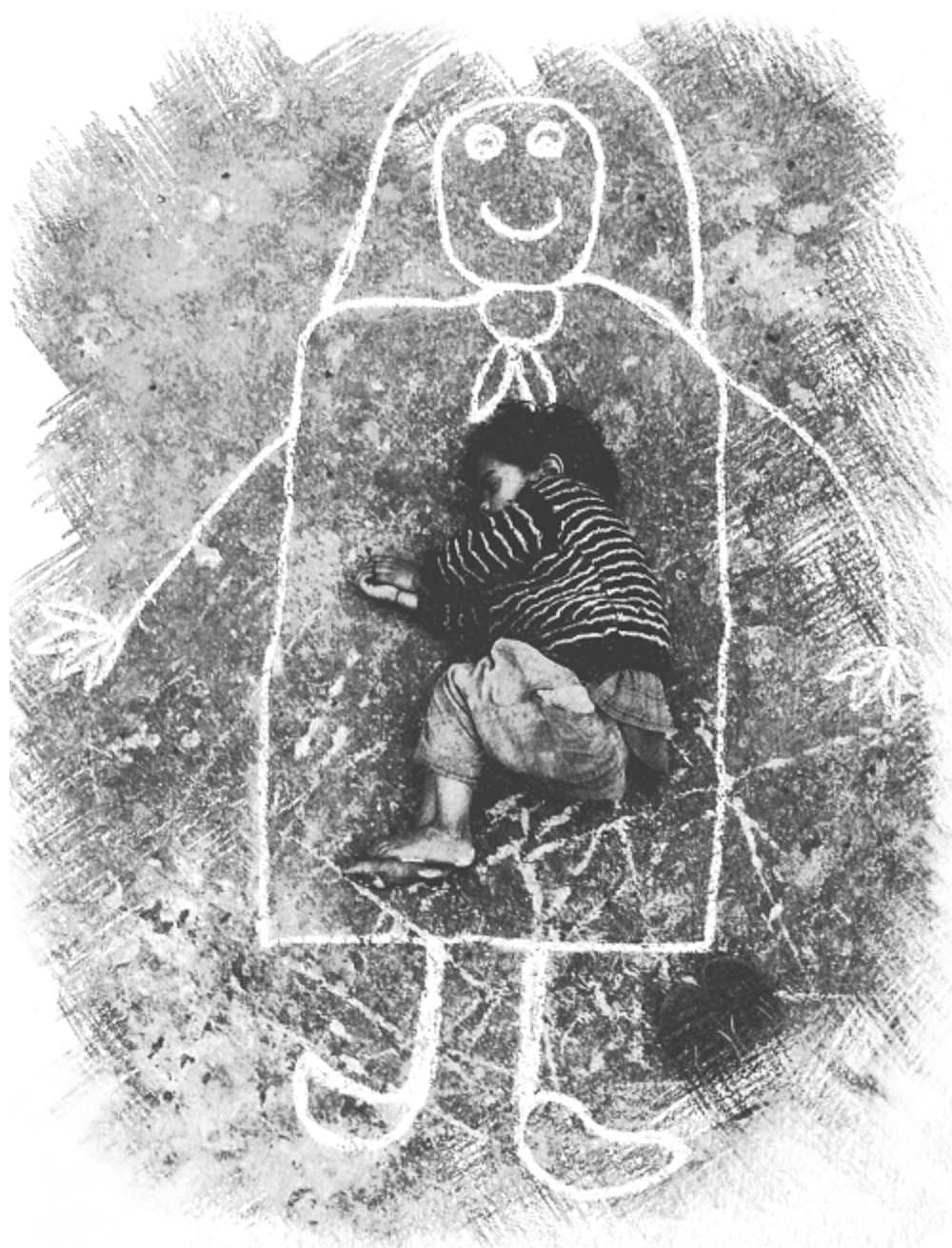
— Хей, принцесо, ще тръгваме ли вече?

Детето се обърна към Джак и присъединилата се към него Лилиан и се усмихна.

— Да, татко, готова съм.

Денят на Все светии бе свършил своята работа. Душите на родителите ѝ бяха намерили покой!

ТЕБЕШИР

Последните лъчи на зимното слънце огряваха сградата на НДК, която бе надвиснала мокра и мрачна над събралото се множество.

Сгушена в дебели палта, вдигнати яки и палитра от шапки, тълпата тихо шумеше в очакване на представлението. Повечето бяха възрастни, напомадени реститути, които миришеха на нафталин, старо червило и спарена вълна. Културтрегерите на днешна София нетърпеливо бъбреха, а някои по-възрастни господа, тук-там и дами, пушеха смачкани цигари. Усмивките им бяха криви и разкриваха пожълтели или направо липсващи зъби. Косите на възрастните дами се подаваха изпод старите шапки — които цели десетилетия бяха преживявали в картонени кутии по гардероби и тавани, купени от някой руски пазар навремето или подарени от гурбетчий из руските републики — в най-разнообразни цветови гами, от морковеночервено, до тъмна лила през яркосиньо. Почукваха бастуни и тънки чадърчета с дантела. Поклащаха се олющени дамски чанти, които са били модерни през 40-те и 50-те години на миналия век.

Беше ранна зимна вечер. По-рано през деня валя сняг, но сега само кишата и хапещия студ напомняха за мразовитата господарка.

Покрай множеството мина полицаи и се огледа дали всичко е наред. Дебелата униформа го предпазваше от студа, а и служебните ръкавици бяха много топли. Подсвиркваше си тихо. Довечера не беше на дежурство и щеше да отскочи при приятелката си. Нейното легло беше винаги топло и уютно.

Представи се чашите с вино, мача по телевизията, вечерята, която Мими щеше да приготви. Той ще седи, ще отпива малко по малко и ще бодне сирене поръсено с червен пипер. След това Мими ще му сервира пържола с грах, като леко ще го погали по рамото и ще седне срещу него мило усмихната. Над лявото ѝ рамо ще да хвърля поглед към поредния мач на английското първенство. А след вечеря щяха прегърнати да отидат в спалнята и да се отдадат на ласки и любов. Мъжът на Мими не се прибираще с месеци. Шофьор, какво да го правиш. Отдавна я врънкаше да се разведе, но нея я беше страх. Нищо че приятелят ѝ бе полицаи. Страх я беше от мускулестия шофьор с изрисувано в татуировки тяло.

От мислите за топлата постеля го изтръгна вида на едно слабичко и дрипаво дете, което обикаляше между чакащите старци с протегнатата ръка. Явно просеше.

— Хей! Малкият! Я ела тук — провикна се сержант Григоров.

Хлапето се стресна, огледа се като заек и когато видя едрата фигура в тъмносиньо с провиснало шкембе над колана се обърна и драсна надолу към Витошка.

— Ех, мамичката ти просешка — каза Григоров. Извади пакет цигари и запали една. Всмукна дълбоко дима и се огледа доволен.

Скоро щяха да отворят вратите и да пуснат пенсиите вътре. Радиостанцията изпращя.

Хлапето потича малко, шляпайки в локви и залитайки в кишата. Спря в едно сенчесто място и се обърна. Полицаят го нямаше. Знаеше, че го няма, защото те никога не тръгваха да се надбягват с него. Но тичането беше добро, защото се сгриваше. С това тънко лятно якенце му беше студено. Обувките му пропускаха вода. Толкова бе гладен и премръзнал, че искаше просто да се прибере на строежа и да спи в старите дрипи, които му служеха за легло.

Тръгна надолу към „Алабин“ и видя малко момиченце, което дърпаше майка си към шарен ресторант за бързо хранене и пицеше. Беше облечено с дебело бяло палтенце, вълнен клин и високи апрески. Хлапето му завидя за топлите дрехи и за докосването на майчината ръка. Беше я загубило преди две години. Живееха на село. Обичаше тя да го прегръща вечер и да му пее народни песни, докато заспи. Баща му, обаче, не обичаше. Една вечер влезе в стаята му, извлече я за косата и детето повече не я видя. Когато социалните го отвеждаха чу съселяните да шушукат, че я намерили в герана.

Търкаля се по домове. Видя много бой и унижения, докато накрая избяга и дойде в София, за да проси. А през цялото време единствената топлина, която усещаше, беше тази от майчината прегръдка.

Стигна „Алабин“ и се вмъкна в изоставения строеж, там където трамвай 5 се включваше в улицата. Долу имаше няколко паркирани коли, покрай които се провря и се качи на последния етаж. Всичките му дрипи бяха там. Зарови премръзнали пръсти в тях и намери кутийката. Отвори я. Извади парче свещ, защото вече се бе стъмнило, и кибрит. Запали я. Капна няколко капки восък и лепна свещичката. След това отвори с радостен блясък кутийката и извади парченце тебешир. Поддържа го, а мислите му отново отлетяха към село и майка

му. Сълзи напиреха в очите му, а една като бисерче се търколи от ъгълчето на окото.

Разчисти дрипите и започна да рисува с тебешира, докато накрая грубата замазка започна да наранява пръстчетата му. Свещта угасна, но детето беше щастливо. Легна си и заспа блажен сън в майчината прегръдка.

На другия ден по новините съобщиха за двойно убийство в Младост. Мъж се прибрал от командировка и заварил жена си в леглото с друг. Веднага го хванаха, защото убитият любовник бе от редиците на силите на реда.

В новините не намери място историята на един клошар, който се натъкнал на вкочанено детско телце, свито на кълбо на изоставен строеж. Под него на плочата била нарисувана женска фигура, а детето явно било заспало свито върху нея.

Може би няма да питате, но, да... на лицето му греела усмивка, защото най-после било при майка си.

ПЕСЕНТА НА НОЩТА

Дойде, колкото можеше по-бързо. Когато влезе в селото, конят му се беше запенил, а краката му трепереха от умора. Ловецът скочи от седлото и хвърли юздите на притичалото циганче. Огледа се. Площадът бе малък и прашен. Вляво от него се отвори врата. Присви очи и огледа излезлите от кръчмата. Изскърца табелата, която висеше на верига. „При козодоя“.

Тръгна към тримата старци, които го приближаваха. Ръката му се отпусна небрежно над кобура на левия хълбок. Видя как старците трепнаха. Движението му бе недвусмислено.

— Ние те извикахме, ловецо! — излезе единият напред.

Той не му отвърна. Приблужи се и огледа бедняшкото му облекло изпитателно.

— Ние сме бедно село в беден край... — смотолеви другият, — нямаме много. Аз съм старейшината и...

— Как ще платите? — рязко го прекъсна ловецът.

— Ами... — Старецът пристъпи нервно от десния на левия крак. Той се обърна и тръгна към коня си.

— Хей, чакай, чакай...

Ботушите му потъваха в праха на площада почти безшумно.

— Събрахме парите!

Закова се на място и се обърна. Бавно се върна при тях.

— Погрижете се за коня ми добре. Сега ще ям, а след вечеря ще ми разкажете какъв е проблемът.

— Добре, добре. Заповядай! — Тримата започнаха да му се кланят и да му сочат вратата на „При козодоя“.

Ловецът влезе. Помещението бе голо — две маси, голяма празна камина и тезгях, зад който стоеше плешив мъж, тежащ колкото коня, с който дойде странникът. Избра си място, от което да наблюдава вратата и треперещия собственик.

— Месо и вино! — изръмжа ясно и силно.

Бръкна в джоба на ризата си и извади три цигари, които бе свил по-рано през деня. Нареди ги успоредно една на друга на масата. После щракна със запалката и запали едната.

След малко пред него се появи глинена чиния с димящо парче месо, както и кана вино с една пръстена чаша.

Фанърд не докосна чашата. Надигна направо каната. Пи дълго. Виното беше гадно, но след дългия път му се струваше като еликсир. След последната си глътка плю шумно на пода и се нахвърли на месото.

Приключи с яденето, точно когато вратата на кръчмата се отвори и вътре влязоха тримата старци. Нямаше ли други хора тук, помисли си ловецът. От друга страна, колкото по-бързо се захване с работата, толкова по-бързо щеше да приключи.

— Какъв е проблемът? — попита ги, палейки втората цигара. Не ги покани да седнат при него. Искаше максимално кратко, точно и ясно да разбере каква е ситуацията.

— Ами... Не знаем. Имаме малка църква на края на селото, където започват гробищата...

— Чудесно! Да не искате да ви бия камбаната! — заяде се Фанърд, който бе атеист.

— Ами, не... То... Проблемът е, че...

— Ако до десет секунди не ми кажете какво искате от мен, яхам Вихър и си отивам.

Фанърд стана от стола и хвърли цигарата на пода. Смачка я с ток и се запъти към вратата.

— Някой яде труповете!

Ловецът се обърна към кръчмаря. Явно имаше по-големи топки, отколкото очакваше. Старците бяха смутени.

— Яде труповете?

— Да — намеси се старейшината. — Напоследък имаме висока смъртност. Знаете... застаряващо население, лоши условия... Хората умират. Оставяме ги в църквата, където попа ги опява, а на следващия ден ги погребваме. Но през нощта някой яде от тях.

— Защо седят по цяла нощ? Смрад ли създавате?

— Ами не можем толкова бързо да копаем. Нямаме гробокопачи.

— Явно сте закъсали повече, отколкото изглежда.

— Ами не ни е лесно.

— Заведете ме в църквата!

Кръчмарят излезе иззад тезгяха и се поклони едва-едва. Фанърд си даде сметка, че не е от неуважение, а защото шкембето му бе твърде голямо, за да бъде сгънато.

Когато стъпиха на селския площад, луната бе вече изгряла. Сенките на ниските едноетажни къщи се криеха сред дърветата. Ако не беше лаят на куче, човек можеше да мине през селото без да разбере.

Фанърд се оглеждаше, а лявата му ръка отново бе отпусната над хълбока му, където висеше пистолетния арбалет. Скоро крачките на дебелия кръчмар се насочиха към една тясна улица, от чиито две страни имаше тесни дворове и каменни къщи. След стотина разкрача ловецът видя църквата, чиято камбанария се издигаше над околните дървета и се открояваше на фона на черното небе. Водачът му спря пред вратата и се обърна:

— Аз съм до тук. Не ми се влиза вътре по тъмно.

Усмивката на Фанърд остана скрита в тъмнината. Отвори тежката букова врата и чу как стъпките отекват в стените. Горяха свещи.

— Има ли някой?

Направи още две крачки. Видя маса, на която бе сложен ковчег. Приблужи се и надникна. Усети лека миризма на разложение. Очите му се плъзнаха по тялото на сбръчкана старица. Лежеше със скръстени ръце, а върху тях бяха положени цветя. Отдавна не бе виждал толкова цветя в Отровените земи. Не забеляза следи от ухапвания по откритите части на тялото. Повъртя се малко вътре, но освен прашасала дамаджана с вино, друго не привлече вниманието му. Излезе от църквата и за негова изненада кръчмарят стоеше отпред.

— Мислех, че си духнал отдавна.

— Не съм. Чакам те.

— Донеси ми едно одеяло. Тази нощ ще спя тук.

Кръчмарят се ококори. После тръгна обратно към селото.

Фанърд влезе, колкото да вземе дамаджаната, седна на прага, запали трета цигара и отпи от виното, което се оказа много по-добро от онова, което му сервираха в кръчмата. Имаше тежък мирис на подправки и леко тръпчив вкус. Тежко вино. Като за гробище.

След половин час мъжът се върна и му подаде вързоп.

— Ами... лека нощ! — смотолеви и си тръгна.

— Моята ще е лека — засмя се Фанърд. Допуши цигарата и влезе в църквата.

Огледа се и избра да се настани в ъгъла до врата, откъдето се виждаше ковчега. Хвърли одеялото на земята и отиде да запали още свещи. Трябваше да има по-добра видимост. Още повече че виното наистина бе тежко.

След като прецени, че е готов, седна на постелята си. Сложи пистолет-арбалета до себе си, за да е в готовност. Опря тънкия си меч, който наричаше просто „Острие“ на стената от дясната си страна. Отпи от виното и се облегна. Притвори очи, но зорко следеше масата с ковчега.

Минаха няколко минути, после час. Два. Клепките му натежаха и той затвори очи. Ослушваше се. Чу мишки на тавана. После навън се обади бухал. Изпука съчка. Резкия звук го накара да погледне изпод притворените клепки. Без да помръдва глава извъртя поглед. Видя как вратата се отваря и тъмна сянка се промъква. Чуваше се тихо шушукане, сякаш сянката си говореше сама. После се приближи безшумно до ковчега.

Ловецът се надигна, стиснал в ръка Острие.

Дребната сянка пъргаво скочи в ковчега и възседна трупа. Наведе се и се чу хрущене. Когато се изправи, Фанърд видя да виси от устата ѝ парче месо. Той извика и се хвърли напред, замахвайки с меч.

Очакваше всичко, но не и домовик-трупоядец. Не беше се сблъсквал досега с такъв. Домовикът усети движението зад себе си и се наведе напред, избягвайки косия удар. После се хвърли към противоположната страна на ковчега. Стъпи на земята и погледна Фанърд. Озъби се. От устата му капеше кръв. Очите му горяха в червено. Цялото му тяло, което беше високо на половина на ръста на нормално сложен човек, бе покрито с дълги косми. Слабо и приведено напред. Пръстите му бяха криви и завършваха със заострени и извити нокти. А ушите му стърчаха отстрани на главата като на прилеп.

Фанърд се хвърли в невероятен скок над ковчега с тялото, но домовика бе изключително пъргав. Шмугна се под масата и изчезна през вратата. Фанърд изпсува. Избърса чело и погледна трупа. Цялото лице на възрастната жена бе отхапано. Под кървавата маса се белееха кости.

— Мамка му!

Залости вратата на църквата и легна в постелята си. Утре щеше да го хване.

Събуди го драскане. Всяка една жила в тялото му се изопна от напрежение. Скочи за секунда, държейки в лявата си ръка арбалета, а в дясната Острието. Вратата се отвори. Фанърд се хвърли напред и опря жадната стомана на гърлото на влезлия.

Момичето, което бе притиснал на входа на църквата извика уплашено.

— Коя си ти?

— Аз... аз... аз... идвам при баба...

Фанърд се усмихна. Днес явно щяха да погребват старицата. После се сети за домовика-трупояд.

— Мисля, че е по-добре да затворя капака на ковчега.

— Защо? Какво е станало?

Ловецът пусна момичето и му заповяда да не мърда от вратата. После отиде и закова капака на ковчега. Разказа ѝ за нощта и срещата с изчадието. Когато приключи и се обърна, видя, че момичето се е свлякло и захлупило лице. „Милата ми баба, милата ми баба“, нареждаше то и плачеше.

Фанърд се смути. Не знаеше какво да каже или направи. Знаеше само как да върти меч и да стреля. Приблужи се до нея и тромаво сложи ръка на рамото ѝ. Изненада се, когато тя стана и се сгуши в него. Тялото ѝ се тресеше от хрипове. Погали косата ѝ и я изведе от църквата. За негово облекчение видя да се задават попа и старейшината. Остави ги да се оправят с опечалената и се върна в кръчмата.

Закуси и отиде да види дали циганчето се е погрижило добре за коня му. Остана доволен и хвърли медна пара на момчето. После се запъти към гробищата. Видя събралите се хора — около двадесетина човека. Попът четеше от малка разпокъсана книга напевно. Момичето, което срещна по-рано, бе там и опряно на ръката на старейшината гледаше към черната зейнала яма. Фанърд постоя, докато видя как присъстващите един по един взимат шепа пръст и хвърлят в дупката върху ковчега. Хората се отдалечиха, когато той се наведе и хвърли

буца пръст. Каквато и да беше старица, каквато и да беше религията, никой не заслужаваше да бъде изяден след смъртта си.

Тръгна да се разхожда из полето на мъртвите. Чуваха се успокояващи песни на пойни птици, жужене на насекоми, далечни удари на брадва. Ловецът седна под едно дърво и отпи от меха с вода, който бе взел от кръчмата. Допадна му спокойствието около него. Един скакалец скочи на коляното му. После избяга. Фанърд каза:

— Защо ме следиш?

Издад близкото дърво се показва момичето, което оплакваше баба си.

— Не те следя. Наблюдавам те. Нали ти трябва да се справиш с домовика-трупояд!

— Ще се справя.

— Снощи не можа.

— Но тази вечер ще го убия.

Момичето седна до него. Беше облечена с дълга, широка рокля от черен плат, с висока яка и ръкави до средата на ръката. Фанърд я погледна. Слънцето подпалваше ситните лунички по лицето ѝ, а очите ѝ тъжно синьо сияеха в мъката си.

Момичето неуверено запя. В началото тихо, но постепенно изви глас, който се разнесе в околността. Фанърд слушаше като омагьосан. Толкова тъжна песен, а сякаш дава живец и упование, а извивките на гласа — наслада за сетивата.

Когато след няколко минути последните думи излетяха към планините, Фанърд попита:

— Какво беше това?

— Песен. За баба ми. Тя ме научи!

— Не съм чувал такава песен до сега...

— От далеч е. От юг. Там, където е родена баба ми, където хората са имали всичко в далечни времена — свобода, животни, плодородна земя, където равнината е срещала планината, където реките са извирали от скалите, където щастието и любовта са царували. — Момичето замълча за миг. — Поне, докато не дошли черните, брадати главорези, които поробили земята и семейството на баба не избягало.

Мълчаха, всеки с мислите си.

— На колко си? — попита я Фанърд.

— Има ли значение. Светът умира и за млади, и за стари.
— Но ти си жива.
— Толкова мъртви хора се разхождат като живи, че ми се иска да видя как е от другата страна.
Ловецът замълча.
Момичето се обърна към него:
— Искаш ли да ти помогна за домовика?
— Ти? На мен да помогнеш? — не можа да скрие почудата си Фанърд.
— Да! По нашите земи са познати тези духове. А и аз от баба знам как може да го прилъжем.
— Хм. — Фанърд не бе сигурен, че трябва да включва крехкото девойче в лова си. Не че имаше план. Смяташе пак да се скрие в църквата и да чака в засада да се появи съществото.
— Какво знаеш за тях?
— Домовикът е домашен дух. Обикновено е покровител на семейството, на дома, на бащиното огнище. Хората, в чиято къща е, му оставят храна всяка вечер, за да е сит и да не пакости.
Фанърд се усмихна.
— Искаш да кажеш, че този е гладен?
— О, да, много е гладен! Затова е станал и трупояд.
— Ще го примамя тогава с храна и ще го убия!
— Не — тръсна глава момичето, — ще го примамим двамата. Не смяташ ли, че искам и аз да отмъстя за това, което стори на баба ми.
Ловецът се замисли и кимна.
— Добре. Ще участваш, но ще стоиш зад мен през цялото време. Не искам да те нарани!
— Все едно ти пука за мен... — Тя избяга между дървета. Отдалеч се чу как вика: — Казвам се Айли. Така и не ме попита.
Фанърд остана сам в жаркия следобед.

Слънцето докосваше хоризонта с крайчето си, когато ловецът закричи към църквата. В раницата си носеше голямо парче печено телешко, което смяташе да ползва за примамка. Бе заменил малкия пистолетен арбалет с голям, който беше достатъчно мощен да убие бивол от 100 метра. Влезе в църквата, постла одеялото си на

вчерашното място, после закрепил една гредка, вързал я с въже, така че като го дръпне, тя да падне и да залости вратата. Планирал един да излезе жив от църквата. После оставил месото на масата, пригответи арбалета и седнал. Рано беше, но искаше да е готов.

Слънцето залезе и гъст мрак плъзна из ъглите на помещението. Фанърд се отпуснал. Усещал миризмата на печеното месо. Нямаше начин домовика да не дойде. Тогава чу шум. Клекнал, готов да скочи, държейки въжето в ръка. Вратата изскърца и се отвори. Слаба фигура се вмъкнала.

— Аз съм — чу се женски глас.

Фанърд изругал на ум.

— Какво правиш тук?

— Нали се разбрахме заедно да убием трупояда! — Макар думите да бяха изречени шепнешком, ловецът долови яда в нотките им.

Момичето мина покрай него и оставил на масата голяма паница.

— Месо! Домовиците повече обичат мляко — прясно издоено кравешко мляко!

— Не знаех — каза Фанърд.

— Как ще знаеш като не искаше и да ме попиташ — заяде се Айли.

После се обърнал и седнал в постелята му. Фанърд се настани до нея. Раменете им се докосваха. Звучите на нощта се настаниха в тишината, настанала между тях. Чакаха. Времето бе на тяхна страна. Два самотни силуета в скелета на символа на старата вяра.

Айли се напрегнала. В следващия миг и Фанърд чу шум като от влачене. Малката изкривена фигурка влезе предпазливо. Огледала се и подушила въздуха. Храната на масата привлече вниманието ѝ. Домовикът се хвърлил към млякото и лакомо започнал да лочи.

Фанърд дръпнал въжето — вратата се затворила и гредката паднала, залоствайки я. Съществото надале вой и се хвърлило към мъжа. Беше адски бързо, а острият нокти разрезаха ръката на ловеца, който едва успявал да предпази тялото си от ударите.

Айли вдигнала тежкия арбалет, изчакала подходящия момент и дръпнала спусъка. Чу се звън на тетива, вой и трясък. Два тела паднаха.

— Мамка му! Защо стреляш по мен?

Айли се приближи и видя Фанърд и падналия под него домовик. Стрелата стърчеше от дланта на ловеца, пронизала през гърдите и злобното същество.

— С една стрела два заека! — усмихна се момичето. — Отивам за помощ!

Излезе да доведе знахар и старейшините. Радваше се. Фанърд нямаше да ѝ се сърди дълго, а можеше и да се съгласи да я вземе със себе си. Айли искаше да стане ловец. Вече нямаше какво да я задържа в забутаното село, а странникът беше най-добрата причина да промени живота си. На излизане Айли пееше за далечната прародина на свободните хора.

КУЧЕШКА ДУПКА

Сто и петдесетте коня бяха залепили колата за шосето. Дървета и селски къщи прелитаха край мен като сиви метеорити, загубени в светлинния блясък на слънчевия диск. Единствено от време на време, трактор или камион ме караше да намалявам скоростта. Но удоволствието беше неописуемо. Харесвах да пришпорвам звяра.

Подминах отбивката за Ябланица и паднах на 40, защото долу в лявата дъга на завоя обикновено дремеха куки. Да, и този път не се излъгах. Черният звяр триумфално мина покрай тях, спазвайки ограничението. А след това педала на газта отново хлътна под крака, с доволен рев от страна на двигателя. На стрелките поех наляво към Златна Панега. Това е може би най-любимия ми край от България. Малки и уютни селца сред чиста природа, реката, добродушни селяни.

Намалих скоростта и свалих стъклото до край. Навлязох в Петревене. Малко след кръчмата в центъра на селото погледнах в лявото странично огледало. Видях траурна процесия, покрай която преди минута би трябвало да съм минал. Но не бях...

Най-отпред вървеше попа с черно расо и калимявка. Зад него едър прегърбен селянин носеше портрета, явно на починалия, а след него друг с кръст в ръка. Голям и черен кръст. Черен като земята, която щеше да погълне ковчега, носен от шестима цигани. Зад този авангард се виеше и процесията. Мъже, жени, деца, пристъпваха бавно с наведени глави. Слънцето прежуляше. Виждах капчиците пот, които влизаха в очите на опечалените. Виждах праха, които се вдигаше от тътрещи се крака...

Някак неусетно бях спрял и гледах в огледалото. Излязох и затръшнах вратата на колата. Портретът на починалия, който носеха след венеца бе достатъчно далеч, за да не видя лицето, единствено разбрах, че е млад човек. А и сякаш в процесията имаше хора на средна възраст... ученици, изобщо млади хора. Нещо ме стегна в гърлото и с тръсване на главата се качих обратно в колата и потеглих. В огледалото нищо не се виждаше.

След половин час спрях пред старата къща, която дядо ми навремето бе построи. Малка къща, но с прекрасно разположение — на края на селото, гледаща към дол с пресъхнала вада. Отвъд вадата се издигаше склона и започваше гората. Изключително тихо, спокойно и уединено място, на което обичах да почивам от време на време и да си спомням детските дни, когато прекарвах летните ваканции тук с баба и дядо.

Съблякох се до кръста и се измих на чешмата на двора, а след това окастрих двата чемширови храста до нея, за да не се спотаяват змии под тях. След това облякох чиста риза и отскочих до съседите за кофичка домашно кисело мляко и няколко яйца. Когато се върнах се бе здрачило вече и щурците пееха в тревата, мигаха звезди, а сърпа на луната прорязваше небето и сякаш гонеше слънцето, което отстъпваше на запад.

Сложих тигана на котлона, а след като се загоря, и парче сланина. След като се стопи, чукнах яйцата и не след дълго имах готови яйца по панагюрски. Около 23:00 ч. вече приключил с вечерята, просто стоях на голямата веранда, слушах нощта и пушех. Спокойствие. Само далечен лай на някой куче прорязваше тишината. Изтъркаля се камъче от пътеката. Сигурно котка се разхождаше и търсеше полски мишки. След това чух драскане по циментовата пътека, водеща към стълбите на верандата.

Обърнах се и, слабо казано е, скочих. Едва крепящо се по стълбата се качваше момиче, сякаш претърпяло катастрофа. Косата бе на места мръсна и сплъстена, падаше пред лявото му око, а дясното гледаше сякаш в нищото. Голите части на ръцете бяха посинели, под ноктите имаше кръв. Беше с официална рокля, която бе скъсана на места и изцапана.

— Хей, какво е станало? — извиках аз и я настаних на стола, на който допреди секунди спокойно седях и отпивах пиене, съзерцавайки нощта.

Сякаш момичето изхриптя. Нищо не каза. Зениците ѝ също не мръднаха. Килна се на стола и реших, че е по-добре да я внеса. Вдигнах я на ръце и в този миг се чу първия гръм и капки дъжд забарабаниха по ламаринения навес над терасата. Внесох я вътре и я сложих в леглото. Събух обувките и мокрите чорапи и я завих. Навън вече трещеше като при второ пришествие. Тя лежеше спокойно.

Включих мобилния, който нямаше обхват.

— Изчакай ме тук, ще ида до съседите да се обадя на Бърза помощ.

След това изхвъркнах, намятайки дъждобрана в движение. Оказа се, че изобщо не пази от дъжда. А и съседите не бяха вкъщи. Изтичах до кметството, което естествено, също бе заключено, а и пазача не беше там. Вече целия бях мокър и почвах да замръзвам. Явно се налага да се справя сам.

Прибрах се на бегом и надникнах в стаята. Момичето лежеше така, както я бях оставил.

— Как си? Добре ли си?

Тя ме погледна и видях колко прозрачно сини са очите ѝ. Леко ми кимна.

— Искаш ли да се изкъпеш, имаш ли рани, нещо боли ли те?

— Не, нищо не ме боли, само ми е някак празно. — Гласът ѝ бе гърлен и дрезгав, а думите изкачаха някак трудно със заваляне. — Моля те, заведи ме до банята.

Помогнах ѝ да се надигне, тикнах ѝ кърпа в ръката и я заведох до банята. Видях как пуска водата и затворих вратата след себе си.

Преоблякох се и си сипах питие. Преди да пресуша чашата вече спях като къпан, унесен от ударите на капките дъжд в стъклото и шуртящата вода в банята. Заспах и засънувах...

Дъждът шиба листата и звука от това и от вятъра, огъващ високите тополи почти до земята, се превръща в грохот. Мрачно е, но очите ми виждат през тъмнината. Топлината извира от тялото ми, което се мие от падащия от небето водопад. Вървя бързо като често се оглеждам назад. Нещо ме преследва. Почти гол съм, защото се движа през гъсталаци, храсти и клони... Не усещам страх, а само знам, че трябва да бягам. Нещо е зад мен. Дъхът му е студен. Постепенно започвам да тичам, тичам... тичам... изведнъж земята пропада под краката ми и цопвам във вир. Черен вир. Бавно потъвам, а дъхът ми излиза на малки мехурчета. Те стават все по-малки и по-малки. Очите ми губят усета за светлина, когато виждам дълга сянка да пада над черната вода...

Събудих се с писък на страх. Бях в леглото си, целия чаршаф бе увит около тялото ми и полепнал от пот. Станах и с треперещи крака отидох до банята. Наплисках се с вода и сложих джезвето на котлона. Тогава се сетих за момичето в другата стая. Надникнах. Видях я седнала на леглото с отворени очи, които светеха в тъмнината с леденосин блясък. Тя се обърна към мен и ме погледна. Погледът ѝ се проясни и стана смарагдовозелен, а къдриците и се отпуснаха тежко на голите рамене.

— Ела с мен — промълви тя, — ела и ме освободи.

Едва сега осъзнах, че съм станал гол, както спях и се мушнах в стаята си. Навлякох джинсите и ризата и пак излязох.

Кафето бе готово. Сипах в чашата и се обърнах. Тя бе вече зад мен.

— Ела с мен...

— Коя си ти? Какво си?

— Аз съм... не знам... — Сълза се търкулна. Очите ѝ бяха вече топли, тялото ѝ трепереше, а тя се олюляваше. — Аз се събудих в... гора... събудих се... и те бяха... бяха там... над мен...

— Кои те? Коя гора? Къде? — тотално объркан бях аз.

— Моля те. Ела с мен — вече ме гледаше умоляващо.

Отпих глътка кафе.

— Но навън вали! — казах го ни в клин, ни в ръкав.

— Там, където бях, е студено и мокро. Там е неприятно. Няма топли чаршафи, няма баня с топла вода и пухкав пешкир... Там бяха и те. Там са още. Моля те...

Недовърши, но аз знаех. *Ела.*

— Облечи се. Ще дойда. Само ме заведи.

Облегнах се на рамката с чаша в ръка и я погледнах. Изглеждаше толкова малка и беззащитна като нахлузваше балната си рокля, обърната с гръб към мен. Свенливо. Сякаш допреди малко не стоеше настръхнала гола срещу мен. Погледна ме през рамо подканящо. Знаех какво иска. Приблжих се и бавно обхванах с палец и показалец щифчето на ципа. Нежно го дръпнах нагоре, стараейки се да не прескоча зъб.

— Благодаря.

— Води ме — просто казах, оставяйки недопитото кафе на масата.

Излязохме и тръгнахме. Тя напред, аз след нея. Как ли изглеждахме, ако имаше кой да ни види. Дребничко момиче с мокра официална рокля с голи рамене и пусната къдрава коса, босо и слабичко, и бос мъж с джинси и риза след нея... Добре че нямаше никой в тази буря. Само след минута бях мокър, все едно излизах от банята.

— Коя си ти? — наруших мълчанието.

Момичето само се обърна и сложи показалец пред устните си. После се обърнахме и продължихме. Минахме през площада на селото и продължихме към Кучешката дупка. Вече тичахме. Близо до края на селото вляво бяха гробищата. Тя свърна към входа вече почти тичайки. Мярнах един некролог на влизане. На него след скръбна вест пишеше „Миглена Варварска, на 19 г. Обичната ни дъщеря, племенница и съученичка ни напусна...“. Снимката бе на моята спътница!

Спрях се, не усещах дъжда, който ме облива, не усещах водата да влиза в очите ми. Толкова мъка изпълни вените ми. Толкова жал. Толкова трепет. Всичко бе свършило!

— Ела. Ела бързо!

Тя ме викаше. Все пак беше там. Все пак беше...

Върна се към мен и видя, че гледах некролога ѝ. Сякаш малка искра страх изплува в очите ѝ. Тези невинни очи на дете-жена.

— Не го гледай. Не чети. Моля те.

— Но ти... тук ли си? Истинска ли си?

Ръката ѝ като малка отровна змия се стрелна и ме зашлеви. Рязката огнена болка ме изтръгна от унеса, от ноктите на гарвана, който искаше да отнесе душата ми там, където реките се изтичат.

— Имам нужда от теб! — Хвана ме за ръка и ме поведе между увитите с бръшлян каменни паметници, дъбовете и чемширите, по калните пътеки на отдавна забравени и избягвани селски гробища.

Направи ми знак да мълча и тихо надникнахме иззад стара гробница.

Тогава ги видях. Три-четири фигури, купчина пръст, ковчегът върху пръстта, отворен капак. Нежно бяло тяло, простряно в мръсотията. Видях ги как дърпат малката бална чантичка, как разглеждат тънкото златно синджирче, което бяха свалили току-що.

Видях ги как отварят чантичката, вадят снимки и се смеят най-просташки и долно. Видях ги и я чух:

— Мама ми я купи за бала. Тази рокля и тази чантичка. А вътре сложи снимка на цялото ни семейство, за да не забравям от къде съм тръгнала, за да се обръщам към корените си, за да знам, че каквото и да се случи, мога да разчитам на семейството си. А за това синджирче спестява няколко месеца. За да ми го купи.

Видях сълзите, видях мъката и жалостта ѝ, видях как в гърдите ми разраства цветето на яростта. Оставих ястреба на злото да впие нокти в сърцето ми, пуснах ръката на момичето и приведен се промъкнах към тримата цигани гробари.

Бяха оставили лопатите си зад гърба си. Една от тях се оказа в ръцете ми. Първия удар се стовари върху черепа на най-близкия до мен. Той не успя и да извика, просто се строполи и катурна в калната дупка. В тъмнината другите видяха само че пада, но нищо повече. Вторият ме видя чак когато изникнах пред него и забих лопатата в стомаха му. Изгъргори, преви се на две и рухна до гроба върху купчината пръст.

Третият извика и побягна. Втурнах се след него и го настигнах чак в края на селото, където го халосах през коленете. Падна на асфалта и с циврене започна да лази, врещи и умолява. Гледах тази жалка отрепка и злобата от вандалски акт се надигаше като мощно цунами. Вдигнах човекоподобното от земята и го замъкнах на 20 метра от табелата „Добре дошли в...“. От дупката се чуваше лай. Кучетата явно подушваха кръвта. Хвърлих го долу сред тях. Лаят затихна.

Сякаш силите ме напуснаха. Като старец се обърнах и се върнах до гробищата. Приближих се до гроба. Там ковчегът бе отворен, а момичето стоеше до него и ме чакаше.

— Благодаря ти — усмихна се тя, — знаех си, че мога да разчитам. Че не е късно.

— Не е късно за какво?

— Да те призова. — Тя се усмихна. Целуна ме по бузата и тръгна да излиза от гробищния парк.

Краката ми бяха натежали като олово. Опитах се да извикам след нея, да я догоня, но се движех едва-едва...

Линейката тръгна без сирени, а на мястото на катастрофата останаха да се веят само полицейските ленти.

ЧЕРВЕНАТА РОЗА

Няколко седмици, откакто напуснаха Латакия. Събраха малко багаж, основно дрехи и лекарства, натовариха се в стар раздрънкан

микробус и тръгнаха. Насър бягаше. Свободната сирийска армия безчинстваше от месеци. Тихите времена, когато работеше в дюкянчето си, бяха отминали. Заради семейството си, заради децата си, той взе това тежко решение. Оставиха родината си в пепел и тръгнаха да бягат заради живота си.

Малката Азаргуун^[1] плачеше за училище. Единствена тя от седемте му деца обичаше да учи. Отдаваха ѝ се история, география, биология. Беше отличничката на класа. Неговата малка гордост. На татко принцесата. С жена му харесаха това име. Носеше същността на нежността, която излъчваше детето. Азаргуун. Сърцето му се късаше, докато седеше на друсация под и гледаше как се е сгушила в полата на майка си и хлипа. Единствената играчка, която детето успя да вземе, бе една стара парцалива кукла, която ѝ бяха подарили за третия рожден ден. Куклата се казваше Шариеха. Нищо и никаква кукла, а вече деветгодишната му дъщеря не се разделяше с нея.

До нея седеше Арад^[2] — батко ѝ. Пет години по-голямото момче даваше мило и драго за сестра си. Макар името да не му отиваше, за малката Азаргуун той беше ангел хранител. Винаги се грижеше за нея, даваше ѝ от своята дажба храна, прегръщаше я и я успокояваше. В училище се сби със свои връстници, защото ѝ се подиграваха заради сините очи. От къде се взеха тия очи Насър не знаеше. Всички в рода бяха чернооки, мургави, и изведнъж Азаргуун с нейните светли и чисти очи. А Арад бе най-мургавия от целия род, с толкова черни очи, че зениците не се различаваха от ириса.

Другите деца седяха мълчаливи. Всички разбираха, че предстои голямата промяна, от която зависи бъдещето им, живота им. Те бяха бегълци от родната си страна — мъченици на безвремието, което се превърна и в безпътие. Нещастници — жертва на политиката.

Насър реши да избяга в Европа, защото малката Азаргуун му разказваше вечер за страните там, за стария континент, където цари мир и спокойствие. Благоденствие. Ханаан. А жестокото убийство на майка му окончателно го накара да предприеме тази стъпка.

След работа, като се прибра и видя разбитата къща, сърцето му се сви. Влезе вътре, страхувайки се да не намери всичките си деца мъртви. Но видя само майка си. Муна висеше от тавана провесена за краката, а главата ѝ бе превърната в кървава пихтия. Ужасът, който

изпита, го стисна за гърлото. Ноктите на мъката се впиха в сърцето му и нещо се пречупи.

Свали я от въжето и загърна тялото в одеяло. Тогава видя, че ръцете ѝ ги няма. Бяха отрязани. Насър повърна. Излезе.

Едвам изчака да се съберат всички и тръгнаха. Тук рушвет, там рушвет и минаха турската граница. Мъката обаче не свърши. Подгониха ги турски граничари. Не можах да избягат със стария микробус. Спряха ги десетина човека с автомати. Изкараха всички навън. Съблякоха ги голи, докато се хилеха гнусно и ги обискираха. Жена му плачеше, докато потните мръсни лапи на граничарите я опипваха пред децата ѝ. Плачеше от срам и от безсилие. Насър тогава се дръпна от двамата, които го държаха и удари единия. Другите като кучета се хвърлиха върху него и го смляха от бой. Арад се отскубна и опита да помогне на баща си. Цялата злоба и агресия се изля и върху него. Писъци, кръв, срам, безсилие, плач... Децата се пръснаха... Добре че мина автобус с други сирийци, които явно познаваха смяната граничари и успяха да откупят семейството на Насър. Всички се качиха в техния автобус, превързаха раните си, но жена му Сариеха нещо се поболя. Седеше вцепенена. Нищо не я интересуваше. Трябваше да ѝ слага храната в устата, за да яде. Малката Азаргуун единствена успяваше да изтръгне майка си от ступора. Когато отидеше при нея, Сариеха възвръщаше живеца в погледа си и сълзи потичаха от лицето ѝ, докато милваше детенцето.

Някъде около Чанаккале съпругата му се спомина. Не каза на децата си за това. Автобусът бе прегрял и бяха спрели край пътя, близо до Троя парк. Насър бе повел другарката си в живота и бяха отишли на плажа. Нощта бе топла, звезди грееха, а луната рисуваше пътека по водата. Той беше седнал и скръстил крака, а Сариеха бе легнала и сложила глава в скута му. Очите ѝ гледаха на юг. Там, към Латакия. По едно време краката му изтръпнаха, той я побутна, но тя не реагира. Надигна се, но главата ѝ тупна в пясъка. Уплаши се. Вдигна я и видя ококорените очи, които бяха останали там. В Сирия. За първи път се разплака. Мъжете не плачат.

Бутна тялото във водата и се върна точно навреме. Автобусът тръгваше. Децата го питаха къде е майка им, а той излъга, че е останала при свои далечни роднини. Надяваше се, че му повярваха. Само Азаргуун дълго се взира в него, а той накрая сведе очи. Когато

пак я погледна, детето бе гушнало куклата си, а сълзи се стичаха по лицето ѝ. Малката му Роза, нея не можа да заблуди.

От няколко дни бяха в първата европейска държава — България. Най-старата в историята на континента. Единствената, която не е променяла името си по време на цялото си съществуване. Страна, била под робство повече време, отколкото е била независима държава. Страна на герои и борци. Страна, известна в далечна Сирия като гостоприемна и благоразположена. Насър знаеше това от доктор Илиев, при когото ходеше да лекува подагратата си. Радваше се, че вече са тук. Знаеше, че има много негови сънародници, които от много години живееха в България, трудеха се, имаха семейства. Някои бяха женени за българи. Други дори имаха собствен бизнес.

Насър помоли водача на групата, който говореше български и срещу малка сума пари, той му помогна. Заведе ги в едно красиво селце в Подбалкана — казваше се Пролет^[3]. Там им нае къща, Насър плати и се настаниха.

Няколко дни всичко беше наред. Те основно стояха в къщата. Имаха много стаи. Единствено Азаргуун излизаше в двора и седеше на дървената пейка, прегърнала куклата си. Сините ѝ очи бяха потъмнели. Може би от другия въздух и другото небе над главата.

Насър излизаше и пазаруваше храна от местния магазин. Направи му впечатление, че хората се отдръпваха от него. Когато се наредеше на опашката, тези пред него отстъпваха встрани и нещо си говореха. Не разбираше български, но му се стори, че обсъждат него. Стори му се, че не го гледат с добро. Но търпеше. Взимаше торбата с покупки и бързаше да се прибере. Усещаше погледите върху гърба си. Сякаш прогаряха дрехите му.

Цветето на страха започна да расте в него. Не беше като страха от армията за освобождение на Сирия, а някакъв по-дълбок и ирационален страх. Тези светли хора със светли очи, но не като на Роза, а зли и ненавистни.

На третия ден рано сутринта го събудиха викове. Скочи на крака и надникна през прозореца. Хора се бяха скупчили пред двора на къщата, държаха табели и скандираха нещо. Не разбираше думите, но схващаше смисъла. Отново трябваше да бяга. Ханаан бе станал

царство на Ахриман^[4]. Събра децата си в една стая и залости вратата. Не искаше да нахлуят в къщата и да ги бият и унижават както турските граничари. Не искаше децата му да изживеят отново ужаса на преследвани кучета.

Събра безмълвно багажа. Азаргуун го гледаше мълчаливо, а Арад му помагаше, като от време на време извикваше по някоя шега към сестра си.

Когато бяха готови, тръгнаха. Навън имаше и полиция. Те изтласкаха групата хора, за да минат чужденците. Тълпата ги последва до края на селото. После останаха сами. Вървяха по пътя, който се виеше в красивото подножие на Подбалкана. Пролетта бе докоснала с живителната си сила природата и тя бе напъпила. В Сирия пролетта не беше такава. Някак изтерзана и болна бе там. Вървяха, а до тях се виеше рекичка. В един момент тя се вля в голям язовир. Спряха се да погледат красотата на природата в България. И тогава чуха виковете.

Озърнаха се. Арад вдигна ръка с изпънат пръст. Ето там. Във водата нещо се мятеше. Младото момче изу панталона си и се хвърли във водата, Азаргуун остави куклата си и го последва. Тя беше най-добрият плувец в семейството. Това беше ползата да израснеш в крайбрежен град като Латакия.

Насър гледаше как децата му се отдалечават във водата. Станаха само точки. След няколко минути, които му се сториха цяла вечност, почнаха да се уголемяват. Приближаваха се към брега. Изплуваха, измъквайки от водата едно дете. Момченце. Полуудавено дете на иманяма пет или шест години. Азаргуун започна да му прави изкуствено дишане, докато Арад натискаше гръдния кош. Насър се развика. Селото бе близо, сигурно щяха да го чуят. Не се излъга. Чу тропот и викове. Група селяни се зададе.

— Ей, гледай ги тия какво правят... — извика единият от селяните, който изглеждаше най-здрав и носеше златен ланец с дебелина на верижка от часовник.

— Мамка им, ще убият детето — извика друг.

Селяните се развикаха и врхлетяха върху сирийското семейство. Насър не разбираше защо се нахвърлят върху тях. Удар го повали. И по-добре. Не видя как едрият селянин наръга Арад в гърба. Момчето падна мъртво почти веднага. Другите започнаха да ритат Азаргуун. Момиченцето пищеше беззвучно и притискаше куклата си до

гърдичките си. Сините ѝ очи се пълнеха със сълзи. Болката я покосяваше. Падна на земята свита върху Шариеха — парцалената кукла. Черен мрак я обгърна. Видя майка си. Усмихната сред бяла светлина, която протегна ръце към нея и ѝ се усмихна. Детето се зарадва. Зад нея видя Арад — висок, строен и красив в новите си дрехи. Баща ѝ също бе там. Братята и сестрите ѝ също. Азаргуун се втурна радостна към тях, а сините ѝ очи грееха. Сините очи на една роза.

Когато полицията дойде, на земята се търкаляха безжизнени тела. Момченцето, което сирийците бяха извадили от язовира, бе обяснило, че се е давало и почти в безсъзнание, когато един ангел господен го вдигнал на ръце и го изнесъл и как красиво и добро момиче с най-светлите очи на света го е целунала и му е вдъхнала живот отново. Всички сметнаха, че халюцинира от преживяната травма. Обявиха пришълците за убийци, които са опитали да удавят невинно българско дете.

А на мястото остана да лежи една парцалена кукла. На следната година, там където бе куклата, вече покрита с трева и пръст, разцъфна огромна красива червена роза.

[1] Азаргуун — червена роза (от персийски). — Бел.а. ↑

[2] Арад — ангел (от персийски). — Бел.а. ↑

[3] Името на селото е измислено. — Бел.а. ↑

[4] Ахриман или Ангра Майню — бог, глава на силите на злото, тъмнината и смъртта в персийската митология, основа на зороастризма, изявяващ се като главен противник на Ахура Мазда. — Бел.а. ↑

ИСТОРИИ ОТ АВТОБУСА: МАЙКА

Тя се качваше всяка сутрин от една и съща спирка във винаги пълния, вмирисан на мръсни тела и старост автобус. Това превозно средство минаваше през целия град. Въртеше по малки улички, пуфтеше по булеварди, но доставяше хиляди хора по маршрута си. Колкото и да беше вехт, мръсен и бавен, винаги бе пълен с желаещи да стигнат до определена точка. В него се срещаха всякакви класи отбрано общество — от цигани, до все още млади бизнесмени, през работещи пенсионери, строители, застаряващи професори, млади майки, ученици, тийнейджъри, просяци. Една мешавица, която обикновено ми късаше нервите с безсмислени разговори, просмукващи се миризми, мляскащи звуци от целуващи се пубертети или просто защото е ранна утрин, жегата напирала, а работата ме чакала.

Истинско чудо беше, че още се движи. А и истинско чудо бе, че тя винаги успяваше да се качи. Качваше се два завоя след спирката, от която се качвах аз. От третата врата, сама вдигаше количката, пренасяше я през трите високи стъпала, оставяше я на земята, помагаше на около единадесетгодишно момиченце да се качи, после нагласяше бебешката количка на „колелото“ на автобуса, вратите със съскане се затваряха и поемахме.

Няколко сутрини пътувах с нея. Беше едричка жена, под трийсетте, с къса чорлава червена коса и тъмни очи. Винаги носеше спортно горнище, къси панталони и чехли. Не може да се каже, че бе хубава жена. Но ако човек се вгледа в нея ще види нещо красиво, нещо светло. Момиченцето, което водеше със себе си й беше дъщеря, винаги сериозно и някак отговорно за възрастта си, то стоеше право до майка си и зад количката. В количката седеше дете. Отново момиченце с широко лице, големи бузки, две опашки от страни на главата. Детето бавно движеше ръце, крака, бавно си обръщаше главата, а погледът му беше някак празен. Хем празен, хем пълен с чистота. И светлина. Светлината на майка му. Имах чувството, че не всичко е наред с него. А и сякаш количката бе вече малка за него...

Майката слизаше всеки път след завоя на бензиностанцията. Намираше се човек на спирката, който да поеме количката и да я свалят заедно. И всяка утрин майката беше усмихната и добра към двете си деца, погалваше ги от време на време, оправяше опашките на по-голямото момиченце, избърсваше проточила се лига от лицето на по-малкото, галеше бузките му, пипаше ръцете му, наместваше го в количката... И се усмихваше.

Срещу спирката, където слизаше, се намира Центърът за рехабилитация на деца с церебрална парализа. Почти бях сигурен, че отива там всяка сутрин. И ми беше някак тъжно и тягостно да гледам как добрата майка е изтеглила късата клечка от лотарията на вечно заетия и сляп старец горе на небето. Приемаше изпитанията му с усмивка и търпение. Мисля си, че го победи в тази игра. Определено го победи.

Една сутрин реших да сляза на същата спирка и да видя дали подозренията ми са правилни. Помогнах ѝ да свали количката и отидох на трамвайната спирка. Те пресякоха улицата и завиха надясно, подминавайки болницата.

Сякаш канара падна от сърцето ми. Видях, че се наредиха на една баничарница. Усмихнах се, защото денят вече бе прекрасен.

Трамваят дойде. Понечих да се кача, но видях табелата „за депо“. Върнах се отново на тротоара, проклинайки съдбата, че ще закъснея за работа. Тогава ги видях. Майката с двете момиченца си бяха купили закуски. Върнаха се малко назад и влязоха в двора на болницата.

Забравих причината да проклинам съдбата, защото имах нова.

Далеч по-сериозна.

ХУДОЖНИКЪТ И ЕСЕНТА

Няколко пъти опитваше да започне картината. Десетки листи с чернови бяха нахвърляни във и около коша. Но тъмният схлупен таван

на Раковска сякаш го затискаше. Стягаше гърдите му и притискаше дробовете му, така че не успяваше да си поеме въздух.

Минаха вече два месеца, откакто я видя да позира в художествената академия. Тогава бе болен и изпусна часовете, но я видя. И колегите му я описаха. Не знаеше дали е влюбен в този образ, не знаеше дали сърцето му се разтуптява, когато се разминаваше по коридора с нея. Така копнееше да я нарисува, че трескаво скицираше и се опитваше да разкаже с бои това, което мислите и съзнанието му бе обхванало.

През тези месеци забрави да се храни, а след първите опити започна да посяга и към чашката. Неспособността му да я изобрази го потискаше. Понякога излизаше вечер след лекции и се шляеше безцелно по софийските улици. Без да вижда, без да гледа, усещаше само полъха на есенния вятър, мокрите листа под гуменките, риташе нападалите кестени. Рядко се бръснеше. След тези разходки се хващаше за молива отново, почувствал че, ето, сега ще успее, но винаги се появяваше намачкан лист в коша. И така ден след ден, вечер след вечер. Спеше дълбоко и я сънуваше как плува ефирно пред него в есенна одежда. В жълто и червено, оранжево и охра. Пъстрите цветове изпълваха съзнанието му. А тавана го притискаше като ютия.

Беше попитал как се казва, но никой не му каза. След няколко дни успя да влезе в канцеларията и я намери в регистрите. Ралица! Име, което нито му харесваше, нито събуждаше никакви емоции или спомени. Ралица! Но след като го прочете, започна да му се струва като песен. Изпълваше всички звуци — дъжда по ламаринения покрив, сърдития двигател на таксито, тракането на трамвая... Ралица. Облян в пот я сънуваше. Виждаше я така ясно, че просто не беше възможно да не я изобрази. Но не можеше. Чертичка, драскулка, по-силен натиск, винаги имаше нещо, което скапваше картината.

Един ден излезе на редовната си вечерна разходка. Леко ръмеше, жълтите листа на кестените капеха нежно по мокрия тротоар. Хора бързаха да се приберат, помъкнали торби от „Фантастико“ и „Лидл“, ученици притичваха, смееха се и се гонеха. Камбаните на храм-паметника „Александър Невски“ забиха. Слънцето се килна зад „Св. София“ и постепенно уличната тълпа се оттегли в домовете си. Остана само той, мокрия паваж, хладния вятър и черното небе без нито една звезда.

И тогава я видя. Бе застанала в мрака до осветения кръг под сивата лампа и дърпаше нервно от цигарата си. Огънчето ѝ светеше като Зорницата рано сутрин, точно когато е най-тъмно.

— Здравей!

Стреснато се обърна и го погледна. Помисли си, че е поредният навлек.

— Чакам приятеля си.

— Не, аз те познавам. От университета... — смотолеви той.

— А, да...

Тишината увисна като паяжина. Нервно пристъпваше от крак на крак и не знаеше какво да каже.

— Искаш ли да прием кафе? Ако не бързаш де.

Ралица го погледна малко по-продължително и изпитателно. А той се изчерви от притеснение. Не бе свикнал да е активната страна в тези игри.

— Ти рисуваш ли? — попита го.

— Да, рисувам. Уча се още.

— Хайде, знам едно барче наблизо. Да прием по кафе... — усмихна се и сякаш лампата засия по силно, — ... с коняк!

На следващата вечер се разбраха да се видят отново пред кино „Изток“. А на по следващата, срам — не срам, той ѝ разказа за картината, която така и не успяваше да нарисува. Не я помоли да позира. Тя сама предложи. Разбраха се следващата седмица тя да отиде в квартирата му и да рисуват.

Същата вечер, когато се прибра, за първи път спа като новородено. А сутринта си свиркаше, докато се бръснеше. Ето че щастieto му се усмихна и на него. Есента не бе вече сива, листата не бяха прегорени, слънцето не бе кандило, а вечерите не бяха мъгливи.

Неусетно дойде неделята. Сякаш всичко бе на негова страна, ярко слънце, безоблачно небе, меко време. Тя влезе в таванската му стая и се огледа. Веднага видя фотьойла, който се ползваше от моделите. Стативът хвърляше сянка до него. Той ѝ сипа чаша вино и я помоли да се настанят. Тя отпи и облиза влажните си устни. Погледна го и свали роклята си. Сякаш ток премина през тялото на художника.

Палитрата затрепери в ръката му. Красотата на тялото ѝ го блъсна като влак. Ръката с четката сякаш сама се движеше в унес.

Първо изгряха звездно сините очи, после тънките вежди, меката извивка на чипия нос, малко иронично тънките устни, дългата меко кестенява, права коса, високото чело, изящната извивка на брадата, високите скули. След това топлина и цвят придобиха слабите глезени, нежните бедра, заоблените като ябълки гърди с розови връхчета, раменете, амфоровата извивка на ханша...

Рисуваше сякаш в транс. Автоматично. Като робот. Очите му я бяха изпили, а образа ѝ бе запечатан на матрица в мозъка му. Той не забеляза как тя стана, а продължаваше да излива чувствата си върху платното. Той не забеляза как устните ѝ станаха малиновочервени, как връхчетата на кучешките ѝ зъби се подадоха изпод горната устна, която така тягостно желаше да засмуче. Не видя как нежните ѝ пръсти се издължиха и заостриха, как цялото ѝ тяло се напрегна като в екстаз.

Усети болка едва когато зъбите се впиха в артерията му. Но продължаваше да вижда прекрасната богиня на фотьойла. Гола и желаеща го, докато падаше на пода.

Ралица обърса с ръка кръвта от брадата си и облиза пръсти. Огледа се, взе хавлия и се обля с гореща вода в банята. Облече се набързо и излезе. Пред входа се размина с хазяйката на художника, която се прибираще от почасова работа като офисмениджър. Очите ѝ се спряха на сочните устни на момичето. Колко алени бяха. Какво ли червило използваше?

РИБОГЛАВЕЦ

„Знаете ли, спокоен съм в последните си часове!“, каза ми болникът в „крилото на смъртниците“, както го наричахме помежду си. Вдигнах очи от картона му. Беше времето за вечерна визитация, а моето дежурство ме принуждаваше да проявявам загриженост към пациентите, макар че всички знаехме, че са пътници. Час, два, ден или ден-два. Повечето нямаха пред себе си повече от три дни на този свят. Но изпълнявах процедурата, за да им вдъхна спокойствие и оптимизъм.

Този пациент беше различен. Имаше бистро сини и честни, открити и благи очи, каквито не бях виждал. Учуди ме, че не е вкопчен отчаяно в живота. Пошегува се със смъртта и с „оня свят“, демонстрирайки черно чувство за хумор. Отвърнах му, че скоро няма шанс да разбере какво има отвъд. Откровена служебна лъжа, която той хвана и заяви, че минутите му тук са преброени, което го радва. Учудих се, но в същия момент ме извикаха по спешност в съседна стая и недовършихме разговора.

По-късно, когато вече не беше между живите, говорих със сестрите и санитарите. Всички го бяха почувствали така — като едно добро, което сияеше в болничното си легло, въпреки изпитото и слабо тяло, жълтата кожа, оредялата коса и грубите ръце.

На следващия ден отново бях нощна смяна и направих вечерната визитация, по време на която той сам повдигна въпроса от предния ден като каза, че изобщо не е го е страх от смъртта.

— Не! — каза ми. — Дори съм спокоен и щастлив. Знаете ли, докторе, повечето хора изпитват страх пред неизвестното, но аз не съм такъв. Знам, че там има нещо хубаво и светло, което ни очаква.

Тези думи няма да забравя. Както и погледа му — не мога да обясня защо или как, но наистина сякаш от очите му лъчеше доброта.

След като каза това, ме попита:

— Имате ли цяла нощ на разположение, докторе? Историята ми е дълга. Това е историята на моя живот.

В отговор просто повдигнах възглавниците му и седнах на креслото до леглото му.

Знаете ли, няма по-голяма награда от това някой да чуе последните ти думи, да те изпрати до вратата и тихичко да я затвори зад теб. Повечето хора си отиват неразбрани и самотни. За живите остава единствено печал, но и това преминава. Забравят мъртвия и мислят само за пари, коли, къщи и какво ли още не. Не се правя на много умен, докторе, зная го от собствен опит. Тъжно е късането на връзката между по-възрастните и по-младите, между живите и здравите и смъртниците като мен. Малко или много се радвам, че нямам семейство. Не бих искал някой да тъгува за мен, защото трудно биха разбрали, че отивам на по-хубаво място. Стигнах сам до последния вход и само вие сте тук с мен, за което ви благодаря.

Роден съм в малко рибарско селище в схлупена дървена барака, в която всичко миришеше на риба — леглата, дрехите, храната, хляба, водата, майка ми, баща ми, седемте ми братя и сестри. Цялата тази миризма беше най-нормалното нещо за мен, друг аромат не познавах. По-късно, когато тръгнах на училище и всички ми се подиграваха за това и започнаха да ми викат Рибоглавец, разбрах, че има и други миризми.

Започнах да се къпя сутрин и ожесточено да търкам кожата си, само и само да не мириша на другите деца и да се спася от подигравките, но нищо не помагаше. Баща ми беше по цял ден в морето с мрежите, двамата ми по-големи братя му помагаша, майка ми сушеше риба или я чистеше. Не само цялото ми семейство, но и цялото селце, чиито поминък бе риболовът, ухаеше на морски обитатели.

Животът ми не беше интересен. Посредствен ученик, дете на морето — започнах да помагам на баща си, а по-късно си купих собствена лодка. Превърнах се в морски вълк и никога не успях да избягам от миризмата. Скучен и предопределен живот, който харесвах може би. Не знам. От сегашната си позиция не мога да кажа, но тогава мислех, че това е всичко, което света може да ми предложи или което аз да му предложа.

Старецът замлъкна и затвори очи. Минаха минути, а дишането му бе равномерно и спокойно, макар и малко плитко. Тъкмо си мислех, че е заспал уморен от разказа си, когато отново погледна към мен.

Случи се една нощ, когато бях излязъл със собствената си лодка. Луната бе пълна и бяла — огряваше спокойното море и рисуваше по леко нахъдрената му повърхност причудливи картини.

Тъкмо прибирах една мрежа, когато ми се причу смях. Огледах се стреснат. Разбира се, бях напълно сам. Смяхът се повтори и извиках „Хей, кой е там?“. Надвесих се над борда. Лудост бе някой да е излязъл на нощно къпане толкова навътре и то по време, когато всички нормални хора спят. Но все пак...

За миг ми се мярна нещо бяло и искрящо, но можех ли да бъда сигурен? Луната оцветяваше всичко в сребърнобял цвят. Побързах да прибера мрежата и да се отправя към брега. Наловената риба се мяташе на дъното и нямаше какво повече да сторя.

Стигнах пристана, вързах лодката и се заех да прехвърлям улова в голямо корито, когато видях странен предмет — красиво изработена от миди, рапан и водорасли кукла русалка. Беше голяма около педя и красива така, както никой предмет, който бях виждал някога. Взах я в ръце и усетих лекото ѝ движение.

Побързах да я занеса на светло у дома. Чудното творение бе гъвкаво и като живо — ръцете ѝ бяха от морски игли, ребрата опашка бе с люспи и подвижна, тялото от меки, сякаш хванати една за друга медузи, а дългата коса от пипалца на скарида.

Вгледах се в очите — мидени перли, но най-много ме изуми лицето. Цялото бе съставено от миниатюрни седефени люспички в различни цветове, а ефектът бе поразителна живост. Каква беше тази играчка? Как така бе попаднала в мрежата ми и, за бога, нима морските същества могат да творят?

Оставих кукличката на масата и си легнах. Бях твърде уморен и смятах през деня да попитам някои от старите рибари. Когато се събудих обаче видях, че играчката, която бях намерил, вече не изглеждаше по същия начин. Сякаш бе повехнала. Като че ли ѝ

липсваше морето. И друг път бях виждал тази причудлива липса. Блести гръбчето на някоя рибка във всички цветове на дъгата, а извадя ли я на лодката — посивява. Мислех си, че е заради пречупването на слънчевите лъчи във водата. Но... снощи нали я гледах вътре?

Леко се уплаших и реших да не разсъждавам повече. Грабнах я, изтичах до водата и я метнах обратно в морето. А после, колкото и безумно да звучи, се напих до безпаметност.

В следващите дни ежедневието ми беше монотонно — ловях риба, продавах я, спях, хранех се, ловях риба и така, докато...

Никога не ме е било много страх от смъртта. В смисъл от моята смърт. Страх ме е било за близките ми, от болести, но не и от сянката, която някой ден ще падне върху мен, за да вземе душата ми. Без това никога не съм бил и истински щастлив. Започнах да предприемам рискове — влизах по-рано в морето, пусках се понавътре в него. Дори при бурни вълни, когато другите не искаха да изкарат лодките си, аз бях там — сред бушуващата вода, стихията, която не може да бъде укротена и под сивите натезжали от заряд облаци.

В такава нощ бях излязъл отново. Вълнението беше поне седем бала, а дървената гемия се мятеше из вълните като играчка. Дали целях да свърша със себе си, или търсех нещо различно от живота, които имах, все още не знам.

В тази нощ уловът ми беше много слаб. Просто времето бе твърде ужасно и тръгнах да се прибирам. Вятърът се усили, вълните бушуваха и заливаха всичко. От напрежение мускулите ме боляха и... си дадох сметка, че днес няма да мога да се преборя със стихията. Отпуснах се назад и легнах на дъното. Гледах ослепителната чернота на безкрая, схлупен над мен. Солената вода ме заливаше, удряше, сякаш се опитваше да ме отмие. Затворих очи, твърде солени, за да мога да гледам.

Колко време мина не зная... Чувах се далечни гръмотевици, а лашкането във вълните продължи дълго. Дълго... Не знам точно какво се случи, но имах чувството, че сънувам. Видях се отстрани — легнал на дъното на лодката, огромните вълни и пяната. Видях как една от тях вдига плавателния съд и го запокитва. Дървото не издържа и се

сцепи. Тялото ми потъна — нещастна и самотна обвивка, изгубена във водната шир.

Почувствах прегръдката на морето, което ме пое и залюля. Изведнъж бурята спря, изгря слънце, което озари гладката водна повърхност, по която мигом нацъфтяха водорасли в най-причудливи цветове. Над водата проблясваха гърбове на риби, а аз се носех, плавайки без никакви усилия и чувствах единствено мир и спокойствие.

Колко продължи това не знам, а и нямаше никакво значение. Исках просто да не спира. Видение ли бе? Мъртъв ли бях? Не знаех. Но ми хареса. Това е единственият момент, в който съм бил истински щастлив. Както се реех във водата, чух отново смях — игрив и жизнен, мелодичен. Такъв не бях чувал от човешко същество. Отворих очи с мъка и се огледах. Около мен играеха дузина дечица — подхвърляха си топки от водорасли и миди, бутаха лодки, направени от корали или държаха... кукли...

Като тази, която бях намерил и захвърлил. Едно от децата се приближи до мен. Мярнах за миг рибята му опашка. Скоро се приближиха и другите деца и ме наобиколиха, сякаш не бяха виждали такова нещо като мен. Човек! Огледах ги, доколкото можех — всички имаха рибени опашки и малки перки на гърба си. Русалски деца! Зяпнах от почуда и сигурно дълго време сме седели така. Докато отнякъде с бързо плуване не се появи една по-голяма русалка. Приблужи се и впери в мен зеленикавосини очи, после махна с опашка, която бе около два пъти по-дълга от човешката част на тялото ѝ и каза: „Твоето място не е тук!“.

След плясването на опашката ѝ една вълна се надигна и ме понесе, изтръгвайки ме от спокойното състояние...

Събудих се на скалите, близо до рибарското селище, където живеях. До мен се различаваха останките от лодката ми. Прибрах се у дома и на всички разказах за преживяването си, но никой не ми повярва. По-късно ме прибраха в лудница. След десет години там, се научих да не разправям за това, но сега... съм на прага и чувам далечен детски смях, който ме зове.

След седмица старецът умря в съня си. Видях щастлива усмивка, замръзнала на лицето му в момента на смъртта. Явно беше намерил онзи свой морски рай. Влязох в стаята му, за да се разпоредя с личните му вещи. Нямах кой знае колко много неща, обикновените дреболии на възрастен човек.

Когато отворих една кутия, от тези, в които се държат черно-бели фотографии от миналото, за моя изненада видях красиво изработена малка кукла. Цялата цветна, шарена. Вместо крачета, куклата имаше рибя опашка, която бе подвижна. Играчката бе обсипана с разноцветни парченца от счупени новогодишни играчки, очите ѝ бяха от мъниста.

Прибрах я. Реших да я дам на погребалния агент, за да я сложи в ковчега.

ПЕПЕРУДИТЕ И ЛАЙЛА

Лайла мразеше пеперуди от малка. Още на двегодишна възраст бягаше от тях. Караха я да изпитва отвращение, страх и погнуса. При

всяка среща с тях тичаше в обратна посока с плач, размахвайки ръчички и търсеща спасение в мама или тати.

В началото родителите ѝ си мислеха, че тази фобия постепенно ще отmine и ще спрат паник атаките. За съжаление времето ги опроверга. Страхът нито изчезна, нито намаля. Лайла все така бягаше от пеперудите, пръскаше се с всевъзможни лосиони, когато порасна. Никога не ходи в планината, никога не отиде на море. Живееше в града и там намираше сигурност от летящите гадини. Беше в относителна сигурност — от къщи, в автобуса, на училище и обратно. В годините на юношеството никога не излезе на среща в лятно кино, на разходка в парка, никога не се целува под някое дърво на лунна светлина.

Родителите ѝ се принудиха да продадат кокетната си къща с двор в покрайнините и да вземат апартамент в града. Изхвърлиха всички цветя, за да не привличат пеперудите. Сложиха комарници. Купиха ѝ аквариум с рибки. Лайла много ги обичаше. Нямаха нищо общо с летящите същества, които я ужасяваха. Разноцветни, елегантни и красиви, рибките ѝ си плуваха в аквариума без да се интересуват от нея. Без да искат да кацнат на кожата ѝ и да впият хоботче в тялото ѝ. Фобията ѝ не беше продиктувана от болезнен опит с въпросните насекоми. Както повечето фобии, нейната лепидоптерофобия^[1] бе абсолютно нелогична и необяснима.

Родителите ѝ в началото подхождаха с разбиране, но с времето (и след като голяма част от доходите им заминаха в сметките на различни психотерапевти) започнаха да си мислят, че Лайла преиграва и се лигави. Отношенията им охладняха. Ходеха на почивка без нея. Наемаха скъпоструваща детегледачка, която да стои с нея денонощно, докато те се разхождаха в планината или посещаваха през отпуските си Хавай, Таити, Барбадос, Куба и Тайланд. Господин Талбот — бащата на Лайла, стана вечно намусен и радостта от това, че има дъщеря се замести от досада, заради вечното съобразяване с нея. Хем бяха семейство, хем не бяха заедно в повечето време.

Той почина в нелеп инцидент на работа. Включи принтер в неизправен контакт и напрежението изпържи сърцето му. Лайла не отиде на погребението, а по-късно не стъпи на гроба му, защото имаше прекалено голяма опасност от летящи насекоми. Пеперуди, които размахват пъстри крила и се опитват да те докоснат, да пропълзят по кожата ти, да настръхнеш, да се обринеш, да те засърби. Дори само

при вида на ефирните насекоми тя почваше да се чеше по сгъвката на ръката.

Госпожа Талбот реши да промени това и да продължи да се бори с рядко срещаната фобия на дъщеря си. Намери отнякъде телефона на известен психолог, който работи изключително и само със звезди и медийни личности и се свърза с него. След двучасов разговор бе разказала всичко и бе успяла да уреди час за дъщеря си с него. Можеше да си го позволи след смъртта на мъжа си, заради застраховката, която работодателят му ѝ изплати. Тогава Лайла бе на петнадесет години.

Д-р Хартлийв не ѝ даде големи надежди по телефона, но Джулия Талбот искаше да знае, че е направила всичко за дъщеря си. Така започнаха посещенията на Лайла в кабинета на д-р Хартлийв. Главно заради неизправен контакт.

Така или иначе поне материалното положение на семейството стана по-добро. Вдовицата на г-н Талбот започна да живее нашироко, плахо започна да реди рими, да ходи на приеми и културни събития. Запозна се с бохеми. Понякога ги черпеше, понякога правеше приеми. Позволи си да ги запознае с поетичните си трепети. Те посрещнаха бурно и с възторг плахите ѝ опити в стихоплетството и тя се почувства значима и важна.

Прочетоха някои от творбите ѝ на редовните си сбирки, които правеха в ресторант „Крал Омар“, а тя плати сметката. Същата вечер млад начинаещ художник я покани на танц, замаян от шармантната рокля, лъскавата огърлица и бутилката вино. Малко по-късно я покани в ателието си, защото пожела да я нарисува.

Когато на следната сутрин се прибра вкъщи разрошена и със сенки под очите, вече голямата ѝ дъщеря разбра, че майка ѝ си има любовник. Детето се натъжи. Въпреки че и преди не бе усещала кой знае каква обич и топлина, сега съвсем се отврати от тази жена, чийто съпруг гние в земята, а тя се отдава другиму, забравила семейното огнище и клетвите за вяност.

Двете жени се отчуждиха още повече. Лайла продължаваше да ходи на терапия, а г-жа Талбот на бохемски вечеринки, където все още запазената ѝ плът намираще утешение и тръпка в младите ръце на гладните артисти. И двете бяха посвоему щастливи и същевременно нещастни.

Лайла замина да учи в друг град. По-малък и по-уютен, но в кампуса беше ужасно. Огромни поляни, градини, множество дървета и цветя, алеи по които трябваше да мине пеша и незащитена, за да посещава лекциите и практиките, заложи в програмата ѝ. Обличаше се с дрехи с дълъг ръкав, с панталони, три четвърти чорапи, слагаше шапки и шалове и със стегнато сърце излизаше всяка сутрин.

Случеше ли се да я докосне случайно пеперуда по лицето, изпадаше в пристъп. Падаше на земята, гърчеше се и се търкаляше. Чешеше докоснатото място и то се зачервяваше, често до кръв. Този ѝ стил на обличане ѝ донесе и позитиви — смятаха я за екстравагантна, защото шала, шапката и обувките ѝ бяха перфектно съчетани и изглеждаха като аксесоари, а не като защитно облекло срещу набези на пеперуди.

Лайла си позволяваше да носи и ръкавици от време на време, но след като чу няколко момичета да се присмиват над „бабешките“ атрибути, спря. Пъхаше ръце в джобовете си и се оглеждаше за омразните насекоми. Видеше ли такова наблизо, ускоряваше крачка или подтичваше, за да го избегне. Това бе трудно с оглед на хаотичната траектория на летене, която се оказваше винаги непредвидима за нея.

Но доста често сякаш привличаше насекомите, които умишлено търсеха контакт с нея. В един момент Лайла започна да си мисли, че е преродено цвете. Не можеше да повярва как пеперудите се стремят да се докоснат до нея и то с риск за живота си. Най-малкото с риск да си счупят крило и повече да не могат да полетят.

Прочете всички книги — справочници и енциклопедии за пеперуди. Смяташе, че за да победиш врага си, трябва да го познаваш много добре. Така или иначе не намери слабост, която да използва срещу тях. Все повече бе обсебена от идеята, че в миналия си живот е била цвете, а след като срещна едно момче, което я увери, че е по-красива от всички цветя на света, тя доби увереност в теорията си. Даже кръсти никове си в социалната мрежа и няколкото форума, които посещаваше, Water Lily — Водна лилия, заради сходството в звученето на Лайла и Лили.

А момчето, което я нарече красива се казваше Стан. Срещна го в края на втори курс. Едър, мускулист и с леко ъгловато лице, той дойде в нейния поток от университет в Шотландия. Когато влезе и сивите очи на Лайла го срещнаха, нещо трепна в сърцето ѝ. Пърхане на

пеперуди. Тя мразеше това клише, но в случая тези пеперуди ѝ донесоха на крилете си топло чувство на любов.

Стан също забеляза слабото, даже кльощаво момиче, с бяла като мляко кожа, гълъбовосиви очи, права, къса кестенява коса, което нервно се оглеждаше, щом излезеше от сградата.

Един ден я заговори умишлено. Срещна я на стълбите и я попита дали има сборник със стиховете на Робърт Бърнс. Имал всички стихосбирки, но бил си забравил неговите в родната Шотландия.

Лайла се усмихна смутено. Никога не се бе срещала с мъж и говорила за поезия с такъв. В объркването си направо го покани, за да му даде своята книга, което — по-късно си помисли — бе доста лековато.

Двамата вървяха заедно. Говореха си за литература, поезия, после за живота в университета. Лайла забрави да се оглежда за пеперуди. След като стигнаха пиха чай, момичето му даде четири книги, а когато новодошлият студент излезе, постоя облегната на вратата и затворила очи. Приятна топлина се бе разляла по тялото ѝ. Когато повдигна клепки, очите ѝ искряха, а сърцето ѝ биеше по-силно.

Лайла не можеше да заспи до късно, а когато заспа, сънува Стан. Двамата тичаха по слънчева поляна. Смееше се. Птички пееха в дърветата, а около тях летяха пеперуди. Те кацаха върху нея, а тя им се смееше и се радваше като дете на пъстрите им крила. Нямаше болка, нямаше страх, нямаше сърбеж.

Когато се събуди се стресна. Нима не бе цвете? Нима трябваше да спре да се пази? Не! Трябваше винаги да се пази от тях.

Следващите дни двамата се срещаха редовно, случайно или не. Ту на алея, ту на път за стола, ту в библиотека. Една вечер Стан я докосна плахо по ръката. Тя му се усмихна окуражително и той я хвана. Вървяха, онемели от щастие. На вратата ѝ той допря леко устни до нейните. Лайла имаше чувство, че ще припадне. За първи път изпитваше чувството на любов. Спа с усмивка, докато започна сънят.

Намираше се в стая, в непрогледна тъмнина. Лежеше на легло, което бе меко и топло, но усещаше мрака около себе си — заплашителен и влажен. Чу странен шум, който ту се засилваше, ту замираще. Ту се засилваше, ту замираще. Въртеше се в опит да стане

или да се огледа, но макар и да не бе вързана, не успяваше да помръдне.

Тогава усети нещо на ръката си. Извика. Нямаше как да види, но чувстваше, че това е пеперуда. Огромна пеперуда с дебело телце и тежки от прашец крила. След малко усети друга. Трета. Ето четвърта. Пета. Десета. Стотна...

Хиляди крила шумяха около нея и сипеха фин прашец, блъскаха се една в друга, в нея, а тя пицеше. Пеперудите кацах по цялото ѝ тяло и отлитаха. Представяше си как я докосват със смукалцата си и сякаш взимаха част от нея. Усещаше болка. Усещаше как я разкъсват, а в раните ѝ снасят яйцата си, от които с невероятна скорост се люпеха ларви.

Извика, когато почувства как в корема ѝ, от ларвите излизат милиони малки пеперуди с люспести крилца, които я режат при всяко докосване като с ножове.

Събуди се и отметна чаршафа. Видя петна по цялото си тяло, сякаш разноцветен прашец я е покрил. С писък скочи и изтича навън. Без да осъзнава какво прави, отиде и потропа на вратата на стаята на Стан.

Когато я видя в това състояние, той я прегърна през рамото, успокоява я до изгрев-слънце, после направи чай, в който сипа ром. Остави я в стаята си и отиде на лекции.

Лайла спа цял ден, а когато Стан се прибра, беше готова да му признае всичко. Разказа му за фобията си, как се чувства, колко я е страх. Призна му за чувствата си и той я прегърна и целуна продължително.

Лайла се отпусна в ръцете му. Искаше ѝ се да я люби. Да бъде с мъж за първи път в живота си. Подкани го, но той ѝ предложи друго. Да излязат като залезе слънцето и да отидат в гората. Там сред дърветата, природата и под луната да правят любов. По това време няма пеперуди, каза ѝ Стан. Така според него ще се излекува и от лепидоптерофобията си.

Лайла изтръпна за момент, но бе твърдо решила да се превърне в жена тази нощ.

Излязоха хванати за ръце. Отидоха на затънтена горска полянка. Дватамата сплетоха пръсти. Целуваха се дълго. После бавно се освободиха от дрехите си, така както ларвата се измъква от временната

си обвивка. Лайла тръпнеше под ласките на момчето. Стоновете на удоволствие се носеха над полянката...

Тогава тя видя пеперудите. Десетки нощни пеперуди, които идваха, примамени от сплетените бели тела. Изпищя и се задърпа. Погледна Стан, който беше над нея, залепил устни на коремчето ѝ. Той бавно надигна глава. Лицето му беше пепелявосиво. Очите огромни и черни. Като на пеперуда. От гърба му с размах се разпънаха сиви криле, които посипаха пращец по нея, така че тя се задави и разкиха. Викът се изтръгна от гърлото ѝ и заглъхна в горите. Сълзите в очите ѝ попречиха да види съвсем ясно пълната метаморфоза. Единственото, което усети, бе смукалцето на нощната пеперуда, която се впила в нея в търсене на храна. Болката премина в агония, която облада тялото ѝ, а след това и съзнанието ѝ.

Човешкото ѝ тяло губеше същността си и бавно се превръщаше в цвете. Полузаровено в пръстта, то отдаваше соковете си на почвата, а там, където до скоро беше коремът ѝ, напъпваше бял цвят. Той бързо израсна и се разтвори. Една пеперуда се насочи към него. Венчелистчетата трепнаха в ням писък.

[1] Лепидоптерофобия — страх от пеперуди, молци и други летящи насекоми. В някои случаи и от птици. — Бел.а. ↑

КРИСТАЛНО ЛИЦЕ

Дълго се чудех как да започна това писмо. Но заваля. Нямам нищо против дъжда. Повечето хора го ненавиждат, защото внася дискомфорт в добре подреденото им ежедневие, тъй като закрива част от света и се чувстват сами. Изолирани. А те не искат да са самотни. Не искат да останат със себе си. Плашат ли се? Едва ли! Просто не се понасят. Защото всеки знае своите слабости, всеки знае лошите си черти, отвратителните си черти, усеща омразата към ближния, която крие под привидно добродушие. Докато пее в църковния хор мисли за Бог, за светлина, а излизайки от църквата се заглежда по дебелия задник на черната хористка и си мисли „Как бих я праснал тая!“. Или онзи мазен поглед от дебел и оплешивяващ чичко, пуснал си полукече и мислейки се за Клайв Баркър, се обръща след момиченце с панделки, което тъкмо е излязло от училище и под тениската му с Бъгс Бъни надничат наченки на гърди.

В дъжда тези хора са самотни — самотни в извращенията си, самотни в злобата, омразата и отклоненията си. Тогава тези дефекти в личността натискат по-силно талашитената врата на морала им и заплашват да нахлуят в живота им, да го овладеят и да се нахранят. Това е опасно за самите хора, които си дават сметка, че желанията им не са законни и могат сериозно да пострадат. Принудени са да се пазят и да се крият зад стените над къщите си или зад маски на усмихнати лица, които ведро раздават доброта около себе си.

Виждали ли сте ги? А познавате ли ги? Аз — да. Това ми е проклятието. Различавам маските и прозирам първичните желания. Всичко е в очите. Бабите ви са ви го казвали и е така. Един човек можеш да го познаеш по

очите. Поне по-голямата част от социопатите. Има някои, които са толкова усъвършенствани, че дори аз не мога да вникна зад добродушието в погледа им. Тези са най-опасните. Те са приели своя недъг, своята болест, своето проклятие, своята страст и са се сраснали с нея, превръщайки се в машина на демоните.

А каква е моята работа? Разбира се, да им свалям маските. Да разкривам низките страсти и подбуди, които виреят под слой доброта, благоразположение, богобоязливост и морал.

Приятно ми е да се запознаем! Аз съм Винсът Фурни.

За първи път се сблъсках с маската на злото, когато бях ученик. Тогава родителите ми се преместиха в Оклахома и постъпих в средното училище в Понка Сити, изключително малко градче, в което имаше едно училище, носещо името на самия град. Както се досещате, градът е кръстен на местното индианско племе, чиято територия бледоликите завзели през 1877 година. Малко от вас обаче знаят, че думата „понка“ означава „прерязващ гърло“. Изключително поетично име за град, не мислите ли?

Така или иначе, започнах седми клас в местното училище. А в първия си час по математика се сблъсках с лъжливата маска на учителката. Беше застаряваща госпожа, достолепна и възпълна, която покриваше лицето си с пласт фон дьо тен, руж, сенки и какво ли още не. Някои от местните деца я оприличаваха с воин понка, тръгнал по пътя на войната, но аз зашеметен гледах очите ѝ. Потъвах в тях и виждах кървавата злост, ярост и омразата, които тази дама таеше към учениците. А и не само. Видях я и в супермаркета случайно. Бях отишъл за кола и тъкмо се отправях към касата, когато чух захаросания ѝ глас. Надникнах. Тя се беше навела над бебешка количка, бутана явно от нейна позната, и се радваше на детето вътре. Пискливият ѝ, престорен глас на радост, възхита от малкото човече, от пухкавите му бузки... честно, щях да повърна, но продължих да наблюдавам.

След минути приятелката ѝ се отдалечи с количката, а госпожа математичката погледна зад нея. Тогава маската напълно падна. Очите ѝ горяха от злоба, завист, ненавист, глад. Ужасен подскочих назад и съборих един стелаж с чипс.

Следващите дни я наблюдавах — в час, в коридорите на училището, в магазина. Преследвах я. Надничах през прозорците ѝ. А този поглед бе винаги там. Мрачното сияние от подземие то на болното съзнание. Проучих миналото и се оказа, че не се бях лъгал. Госпожа Матс бе имала цели пет съпруга през живота си и познайте — всички те умрели в болница след хранително отравяне. Зарових се по-дълбоко и открих, че майка ѝ също е починала от странно стомашно неразположение седмици преди Матс да завърши гимназия. След смъртта на майка си, тя живяла с баща си, който не погледнал друга жена, а тихо и кротко съществувал с дъщеря си. Очите ѝ! Всичко ми беше ясно. Смятах така и днес съм сигурен в това. Тогава обаче имах нужда от нещо повече и...

Лунната нощ ми предлагаше прекрасно прикритие. Излязох през прозореца и се спуснах по въжето, което през деня бях вързал за клена, издигащ клони досами стаята ми. След двайсет минути бях пред къщата ѝ. Криех се в сенките и гледах тъмните прозорци. Тъмни като очите ѝ и онова зад тях. Сложих латексовите ръкавици, които бях отмъкнал от гаража на баща ми. Вмъкнах се през вратата на кухнята, която не бе заключена. Огледах коридора — семейни снимки, целящи да покажат, че собственичката е един съвестен и добър човек, който обича семейния живот. На стената видях снимки на петима мъже — усмихнати, прегърнали младо копие на госпожа Матс, флиртуващи с фотоапарата млади влюбени.

Светнах фенерчето си и влязох в кухнята. Отворих чекмеджето до мивката и взех един широк кухненски нож. Тръгнах към стълбите, които най-вероятно водеха към втория етаж, където бе спалнята ѝ. Случайно тънкия сноп светлина от фенерчето попадна на стената, където

забелязах подгънат тапет. Приближих се, за да огледам. Определено зад него имаше врата. Натиснах мястото с рамо, но не поддаде. Огледах внимателно, а после мушнах ножа в пролуката между касата и вратата. Прокарах го по очертанията. Запъна на едно място. Натиснах по-силно. Дървото изпраця и вратата се отвори с глухо скърцане.

Замръзнах и изгасих фенерчето. Стоях повече от десет минути, но не чух никакъв шум. Светнах отново и влязох в мазето. Стълбата се спускаше надолу, където в средата на помещението стоеше огромно тежко бюро. По всички стени имаше лавици с книги. Прегледах ги. Мистерии и езотерики, книги за правилно хранене, за билки, за растенията в Южна Америка, за джунглите, за Африка, „Въведение във фармацията“ и много други. Погледах към бюрото. Беше празно, затова се приближих. Дръпнах чекмеджето пред стола. Извадих вехт албум, захабен от разглеждане. Отворих го.

По-добре да не бях... Вътре имаше десетки снимки на деца — малки, големи, черни, бели, жълти, момичета, момчета, голи, облечени, усмихнати, разплакани, тъжни, весели... Следваха страници със снимки на съпрузите й, а след нормалните фотографии следваха такива от болницата, от ложето им, когато болестта или по-скоро отровата ги е настигала. Бледи, въсърни лица... мъртъвци с угаснал поглед. Стрдание и болка. И тези изтъркани страници. На края на албума в едно пликче бяха сложени три снимки — едната на възрастен мъж, целуващ младо момиче. Не можех да сбъркам — момичето беше госпожа Матс. Мъжът ми беше непознат. Втората бе порно снимка — същото момиче възседнало мъжа и усмихнало се похотливо на фотоапарата. Третата бе на бебешко трупче, цялото в кръв и слюз.

Това, което ме ужаси, бе образът на неоформеното напълно човешко тяло — пръстите бяха сякаш с ципа, а на главата имаше едно отворено око — мътно черно, другото бе хлътнало навътре в черепа и затворено. Телцето бе голо и сгърчено.

Едва не повърнах. Затворих албума и го прибрах. Постоях няколко минути, опитвайки се да нормализирам дишането си и да се успокоя, после се изкачих до партерния етаж, а оттам и до втория. Надникнах в коридора. Една врата беше притворена. Бях готов да се обзаложа, че това е спалнята.

Промъкнах се тихо, а на няколко стъпки от стаята чух ритмичното хъркане на госпожа Матс. Внимателно започнах да отварям вратата, за да не би случайно несмазани панти да изскърцат. Влязох и заставах до леглото на маскираното чудовище. Погледнах бялото подпухнало лице, оброчено от разпуснати къдрици на боядисана коса. После погледът ми попадна върху снимката на нощното шкафче. Стомахът ми се сви в спазъм и сложих ръка на устата.

Усмивната млада жена, прегърнатата от по-възрастен мъж. Същите от актовете снимки в мазето. В главата ми проблеснаха за микросекунди картини — баща — дъщеря, мъртва майка, бременност, уродлив ембрион от содомитска връзка. Ножът в ръката ми сам се вдигна, но миг преди да се забие в сърцето ѝ в главата ми проблесна думата „понка“ — „прерязващ гърло“.

Ухилих се. Стоманата потъна в шията на учителката. Тя размаха ръце, чу се задавено гъргорене и после притихна. Всичко продължи не повече от десетина секунди. Свалянето на кожата от лицето ѝ ми отне повече време. Така се сдобих с първата си маска.

През годините смених много градове, поживях даже в Мексико, но навсякъде виждах тези отвратителни маски, които криеха зверовете. Долни същества, без страх от Бог и справедливост. Единственият начин да се справя с тях беше този — промъкни се, убий, вземи маската. Така правех повече от 60 години. А най-хубавото беше, че всички служби, всички медии търсеха Убиеца Понка, но никой не ме и подуши, никога не се доближиха до мен, защото нямаше модел на жертвите. Единственото общо бяха одраните лица и ги пишеха на сметката на Понка. Ха-

ха-ха! Още повече ми помогна това, че действах на територията на целите щати, а както се знае, службите не взаимодействат добре помежду си. Маските ме срещаха навсякъде, бяха с различен социален статус, религия, пол, възраст... Никакъв мотив. А без модел и без мотив ФБР не струват нищо.

Това е моята изповед. За други случаи няма да ви разказвам, защото ми е все едно дали вярвате, но... ето ви няколко имена: Джордж Холс — педофил; Джуди Рейс — патологична лъжкия и интригантка; Стивън Лукас — хомосексуалист; Реджиналд Кънингам — сатанист; Рей Болано — йога инструктор с извратен вкус към асфиксията; Грант Вий Ли — наемен убиец; Стю Мориган — крадец на самоличности... и още, и още... Лицата им няма да намерите. Маските им са погребани, за да не бъдат използвани повече.

Скоро и аз ще бъда погребан. Минаха няколко месеца от диагнозата Алцхаймер и скоро моето аз ще потъне в мътните и бурни води на забравата. Усещам как вълните стават все по-големи и по-големи. Заплашват да ме залееят в безвремието си и в безметежността на пустотата. Хем ме е страх от това, хем копнея за този момент, в който няма да виждам лицата, под които надничат демоните на порока. Никой няма да повярва на брътвежите ми.

Опитах се да говоря със свещеник, но очите му... наложи се да го убия. Пробвах в един манастир на йезуитите, но и там попаднах на възрастен отец — зоофил. Единствено неговото лице не одрах. Хвърлих тялото му на прасетата. Нека се нахранят.

Оставам това писмо на адвоката си с инструкцията да бъде отворено на 24.12.2021 година. А защо? Защото искам да повдигна завесата за движещите ме мотиви и да бъда оневинен като „изрод“, „психичноболен убиец“, „комплексар, който е жаден за внимание“, все определения, с които ме украсиха медиите в страната. Това ще е моят новогодишен подарък през 2021 година.

19.11.1971 г.

Питърсън стъгна бавно писмото и го върна в плика. Вдигна ръка, но после я отпусна да падне на коленете му. Откакто пое адвокатска кантора „Лоу, Джъдс & Питърсън“ провери десетки забравени случаи, забатачени завещания, посмъртни желания. Това му беше най-интересното — да се рови в миналото и да си представя живота на отдавна починали хора.

Сега се усмихна снизходително и стана. Облече безупречното си черно сако, пхна ретро хартията във вътрешния джоб и излезе. Вратата с тихо съскане се затвори зад гърба му. Направи движение с ръка, след което пред него се материализира автомобила му — сребриста капковидна машина без гуми, която левитираше над светлозелената лента за движение. Качи се вътре и произнесе домашния си адрес. Без да усети движение, колата се понесе.

Стигна до дома си за по-малко от десет минути и влезе, набирайки гласово кода за изключване на алармената система. После отиде направо в единствена стая, която му бе уютна — кабинет, обзаведен в стар стил с винтидж мебели. Застана пред венецианското огледало, което бе закупил на търг за сума малко над един милион. Стъклото отрази човешката фигура, но не и кристалното лице, което поглъщаше светлината.

Питърсън натисна невидим бутон на тила и кристалната маска падна. Уродливото му лице се озъби на отражението си. Адвокатът бавно се съблече и отиде до стената, където зад библиотеката бе скрита врата към секретно помещение. Отвори я със старомоден метален ключ. Цъкна с език и осветлението се запали.

Пред очите му се разкри голяма празна стая. Сиви стени, метален под и таван. В две редици бяха подредени кушетки, върху които лежаха тела.

Питърсън се приближи към първото. Облиза сухи устни. Езикът му беше черен и се стрелкаше като змийски. Присви очи, но това не можа да прикрие черната пустота зад тях. Вързаното дете започна да пици.

„Да, всичко хубаво започва със силен писък“, каза на глас Питърсън и се наведе над момчето.

ТВОЕТО ЖЕЛАНИЕ Е И МОЕ

На Деси Нико с благодарност за идеята

Работеше уморен и отнесен. Ръцете му се движеха автоматично, без да мисли за конкретните операции, които извършваше. Нанасяше арсенов сапун по одраната кожа, но мислите му бяха при съпругата му. Бяха женени повече от десет години. Най-хубавите години от живота му... поне допреди няколко месеца, когато чу, без да иска, разговора ѝ по телефона.

Както всяка сутрин работеше в кабинета си — оборудвана стая в мазето на къщата, където препарираше различни изпратени му от музеи животни, които после влизаха като експонати в природонаучните отдели. Миналата седмица бе получил семейство еноти — мъжки, женски и две малки, по които имаше много работа. Затова и стана по-рано от обикновено, пи кафе на крак на верандата, а после влезе в „Моргата“, както наричаше кабинета жена му. Отначало мислеше, че прозвището е рожба на чувството ѝ за хумор, но след като дочу онзи разговор, все повече се убеждаваше, че всъщност е саркастична подигравка към интересите му.

„Морга? Нима не давам шанс на вече несъществуващите животни да допринесат за науката, за образованието на хората, нима не осмислям с труда си смъртта им?“ Не, в никакъв случай морга, дори не и чистилище, а по-скоро... „Инкубатор! Да, точно така инкубатор! При мен животните живеят втори живот, далеч по-смислен от първия, ръководен само от инстинкти и рефлексии!“

— Липсва ми онзи дъх на езерото... — чу я да казва преди дни. Следващите ѝ думи бяха казани прекалено тихо, за да успее да ги чуе. — Разбира се, че при първа възможност...

Тих смях долетя до отворената врата на мазето. Точно този смях го убеди, че тя му изневерява. Така се смееше, когато се запознаха — беше паркирал камарото на баща си на склона на Черните хълмове^[1], така че пред тях да се открива изпъстреното със звезди небе, а в далечината на изток — светлините на Репид сити^[2]. Слушаха You're always on my mind^[3] на Уили Нелсън^[4] и тази песен се превърна в *тяхната* песен, на която танцуваха и на сватбата си.

Отбелязаха първата си годишнина, като отидоха на концерт на кънтри певица в Оклахома сити^[5], а преди това откупи камарото^[6] от

баща си. Такъв беше — романтичен и носталгичен мъж. Но този смях — момичешки и невинно предизвикателен — го изкара от равновесие.

Не успя да чуе повече от този разговор, но след това започна често да излиза тихо от Инкубатора и да слухти по вратите. Гледаше я с подозрение, когато се обличаше и гримираше старателно, за да отиде на среща с приятелки или до магазина да пазарува, сякаш досега не ходеше, без да си сложи очна линия, сенки и грим. Забеляза, че и гардеробът ѝ се промени. Започна да носи по-тесни дънки, къси ризки и потници, сутиени, които повдигаха гърдите ѝ, дори си купи нови обици „капан за сънища“^[7].

Винсънт гледаше и сърцето му едновременно гореше и кървеше, болеше го и го гризеше. Сети се как веднъж намери в планината труп на малко сърне, който целия гъмжеше от различни гадина, хранещи се от мъртвата плът. Съжали, че не го е намерил по-рано, за да може да го препарира и по този начин да го защити от кохортата твари, следващи смъртта, и да го запази за втори живот. Точно така сега се чувстваше вътрешно — хем мъртъв, хем болезнено чувствителен.

Намери предлог да се премести да спи на дивана в хола на първия етаж — от една страна подчерта, че не иска хъркането му да нарушава съня и спокойствието на съпругата, от втора изтъкна, че напоследък в квартала им се били повишили кражбите (което беше лъжа) и по-сигурно било да спи на първия етаж, за да може да защитава по-добре дома им.

Дария не се възпротиви по никакъв начин. Наблюдаваше я внимателно по време на разговора и остана с впечатление, че тя дори изпита облекчение.

Същата вечер слезе в Инкубатора, за да поработи, но само седеше на мекия, тапициран собственоръчно стол и гледаше експонатите, наредени по рафтовете. Тръбите изскърцаха и чу, че по тях тече вода. Инсталацията беше стара и от няколко години се канеше да я подмени, но все не му оставаше време. Сега беше благодарен за това, че не намери възможност да го направи. Изправи се. Качи се до спалнята, съблече се гол и влезе в банята, където Дария се къпеше. Приблужи се тихо до нея и докосна рамото ѝ, наведе се и опита да я целуне по тила.

— Изкара ми акъла! — възмути се съпругата му, обръщайки се намръщена.

— Кой очакваше да е? — попита той.

— Не и теб сега!

— Така ли? Все пак сме женени.

— Сега ли се сети, че сме женени?

Той пусна ръка по хълбока ѝ, галейки вече леко отпуснатото ѝ дупе. Тя се отдръпна.

— Би ли ме оставил на мира! — Беше ядосана.

— Искам да правим секс!

Чувстваше се странно възбуден от яростта ѝ.

— Луд ли си? — извика Дария. — След трийсет минути имам среща с Лола и Трейси!

— Винаги бързаш... — с престорено съжаление отвърна Винсънт и сведе очи. Надървеният му член почти опираше в корема на Дария. — Винаги имаш среща с... някого.

— А ти винаги имаш среща с работата си в „Моргата“! — извика тя.

Лицето ѝ беше зачервено — или от ярост, или от топлата вода, която шуртеше.

— Нека ти изтъркам гърба — привидно мило изрече мъжът.

— Нищо няма да изтъркаш, бързам, вече ти казах.

Дария се извърна и усърдно се зае да търка с порестата гъба гърдите и раменете си. Винсънт обхвана таза ѝ и грубо натисна гърба ѝ надолу. Съпругата му изписка и изтърва гъбата от изненада. В следващата секунда той успя да намести таза ѝ, леко приклепна и проникна във влагалището ѝ.

— Пусни ме! Какво ти става! — крещеше и се мятеше жена му. После успя да се измъкне от хватката му благодарение на сапунената пяна и се дръпна настрани, събаряйки завесата.

— Луд ли си? Ненормалник. Върви при мъртвите си животни!

Изхвърча от банята, когато той протягаше ръка, за да я хване за лакътя. Успя само да я одраска, а после се заплете в падналата завеса и болезнено тупна на земята.

Беше бесен! Никога не се бе чувствал толкова ядосан, сякаш черна пелена се спусна над мозъка му, а светът през очите му бе кървавочервен и пулсираше.

— ВЪРНИ СЕ, КУРВО! — извика, докато се изправяше с изкривено от болката от падането лице. Закуцука към вратата и когато я отвори, Дария точно излизаше от стаята по хавлиена кърпа и стиснала купчина дрехи.

— КУРВА! КУРВА! КУЧКА! Да не мислиш, че не знам какви ги вършиш зад гърба ми. КУЧКА!

Не беше преполовил пътя до вратата на стаята към коридора, когато чу през отворения прозорец изпиукването на алармата на малката тойота, която беше купил на съпругата си за петата годишнина от сватбата им. Отиде до прозореца и я видя как хвърля купчината дрехи на предната седалка, после седна, както си беше по хавлия и изтегли колата на заден ход.

Изведнъж яростта му го напусна. Свлече се на двойното легло и заплака. Няма нищо по-тъжно от гол, изоставен мъж със свит и мек член, който плаче.

По-късно получи есемес, който гласеше „Не ме търси повече. Свързах се с адвокат“.

Не я потърси. Зареди се с много уиски и се затвори в Инкубатора. Работеше, пиеше и мислеше как ще я оправи тази невярна кучка, работеше и пиеше. Дори когато един ден, някъде две седмици след случката, чу звън на вратата, после отключване, не излезе. Тропането отгоре му подсказа, че най-вероятно тя си събира багажа, но не искаше да я вижда. А и сто процента не бе дошла сама. Надникна през малкото мръсно прозорче на кабинета си и наистина видя патрулна кола пред къщата.

Дори нямаше смелост да се покаже и да ѝ каже, че съжалява. Всъщност от една страна съжаляваше, от друга наистина ѝ бе ядосан. Когато двама човека са се заклели във вяност един към друг, най-малкото би трябвало да се уважават. Далеч по-добре би било, ако беше дошла да му каже нещо от сорта „Така и така, срещнах друг, който обичам, теб не те харесвам, нека запазим приятелството си и бла, бла, бла“. Простотии! На път беше отново да избухне. Отпи от шишето, което стискаше злобно. Като нищо щеше да откачи и да ѝ нарита кофата. Мръсна кучка! Предателка. А сега страхливката идва с куки в дома им, иначе се чука като разгонена котка по хотелите. Мръсница! Уличница!

Поседя в мрака на Инкубатора, докато слънцето се скриваше зад Черните хълмове. Чу я, когато излиза, тътрузейки куфара на колелца, който купиха за медения си месец в Хавай. Усмихна се. Не знаеше дали е пустила на полицаите, но и да беше, явно не бяха останали доволни, защото не ѝ помогнаха с багажа.

Забеляза, че Дария не си направи труда да заключи след себе си. „Мамка ти!“, процеди през зъби Винсънт и остана да пие в непрогледния мрак.

Съседите светнаха лампата на верандата си. Заблуден лъч светлина проникна през прозорчето и попадна на стъкленото око на малкото мече, което не поискаха да вземат в природонаучния музей в Чикаго^[8] заради нарушена при препарирането кожа на предната лапа. Експонатът остана при него и беше един от любимите му. Загледа се в окото. После се засмя с дрезгав пьянски глас и отпи последната глътка от бутилката. Все пак шибанячката не знаеше какво ѝ се пише.

В следващите дни се постара да не близва алкохол. Спеше повече, разбира се, с помощта на медикаменти, после в ранни зори ставаше, за да работи над по-спешните проекти, а преди изгрев излизаше с колата. Караше около половин час все на изток, докато стигнеше къщата на тъщата си, където предполагаше, че е жена му. Паркираше през няколко къщи и наблюдаваше.

На третия ден, когато забеляза, че Дария не излиза за работа, както го правеше обикновено, реши да смени стратегията. Закара камарото в автокъща и го остави за продан, а си купи някакъв стар и очукан нисан за смешни пари. Трябваше да се сети по-рано. Жена му сигурно следеше колата му и нищо чудно да го е забелязала, че дебне и затова да не я е засичал сутрините. Прибра се с новата таратайка и се качи директно в банята — обръсна главата си и се изкъпа. После легна и заспа без помощта на хапчета, което скоро не му се беше случвало. Сънува очите на препарираното мече.

Дария пусна щорите на стаята си и легна по гръб в малкото легло, което помнеше от детството си. Очите я боляха от плач, а мислите ѝ се лутаха из празното подземие на разбитите мечти и надежди, където се люшкаха оковите на излъганата несбъднатост.

Невероятно беше и все още не можеше да осъзнае в какво чудовище се бе превърнал съпругът ѝ. *Бившият съпруг*, напомни си тя, *скоро ще е бившият*. Работата с тези мъртви животни, мрака на Моргата му, смрадта на всичките тези химически вещества го бяха променили до неузнаваемост.

Къде бе отишло онова момче, което се промъкваше през прозореца вечер, за да си говорят за музика, книги, мечти и бъдеще? Къде бе младежът, което я закара с бащината си кола на ръба на скалите, за да се насладят на гледката и на звездите? Къде бе онази романтика, неочакваните обаждания, милите кратки съобщения по телефона, изненадващите букети цветя или грижовността да ѝ поднесе закуска или просто кафе в леглото, докато тя се излежава в късна утрин? Къде бяха изчезнали нежните му ласки? Все едно мислеше за друг човек. Сегашният не бе нейният Вини.

И как изобщо можа да реагира по този начин? Да се опита да я изнасили? Да я нарани? Неговата карамелена пуканка, както я наричаше навремето? Главата ѝ не побираше тази огромна промяна, настъпила някак неусетно във времето. Въпреки всичко обаче усещаше, че малко късче от сърцето ѝ още го обича, още копнее за него, за вниманието му, но... случилото се бе непростимо. А и тя — каква глупачка бе само! Как можа да се върже на онзи сваляч Хосе Ромеро от автокъщата, как можа да повярва, че е възможно да възвърне трепета в сърцето си, да почувства отново любов, да се почувства отново жена.

Единственото, което получи, бе секс, а и той не бе кой знае колко забележителен, макар и редовен. Винсент бе все зает, все работеше. Прекарваше повече време в компанията на труповете си, отколкото с нея. Дори не разговаряха. Понякога се случваше цял ден да не се виждат, а в крайна сметка, когато се прибираще, се разминаваха като напълно непознати. Как така животът ги бе завъртял в безсмислена спирала от сивота и работа, така че да се отчуждят...

Телефонът ѝ изпиука. Ново кратко съобщение.

„Липсваш ми! Съжалявам!

С обич, Вини“

Почти изпусна апарата от изненада. Как беше възможно това? След всичко, което направи? Нима... нима... Натисна „Отговор“ и написа:

„Не ме търси повече. Вече ще говориш само с адвокатата ми.“

Натисна „изпрати“ и излезе от стаята почти тичайки. Пътъом взе ключовете за колата и излезе.

Екранът на телефона, оставен на леглото ѝ, светна. Ново съобщение.

Вини се усмихна. Завъртя ключа в стартера и потегли след колата на жена си.

Нощта беше гореща като ад. Климатичната система се задъхваше да охлажда и Винсънт се притесняваше за експонатите си. Работеше механично, а мислите му бяха далеч — при Дария и при Хосе Ромеро. Беше бесен. Да му изневери точно с латинос — мазен и мургав, винаги потен, с тъмни петна под мишниците. Как бе възможно да се чука с това човекоподобно? Нима за толкова години не я познаваше? Нима толкова добре бе успяла да го подведе и измами с пърхащите си мигли, с уюта на скута си, да...

Не! Нямахте как да ѝ прости, нямахте да ѝ се размине.

Бяха минали няколко дни, откакто изпрати първото съобщение до нея и откакто я проследи и откри любовника ѝ. Всичко вървеше по план.

„Обичам те повече от всичко на света! Вини.“

„Домът ни е студен без теб. Вини“

„Не мога да живея без теб! Вини“

„Дали любовта ни е мъртва или... Вини“

„... или имаме шанс? Вини“

„Не ме мрази, аз ще се променя. Вини“

„Ти си всичко за мен, любов моя. Вини“

Преглеждаше изпратените съобщения към номера на съпругата си. Досега го бе игнорирала напълно, но скоро щеше да се пропука. Сигурен бе в това. О, да, скоро щеше да отговори. Усмихна се злобно на изкуствените очи, които го наблюдаваха в Инкубатора.

„Луд ли е? Какво му става? Не! Няма да му простя?“, мислеше си Дария. „Никога не би се променил, защото никога не ме е обичал!“

„Помниш ли онзи път. Ти си винаги в моите мисли...“

„... ти и аз, звездите и...“

„Господи, прости ми, че бях такъв...“

„... идиот и нещастник.“

„Знам, че не те заслужавам. Знам, че...“

„... че ударът тогава бе твърде сериозен.“

„Дори аз не успях да се възстановя.“

„... плодът на нашата любов...“

„Ако изгубя и теб, ще умра!“

„Няма смисъл да живея без... Луис и теб.“

„Виждаш ли? Казвам името, което избрахме заедно?“

Дария препрочиташе кратките съобщения и плачеше. В началото безмълвно, но не след дълго захлипа с глас. Тези валящи едно след друго изречения изгаряха като дамга сърцето ѝ.

И Луис! Нероденото им дете. Едва го преживя, а после... той беше до нея, но когато самата тя си стъпи на краката, сякаш той рухна. Това ли го пречупи? Даде ѝ от своята сила и увереност, а после самият той пропадна. Още повече че след изследвания разбраха, че не могат да имат деца. Обсъждаха известно време дали да не осиновят някое, но така и не се престрашиха. Сбъркаха ли? Сигурно. Ако бяха осиновили дете, нещата нямаше да се развият така. И тя никога нямаше да погледне към Хосе. Така или иначе преди два дни бе решила да скъса с него, да започне от начало, но не успя да го намери. Не беше на работното му място, а и не отговаряше на телефона си. Кой знае къде и с коя е. Трябваше да си даде сметка, че мъж с гореща кръв като Хосе едва ли ще се задоволи с една *мучача*, и то женена и, нека не си кривим душата, вече на години.

Телефонът ѝ присветна. На екрана се появи известие за ново съобщение. Дария сънливо отвори очи. Беше 02:15. Протегна ръка към телефона, отключи екрана и прочете:

„Пия бяло вино на поляната пред нас. Лежа по гръб и гледам звездите. Сякаш твоите очи.“

Леко се усмихна и остави телефона. Обърна се на другата страна и се унесе. Така правеха в началото, когато купиха къщата и даже още не я бяха ремонтирали. Лежаха до късна нощ прегърнати на двора и гледаха звездното небе. Заспа, без да сънува, за първи път от много време.

Винсът наистина пиеше, но не бяло вино, а уиски, не беше на двора, а в Инкубатора си и определено не гледаше звездите, а вече готовия нов екземпляр за колекцията. Личната си колекция.

Засмя се за момент, после с усилие се зае да премести експоната в кухнята. Скоро щеше да има гости и искаше да е готов.

„Обичам те, Дария! Вина“

„... повече от всичко на света.“

„... но те моля — върни се при мен.“

„... отчаян съм и толкова нещастен.“

„Извинявай, не трябваше да те наранявам.“

„... не трябваше да реагирам така...“

„Господи, какъв глупак съм!“

„Прости ми, ако можеш и се върни при мен.“

„Без теб съм нищо.“

„Ти си всичко за мен.“

„Нека започнем от начало?“

„Твоите желания са и мои, Дария!“

„Заклевам се във всичко свято!“

Дария четеше съобщенията, а сълзи напиреха в очите ѝ. Не можеше току-така да загърби толкова години от съвместния им живот, а и тоя глупак Хосе явно само се бе възползвал от нея. Натисна „отговор“ на последното съобщение и написа:

„Мога да мина утре след работа за малко.“

Почти мигновено получи отговор:

„Благодаря ти, любов моя, благо...“

„... даря ти, че ми вярваш.“

„Ще гледам цяла нощ звездите и...“

„Ще мисля за теб! Вини“

За съжаление на работа я задържаха, а когато тръгна, след няколко пресечки я спря пътен полицай за рутинна проверка. Беше нервна. Не знаеше дали е грешка или не, но ѝ беше толкова трудно през тези седмици на раздяла. Рутината убива, но дава сигурност, а нейното ежедневие с Винсънт ѝ липсваше неимоверно. Да, беше загубил част от романтиката си, не ѝ обръщаше толкова много внимание, но нима самата тя не бе допуснала сума ти грешки? Нима беше нужно да нарича кабинета му „Моргата“? Защо му се подиграваше? Заради работата, която го бе спасила, когато изгубиха детето си. Глупачка. Глупачка.

Паркира пред къщата, а вече се мръкваше. Слезе и вдигна саксията до вратата вляво. После се разсмя неспокойно. Навик — там си оставяха ключовете, когато нямаше вероятност да се засекат. Но... ето го. Винсънт не бе променил това тяхно си тайно местенце. Взе ключа, пхна го в ключалката...

Дали е редно да влиза така? Все пак мина доста време? Това нейният дом ли е, или вече е чуждо място? Дали да не позвъни така, както се ходи на гости? Отхвърли последната идея, завъртя ключа и влезе.

— Винсънт, тук... — провикна се тя, но нещо тежко се стовари върху главата ѝ и тя падна в безсъзнание.

Свести се, но въпреки сумрака, примижа. Болката в главата беше ужасяваща. Опита се да пипне раната, но ръцете ѝ бяха вързани. С мъка и усилия се огледа. Сякаш през мъгла видя, че се намира в кухнята пред килера за хранителни продукти и е вързана на трапезния стол.

— Винсънт! — опита се да извика, но гърлото ѝ бе сухо, а опитът да говори ѝ донесе колосална вълна болка, която почти я прати обратно в селенията на безтегловност и безпаметност.

— Не говори — чу се почти мил глас зад нея.

Винсънт се появи пред нея с широка усмивка. Облечен бе с костюм и дори вратовръзка, сякаш бе на среща.

— Чудиш се какво става, нали? — усмихна се приветливо и добави вече сериозно: — Много се питах какво да направя с теб, малка мръсна лъжкиньо?

Винсънт се надвесил над нея:

— Дълго мислех какво заслужава да получи такава малка, долна, шибана курвичка като теб, но... — Лека усмивка заигра на устните му. — ... но съм просто гений! Излъгах те за всичко в моите съобщения, но съм уверен, че и частица от теб се е съмнявала. Все пак по-голямата част от теб е искала това да е истина, искала е да не е сядала никога на черната, мазна патка на оня гнусар, нали така?

Дария се опита да каже нещо, но той сложи ръка на устата ѝ. При това движение помръдна леко главата ѝ, което я накара да се свие от вълната болка, която я обля и заплашваше да я удави.

— Няма да говориш! Цял живот те слушам, сега е мой ред.

Винсънт се обърна и отвори вратата на хранителния килер. Дария не виждаше какво има вътре от гърба му, а и от тъмнината. После съпругът ѝ се обърна бавно и внимателно.

— А сега — гвоздеят на програмата! Дами и господа, на вашето внимание... — разпери театрално ръце Винсънт и...

... светна лампата.

Дария изкрещя и кръвта рукна от раната на главата ѝ. От килера я гледаше голото тяло на Хосе Ромеро — препариран по всички правила и сякаш жив. Ако не бяха очите. Тези изкуствени студени, стъклени очи.

— О-о-о, полюбувай се на твоя приятел, защото скоро ще му правиш компания — престорено мило продължи Винсънт. — Само за

едно нещо не те излъгах. Че твоето желание е и мое. Ето ти твоя любовник, а като привърша с теб, ще бъдете завинаги заедно!

Нощта се бе спуснала и затиснала в душната си прегръдка Рапид сити. Винсънт бе пьян и лежеше на дивана в хола, хъркайки пронизително. Тъмнината бе изпълнила къщата и обгръщаше предметите, чиито силуети едва-едва се очертаваха.

В кухнята, подредена и дезинфекцирана старателно от Винсънт, бе тихо. Препарираният Хосе Ромеро беше на мястото си в Инкубатора, а тялото на жена му лежеше на масата, където подготвяше телата на експонатите. Мислеше да започне работа веднага, но в крайна сметка емоциите му дойдоха повече и реши да отложи работата си по нея. Изпи половин бутилка уиски с една шепа приспивателни, докато седеше в тъмния хол. После просто се катурна на страна и заспа с мисълта, че нещата си бяха дошли на мястото.

Луната изгря — огромен оранжев кръг.

Светлините на полицейската патрулна кола осветиха тъмната къща за няколко мига и подминаха. Всичко беше спокойно в Рапид сити. Поне привидно.

В мазето на Винсънт цареше непрогледен мрак. Изключение правеше само лампичката на настолния компютър, която ритмично премигваше в зелено, тъй като бе оставен в стенд-бай режим. Не се чуваше звук. Дори хъркането на пияния мъж от горния етаж не достигаше тук.

Внезапно вратата се отвори и лъч светлина прониза тъмнината. Плъзна се бавно, опипвайки вътрешността на мазето. Последваха я тихи стъпки. Някой заслиза надолу.

— О, боже! — чу се хриплив глас, когато светлината докосна голото тяло на Дария, проснато върху масата, покрито с кръв и нечистотии.

Подрънквање на метална верига и неразбираеми думи.

После стъпките тръгнаха обратно нагоре по стълбите. Отец Гарсия излезе бързо от къщата и повърна в саксията, под която до скоро Дария и Винсънт държаха резервния ключ.

— Злото е тук! Злото се настанило в този дом! — прошепна той, избърсвайки с опакото на ръката си уста. После сведе глава, затвори

очи, стисна златното разпятие на гърдите си и зашепна молитви.

Не можеше обаче да се съсредоточи. Мислеше си за миловидната жена, която преди ден бе дошла в изповедалнята и бе споделила своите грехове, опасения. Търсеше спокойствие и съвет какво да прави. Търсеше приятелско рамо, на което да сподели терзанията и мъките си, и въпреки че отец Гарсия бе сигурен, че тя не е от паството му, ѝ предложи утеха. Утеха в думите, които беше длъжен да казва. Които му бяха спуснати от Светата църква. Но самият той не се чувстваше достатъчно сигурен в тях и нещо го накара да излезе веднага след жената.

Видя фигурата ѝ, докато излизаше от църквата и в същия миг се случи леко земетресение. Големият полюлей се люшна леко. Отецът прие това като знак и се втурна след нея. Излезе точно когато колата ѝ потегляше. Видя номера и го запамети. Върна се в стаичката си, където провери регистрацията на автомобила с една програма, която му беше инсталирана от близък негов приятел хакер, и разбра адреса ѝ. Искаше да я срещне отново и да поговори за проблемите във взаимоотношенията с мъжа ѝ, с любовника ѝ, който бе успял да се намеси в живота ѝ. Затова дойде тази вечер.

Паркира старата си ръждясала тойота в началото на улицата и се разходи до адреса, тъй като вечерта бе прекрасна. Приближавайки, видя колата на жената паркирана на алеята пред гаража и се зарадва. Явно бе решила да поговори с мъжа си и да разрешат противоречията и проблемите си. Все пак може би лекото земетресение не бе знак от Бог, а просто случайно природно явление.

Прибра се в отлично настроение, пеейки си тихичко „Peace in the valley“^[9]. Включи микровълновата, за да стопли вчерашните спагети и тъкмо седнаше на креслото, за да почете, когато светът около него се завъртя и той падна.

Внезапно през затворените (?!) прозорци нахлу бурен вятър и разпиля покъщината му. Книгите се разлетяха във въздуха, сякаш носени от торнадо, купата спагети описваше странни кръгове около главата му, а сосът заля домашните му дрехи. Телевизорът се наклони и след кратка борба се катурна. Екранът експлодира с пукот. През цялото време наоколо се носеше непоносимо бучене.

Отец Гарсия стоеше свит в окото на тайфуна, затиснал уши с длани и стиснал очи до болка. Усети, че нещо мокри лицето му, но не

можеше да определи дали плаче, или е нещо друго. Това не беше земетресение, а чудотворно явление, за което нито бе чувал, нито му се бе случвало някога.

Свърши рязко, така както бе започнало. Книгите и покъщнината му се стовариха на пода с трясък и за миг сякаш вакуум го засмука и го премести.

Отвори очи. Виждаше света в бледорозово. Сега не се намираше с лице към телевизора, както беше, когато започна феноменът, а с лице към вратата, която зееше отворена, въпреки че ясно си спомняше, че я затвори и заключи старателно, когато се прибра. Потърка очи с юмруци и бледорозовото се разнесе.

Погледна ръцете си и видя, че по тях се стича кръв. Бързо изтича в банята и надникна в огледалото. Цялото му лице бе окървавено. Сега разбра, че мокренето не е било от сълзи. Зашепна молитви и се изми старателно. После отиде и се загледа в отворената врата. В съзнанието му сякаш светна огромно неонов табло „ЗНАК!“. Поколеба се, но в крайна сметка реши, че няма друг избор, освен да отиде да се срещне с жената от изповедалнята.

Докато се преобличаше, се зачуди дали тя е наистина причината за всичко това, което се случва около него, но нямаше какво да е друго. Не го биваше в тълкуването, но откакто тя се изповяда при него, започнаха тези явления. А толкова много знаци от Бог никой досега не бе получавал...

Просто нямаше какво да е друго. Така че отново се качи на колата си и отпраши с бясна скорост към познатия му адрес.

Отец Гарсия бе, меко казано, стресиран. Беше в шок, когато видя тялото, проснато на масата. Нима затова Бог му прати знаци? За да погребее тази жена, а не да я спаси? Добре че повърна, защото донякъде се отрезви. Влезе отново в къщата, кръстейки се и мина тихо покрай спящия мъж. Заслиза отново в хладното мазе. Този път усети миризмата на смърт, на химически вещества и на злото — веднъж изповяда затворник, осъден на сто и четиридесет години затвор, заради поредица изнасилвания на деца, част от които завършили с убийство по особено жесток и мъчителен начин за жертвите. Тогава усети тази миризма на зло — комбинация между мускус, сяр, леш и мента. Да,

мента, за негов ужас имаше нещо свежо в това, което долови. Тук миришеше по същия начин, плюс вонята на алкохол.

Отец Гарсия пристъпваше тихо и внимателно, стараейки се да не насочва лъча към тялото на масата. Огледа стените, пода и препарираните животни, а после забеляза вратата в дъното. Протегна трепереща ръка към нея и натисна бравата. Тихо проскърцване го накара да подскочи и едва сдържа вика в гърлото си. После насочи светлината към тъмното помещение. Не, това не може да е истина. „Не! Не! НЕ!“, крещеше в мислите си свещеникът, докато се препъваше към стълбището. Нима е възможно да се препарира човек? Внезапно спря, сякаш облян от студен душ. Жената на масата! Тя трябва да бъде препарирана? Това ли трябваше да предотврати?

Завъртя се бавно към масата, стискайки кръста, проводник на Божията воля и благодат, който го дари със спокойствие. И макар една част от него да крещеше ужасено, друга част да стенеше болезнено, трета част да се тресеше от ридания, той се чувстваше хладно дистанциран от това, което се случва, и спокоен.

— Господи, не ме изоставяй! — мълвеше.

Приближи се към масата и освети тялото. Очите бяха затворени, кръвта бе почерняла, а сплъстената коса падаше в грозен безпорядък по лицето на жената. Стараеше се да не гледа голото тяло — бе грешно и неуважително. Но очите му сами се плъзнаха към хлътналите гърди на жената и... О, чудо, видя как неравномерно се повдигат. Съвсем мъничко, незабележимо, но... Нима бе жива? Нима той е предопределен да я спаси от Злото? Трескаво се наведе и сложи кръста пред напуканите и подпухнали устни. Дъхът леко запоти метала.

— Слава на Бога! — извика отец Гарсия и, стреснат сам от звука на гласа си, затули уста с ръка и се огледа.

Трескаво започна да търси из хладното помещение, отваряше вратичките на шкафове, вдигаше и оставяше най-различни шишенца. Единственото що-годе подходящо, което видя, бе камфоров спирт. Взе го в ръка и спря за миг. Отиде до затъмненото прозорче и го отвори с усилие. В мазето нахлу горещ въздух. В ъгъла видя купчина парцали. Награби ги и покри жената с тях. После отвори шишенцето и поднесе спирта към носа й...

Дария се задави. С мъка отвори очи, а болката в тялото ѝ се разливаше по нервните окончания, затискайки я като надгробна плоча. Видя силует пред себе си и се уплаши. Съзнанието ѝ извика, но устата ѝ не можа да издаде и звук.

Топла ръка я прегърна, а фенерчето освети лицето ѝ. Отпусна се назад успокоена донякъде. Позна лицето на отец Гарсия, но не знаеше какво се е случило. Отново затвори очи. Чувстваше се уморена до смърт, а нямаше част от тялото ѝ, която да не я боли. Чу шумолене и повече усети, отколкото видя, че свещеникът коленичи до нея. Като в просъница дочу молитвите му. Това я успокои. Внезапно си спомни как майка ѝ бе луднала по хомеопатията и се лекуваше със скъпа вода, затворена в шишенца. Сега отецът правеше същото — хомеопатия за душата. Затвори очи и се отпусна назад. Тялото ѝ полека-лека се затопляше от нощния въздух, нахлуващ през прозореца и парцалите, нахвърляни върху нея.

Внезапно отец Гарсия спря да шепти и се надигна. Беше спрял да чува хъркането от горния етаж. Обърна се към стълбището и бавно тръгна, стиснал кръста в юмрук.

Дария се понадигна:

— Какво има? — Думите се откъснаха хрипливо от устните ѝ.

— Тихо. Мисля, че някой идва.

— Обади се на 911! — отчаяно прошепна Дария.

— Нямам телефон.

Вратата се отвори с леко проскърцване и груб глас извика:

— Хей! Кой е долу?

Отец Гарсия се прокле, че не е изгасил фенера. Сега бе разкрит.

— ХЕЙ! Отговори! Въръжен съм!

Отец Гарсия погледна Дария, която поклати глава — Винсънт нямаше огнестрелно оръжие, поне докато живееха заедно, но сега нямаше представа дали не беше купил нещо. Жената се замисли, че изобщо не е познавала собствения си съпруг... или поне не бе забелязала промените в него през всички тези години.

Несъзнателно докосна обичките „капан за кошмари“. Странно спокойствие се разля в тялото ѝ. Какво пък? Можеше да успее. Насили се и извика:

— Хосе съм! Странно вдървен се чувствам! — Гласът ѝ бе дрезгав и стържещ.

Настана тишина. Сякаш сърцата им спряха да бият.

Винсънт пристъпи колебливо напред.

— Хо-се? — заекна той.

— Едва излязох от килера... — отвърна Дария.

Мъжът ѝ пристъпи, залитайки, спъна се в нещо и изруга.

— Ебаваш ли се с мен?! — изкрещя, но в гласа му се прокрадваше страх.

Дария стана с усилия и стъпи на земята. Зави ѝ се свят и остана подпряна на ръба на масата. Кимна на отец Гарсия към килера и свещеникът я разбра. Подаде ѝ фенера и безшумно отиде до тъмната стаичка, чиято врата не бе затворил одева. Избута експоната напред. Чуваха се неуверените стъпки на Винсънт, който колебливо слизаше по стълбите.

Дария го освети.

— Хей! Махни това от лицето ми!

— А ти махни това, с което си ме натъпкал. Сърби ме цялото тяло, но отвътре — отвърна тя.

Мъжът ѝ се приближи и я видя. Ококори се от учудване:

— Какво...? Какво...? Ти...

— Да, аз съм, скъпи ми съпруже, в добро и лошо, в здраве и болест ще съм винаги до теб! — усмихна му се престорено мило Дария.

— Но ти... ти си мъртва! — възкликна той.

— Както виждаш, и смъртта не може да ни раздели! — след тези думи насочи лъча на фенерчето към килера, осветявайки Хосе.

Отец Гарсия, скрит зад безжизненото тяло, го размърда. В мрака на мазето изглеждаше сякаш препарираният мъж се движи.

Винсънт изкрещя и се свлече на земята, вперил ужасен поглед в творението си, което, бутано от свещеника, се приближаваше към него. Дария също стана и пристъпи към убиеца си. Той отново изпищя и стисна очи. Това ѝ трябваше. Въпреки болката, въпреки световъртежа и целия страх, който я бе обхванал, тя стовари фенера върху главата му. Светлината изгасна и се чу свличане на тяло. Горе, на върха на стълбите, се открояваше сивият правоъгълник на входната врата към Моргата.

— Бързо! — извика Дария на отца и, колкото ѝ позволяваха силите, побягна към спасението.

Тъкмо стигна до хола, когато червено-сини светлини затанцуваха по стените.

— Полиция! Влизаме!

Двама униформени пристъпиха предпазливо в стаята. Бяха забелязали полуотворената врата на къщата, която при предната им обиколка бе плътно затворена. Срещу тях Дария, осветена от фенерчетата им, изглеждаше като зомби, излязло от филм на ужасите. Тя се разрида и припадна.

Няколко месеца по-късно стоеше на верандата на къщата и пушеше — вреден навик, който бе забравила, но който я спаси с рутинността си през седмиците на възстановяване. До нея отец Гарсия гледаше към улицата.

— Сигурна ли си, че искаш да дариш къщата?

— Разбира се. Не мога... — тръсна глава, — не мога дори да я гледам, не мога да вляза вътре. Всичко е пълно със зло и омраза.

— Но можеш да я продадеш — отвърна отецът. — Не е нужно да я даряваш на църквата, макар че е изключително благороден жест от твоя страна, а и, честно казано, имаме нужда.

— Сигурна съм. Искам да я даря за добра кауза, за да може по някакъв начин това зло да бъде отмито и заличено. — Дръпна от цигарата си и докосна с върхове на пръстите си обиците „капан за кошмари“.

— Знаеш ли — добави тя, — мисля, че тези индиански амулети наистина действат.

Отецът се усмихна.

— Да, звучи като хомеопатия или като твоите молитви, но вярвам, че те ми дадоха сила и кураж.

— Неведоми са пътищата господни, Дария. Ако търсиш отговори, аз не мога да ти дам, но това е история, изпълнена с чудеса, която ще разказвам на децата и на внуците си.

— По-добре недей да плашиш децата — засмя се Дария и се обърна към отца.

Устните им се допряха и останаха прегърнати няколко минути, защото и двамата се чувстваха щастливи и спокойни, когато са заедно. Дария не знаеше дали връзката им има бъдеще. Допреди тези събития

никога не си бе и помисляла, че може да се влюби в свещеник. Звучеше толкова откачено. Но от друга страна, човек никога не знае какво ще му донесе идният ден. Нужно бе само да вярва, че нещата, които прави или му се случват, са за добро.

Отец Гарсия мислеше за чудесата, на които бе станал свидетел. Вярващ беше и търсеше във всяка една проява на действителността знак от Всевишния. Колкото повече разсъждаваше за изминалите събития, толкова повече бе убеден, че цялата история бе чудо. Чудо, с цел да го събере с тази жена, която бе толкова силна и борбена, въпреки своята нежност и ранимост... а може би именно заради това.

[1] Черните хълмове са ниска и изолирана планинска верига в западната част на Южна Дакота, продължаваща до Уайоминг. През 1868 г. американското правителство включва територията им към резервата на сиуксите, но през 1874 на територията им е открито злато и започва златна треска и борби с местното население. — Бел.а. ↑

[2] Ратон сити — вторият най-голям град в Южна Дакота, разположен срещу източните склонове на Черните хълмове. Възникнал е през 1874 г. по време на златната треска, свързана с Черните хълмове. — Бел.а. ↑

[3] Always on my mind — песен написана от Джони Кристофър, Марк Джеймс и Уейн Карсън, записана за пръв път от Гуен Маккрей и Бренда Лий през 1972 г. Кънтри певецът Уили Нелсън печели наградата Грами със своята версия на песента през 1982 г. — Бел.а. ↑

[4] Уили Нелсън — известен кънтри певец, композитор, поет, актьор и активист за различни каузи, една от които е легализиране на марихуаната. — Бел.а. ↑

[5] Оклахома сити — столица и най-големия град в щата Оклахома с население 541 500 жители (2005). — Бел.а. ↑

[6] Шевролет Камаро — американски автомобил, произвеждан от 1966. Моделът от 1967 г. е с дизайн, съперничейщ на известния Форд Мустанг. — Бел.а. ↑

[7] Капан за сънища (dreamcatcher) е ръчно изработен индиански талисман, състоящ се от върбов обръч, в който е преплетена мрежа от шнурове, наподобяващи паяжина. В центъра се поставя перо от нощна птица, най-често бухал или сова. Декорира се с висящи елементи като мъниста, пера и др. Смята се, че пази спящия от зли духове. — Бел.а. ↑

[8] Чикаго, щата Илинойс — Третият по големина град в САЩ след Ню Йорк и Лос Анджелис. — Бел.а. ↑

[9] Pease in the Valley е песен, написана през 1937 от Томас А. Дорси за Махалия Джексън. Става хит през 1951 г. и първата госпъл песен, реализирала един милион продадени копия. — Бел.а. ↑

ДИХАНИЕТО НА МОРЕТО

*„След като веднъж ви омагьоса, морето ви
държи в плен на чара си цял живот.“*

Жак Кусто

Морето е вечно. Морето е мъдро. То е и жестоко. Дарява, но и взима. В него избуява непринудената и първична красота на природата, но и избухва ураганния гняв, който погубва хора и надежди за подобър живот. Морето е справедливо. То е стихия, която примамва и омагьосва с чара си. Веднъж попаднал в плен на магията на морето, трудно човек би могъл да се откъсне от него. Хилядите туристи, които се връщаха година след година за семейна почивка на златните плажове го доказваха, хилядите мореплаватели обиколили света го доказваха, хилядите творци възпели силата на омаята му го доказваха. Морето е сила — неразбрана и неконтролируема, но обичана от всички.

Такива мисли се въртяха в главата на дядо Васил, докато седеше на пейката на кея и наблюдаваше влизащите и излизащи лодки, туристите, които се снимаха за спомен и слушаше шума на вълните, примесен с музиката от съседното заведение „Рибарска среща“.

Крясъците на чайките, смехът на децата, подвижванията на рибарите — всичко това му напомняше времето, когато дойде със семейството си за първи път тук. Той, жена му Веска и малкия Павел. Но противно на всякаква логика това не го натъжаваше. Напротив. Струваше му се, че Веска ей сега ще го извика, за да надуе малкия басейн на Павел, а Павката ще слезе тичешком по стълбите, ще започне да го дърпа и моли да се качат на някоя от лодките за разходка на туристи. Това усещане за нереалност в реалността му даваше сякаш безкраен миг спокойствие.

Васил обичаше чайките, лодките, заведението и рибарите, които излизаха в морето, макар че преди трийсет години Павката остана

завинаги на шест години тук, в Царево.

Васил стана с леко пъшкане и тръгна към Градската градина. Обичаше да се разхожда там или да поседне на някоя пейка, когато слънцето напичаше по-силно. Продължаваше да чува шума на вълните и да му се струва, че Павката ей сега ще изскочи от някоя детска площадка с викове „Тати, тати, искам понички с шоколад!“. Всеки ден старецът си купуваше от казанлъшките понички, караше продавача да ги облее обилно с шоколад и сядаше там, където можеше да вижда морето през стволите на дърветата. В далечината.

След смъртта на Павката, жена му го напусна. Обвиняваше го, макар че понякога съдбата така си играе на руска рулетка с хората, че вина нямаше никой. Просто така се случи! А след като се пенсионира Васил дойде да живее в Царево. За да е по-близо до Павката. Само той му остана след всичките тези години. Шестгодишно момченце с лизнато от крава на бретона, което обичаше да се вози на лодка, да яде понички с много шоколад, да копае тунели в мокрия пясък и да гледа под водата с очилата, купени му от сергиите на пешеходната зона пред Общината. Завинаги на шест и завинаги в прегръдките на морето.

Старецът свали очилата си и ги избърса с крайчеца на смачкана носна кърпа. После стана и бавно пое към къщата си. Зад него на пейката останаха поничките. Можеше пък някое момченце да дойде да си вземе.

Райна слезе от автобуса. Сърцето я стягаше, както всяка година по това време, когато идваше да отдаде почит на съпруга си. Григор беше починал по време на плаване и я остави млада вдовица без деца, без надежда и без кураж да продължи. Напук на самотата тя продължи напред. Но се премести в Пловдив.

Обичаше морето, но не спираше да го обвинява, че ѝ е отнела младият възлюбен. Защо трябваше тази буря да се разрази така внезапно? Защо му беше нужно да излиза в това време с лодката и ортака си? Защо, Господи? Питаше често в църквата и палеше свещ. Питаше и защо не върна поне тялото му, за да може да го погребат като хората. Повече от двамадесет години след като се пресели, баба Райна идваше с автобуса до Царево и оставаше седмица — почивка, казваше на приятелките си, но всъщност искаше да се потопи в спомените. А и

кой ходи на море с черни дрехи, дълга пола, блуза с дълги ръкави, черни лачени обувки. Кой носи на почивка снимките на милия си покойник.

Старицата закрачи бързо, подминавайки сергиите. Кимна само на продавачката на малкия семеен хранителен магазин, откъдето пазаруваше по време на престоя си и се регистрира в хотела. Всяка година ползваше една и съща стая с гледка към панорамната тераса и морето отвъд нея. Всяка година седеше на неудобния евтин стол и гледаше в хоризонта, очаквайки да види бялата лодка със сини ивици и платното, на което бе избродирала името на лодката „Бялата русалка“. Григор на шега я наричаше моята Райна Княгиня, а после се засмиваше лъчезарно и я прегръщаше. Целуваше я по страните, а след това някак смутен бързо я пускаше и с думите „Закъснявам“ излизаше, за да се приготи за плаване. Двайсет и пет години тя не забрави неговата усмивка, грубите, трудолюбиви ръце и тъмните очи, които грейваха, когато я видеха.

Вечерта донесе повей от морето, който разхлади летовниците. Улиците на Царево се изпълниха с млади семейства, деца, по-възрастни чуждестранни почиващи. От заведенията се чуваше глъч и музика.

Баба Райна излезе от хотела и се отправи към градската градина. Смяташе да се разходи и да погледа малко тъмното море от панорамната тераса. Сред цялата шумотевица и народ, който също бе излязъл на вечерна разходка, съзря позната фигура. Старец, който стъпваше бавно и тържествено. Стигайки до една пейка, видя, че се навежда и вдига от земята разсипана порция понички. После клекна, внимателно ги събра и ги изхвърли в близката кофа. Беше го виждала и предните пъти, когато бе идвала, но сега за първи път се учуди как така все го засича по едно и също време. Старецът се обърна, докато тя го гледаше. Явно и той я позна и я помнеше, защото ѝ кимна и тръгна бавно в нейната посока.

Възрастните вървяха един след друг, докато стигнаха Панорамната тераса. Там се изправиха на известно разстояние и всеки потъна в своите мисли. Очите им, вече невиждащи, както навремето бяха вперени в черното море, погълнало толкова сълзи и болка за едни, но даряващо радост, веселие и щастие на други.

Старецът бръкна в джоба си и извади носната кърпа. Засрами се от вида ѝ и я прибра обратно.

— И вие ли тъгувате? — попита Васил.

Тя се изненада. Избърса очите си с опакото на ръката.

— Да, съпруг оставих тук. — И махна неопределено с ръка към морето, сама изненадана от това, че споделя с непознат.

Старецът замълча за миг, а после подаде ръка:

— Казвам се Васил.

Тя се усмихна свенливо:

— Райна, приятно ми е!

— Като Райна Княгиня — засмя се Васил, а жената се олюля при тези думи.

Васил я подхвана, за да не падне и бавно, подкрепяйки я, я поведе към най-близката пейка, а след това ѝ донесе вода, за да се освежи. Двамата старци седяха един до друг мълчаливо, загледани към чернотата между дърветата. Морето не се виждаше, само се чуваше. Шумотевицата от летуваци бе поотслабнала.

— Оставих съпруг тук — повтори Райна. — Той така ми казваше „като Райна Княгиня“.

— О, съжалявам — отвърна Васил, — не знаех...

— Разбира се, че не сте знаел. Просто... просто сякаш чух неговия глас, когато проговорихте.

— А аз... аз изгубих момчето си тук — сподели старецът.

— Това е ужасно! — възкликна Райна. — Никой не трябва да губи детето си!

— Той не си е отишъл. Той е там, в морето — тихо промълви Васил.

Настъпи мълчание, нарушавано от единичните крясъци на кукувица. След малко Васил додаде:

— На него оставям кутията с понички, която ме видя да събирам. Все си мисля, че... — Задъхваше се и не можа да продължи.

Мъжът заплака неудържимо, а Райна сложи длан на рамото му. Цялата болка, трупана през годините в сърцето му се разрази като лятна буря. Не можеше да я спре. Плачеше безутешно и безсрамно, плачеше за Павката, за съпругата си, за живота си, за морето, за смъртта, за загубите, за болките. Плачеше за света.

— Ела, ела, ще те придружа до вас. — Райна му помогна да стане и двамата се отдалечиха ръка за ръка.

Кутията с понички седеше на пейката. Един гларус кацна на другия ѝ край и със съмнение я загледа. Изглеждаше му безопасно и се приближи повече към нея. В това време от близката детска площадка се завтече едно момченце с лизнато от крава на бретона и размаха ръце, прогонвайки птицата. После взе кутията с лакомството и се затича към Панорамната тераса и стълбите, които водеха надолу към брега.

СЕНЗОРНА СИМБИОЗА

Есента е любимият ми сезон. Всичко се подготвя за безпаметен сън в бяло. Тогава спират да ме водят по знахари и врачки. Тогава ме оставят да си почина. Сестра ми, моята близначка започва училище и са заети с нея. Докато през лятото всички са заети с мен, през зимата никой не ни обръща внимание. Като житни зрънца сме.

Не сте виждали сестра ми? Разказвали са ми, че е най-хубавото момиче, най-умното и най-доброто, най-ученото и най-послушното. Не като мен. Аз съм тази, която водят в търсене на изход от матовата ситуация. Аз съм приживе мъртвото грозилище, създадено да съсипва живота на семейството си, а и на обществото като цяло. Аз не съм я виждала — нито нея, нито есента. Дори себе си, макар че имам някаква представа.

Обичам да чета и познавам света доста по-добре, въпреки крехката си възраст от 8 години и ограниченият поток информация, който достига до мен, заради сензорните увреждания. Доста добре умея да манипулирам родителите си, учителите си, както и сестра си, а единственото нещо без което не мога, е дактилографът ми.

Имам един голям вкъщи, както и по-малък портативен, който мога да нося с мен. Толкова са свършени, че почти не ми пречи липсата на зрение, слух и реч. Просто инсталирам книгата или вестника, които искам да прочета, и поставям ръка в специалния отвор. Машината предава директно информацията на дланта ми чрез точкови допири на различни места. Знам, че ви звучи непонятно, но мога да прочета по този начин книга три пъти по-бързо, отколкото вие бихте я прочели, използвайки зрението си. Всъщност дактилографът има функция, която би могла да преобразува моите докосвания по него в реч, разбираема за вас, но предпочитам да смятат, че съм с увредена нервна система. Така е по-лесно да се съсредоточа върху нещата, които истински ме интересуват.

Знам за света много повече от всеки един мой връстник и мога да решавам логически задачи на ниво университет, а родителите ми си

мислят, че си играя с машината или „разглеждам“ детски книжки. Сестра ми е тази, която обичат, и аз държа да си остане така. Само това ходене по врачки да го нямаше...

Есен. Спокойствие и мирис на мокра шума и дим от печки. Усещам студения въздух, докато обикалям парка бавно и потраквайки с белия бастун. Оставила съм сестра ми и майка ми на детската площадка. Толкова са примитивни техните занимания. Усещам лекия вятър и... напрежението. Сякаш на тила ми има закачена огнена топка, която пулсира все по-силно и по-силно.

Забавям крачка и спирам на слънце, чиито умиращи лъчи ме гаят. Внезапно става по-хладно. Нечия сянка е паднала върху мен. Миг по-късно усещам една ръка да ме хваща за рамото. Тежка е. Не е нито на майка ми, нито на сестра ми, а не може да е бащината, защото допирът е по-груб.

Извързвам се, въпреки че не мога да видя нищо. Целта ми е, ако е натрапник, да се уплаши от липсващите ми очни ябълки, която малформация упорито отказвам да крия зад слънчеви очила.

Непознатият говори. Усещам микроскопичните вибрации във въздуха от гласа му, както и дъх на... леш. Така миришеше баба, когато нашите я намериха на село под сайванта след като ме бяха оставили седмица при нея и след като чак след третото ми обаждане по телефона — дойдоха.

Бях я увила в стар брезент, но не можех да я помръдна и седя в жегата четири дни. Тогава много ме прегръщаха и утешаваха, представяйки си каква травма съм преживяла. Не исках да им обясня, че изобщо не ми е направило впечатление, с изключение на тежката миризма.

Този има такъв дъх. На леш. Стоя и усещам как вонята ме обгръща. Ръката му се плъзга по рамото ми. Хваща ме над лакътя и ме придърпва. Повежда ме встрани от алеята. Усещам пръстта и тревата под подметките си. Не викам, защото не мога да издам звук.

Болката... срамът... омерзението... мръсотията... болката, която ме прегърна в огнедишаща прегръдка... Вече се е стъмнило. Усещам студа, както и камъчета и клечки под гърба и задника си. В съзнанието ми се вият различни цветови форми, напълно безразборно. Точно каквито хаотични са усещанията ми. Мразя да се чувствам така. Мразя да не са подредени нещата около мен. Лицето ми гори от ударите, а в

устата си усещам вкус на кръв. Не мога да спра сълзите, които напират. Отново ме облъхва този дъх на бласто и груби, мазолести ръце ме хващат отпред. Отварям уста да изкрещя. Не трябва да става така, не трябва да става...

В главата ми отеква звън. Отварям очи. Засечка в изпълнението на задачата още в самото начало. Не е нещо фатално и не би трябвало да доведе до крах на мисията. Съзнанието се надига все по-силно и активността му задейства датчиците. Свързвам се с Централната Нервна Система и се опитвам да овладее ситуацията. Всичко вървеше толкова добре до този момент. Светлините и кратките флашове избухват около мен. Объркан съм за първи път от създаването си. Толкова силна реакция на стимулация не съм наблюдавал. Дали да не оставя настрана целта на проекта и да проследя докъде може да стигне, поставен под заплаха индивид... Да, ще се оттегля!

Удрям и хапя. Тялото над мен е изненадано от съпротивата и усещам промяната в миризмата на потта. Вече го няма онзи мускусен аромат на похот и все повече усещам остър възкисел мирис. Ръцете ми докосват коса и увивам пръсти в нея, дърпам колко мога. Високочестотна вибрация ми показва, че причинявам болка.

Вдигам рязко глава нагоре и челото ми среща полутвърд предмет, който поддава. Топла течност се стича по лицето ми. За първи път се усмихвам. Размивам сигналите, които получавам от ограничените си сензори и оставям само чувството на ярост да ме води. Постигам успех, макар и с голяма доза късмет.

Зъбите ми намират нещо меко и се впиват сами с цялата сила, която притежават, около 58 килограма на квадратен сантиметър, ако трябва да съм точна. Около мен всичко вибрира. Жертвата агонизира от болка, но единствената ми мисъл е, че бих искала да съм хлебарка. Хлебарките имат около пет пъти по-силна захалка от хората. Въртя се, хапя и дращя, усещам удари, но не и болка от тях. Имам чувството, че цялата съм в кръв, но яростта ме води. Единственото странно нещо е, че въпреки огромното количество адреналин, буквално изгарящо

тялото ми, мисълта ми е хладна и отдалечена като на страничен наблюдател.

Борбата продължава, докато успявам да избутам тялото над себе си и то пада до мен. Долепям се и слагам ухо на гърдите му. Долавям слабите удари на сърцето. Внезапно целият приток на адреналин се оттегля и се унасям от спокойствие. Кръвта, която ме облива, е топла...

Обиталището ми е вече несигурно и разконспирирано. Измъквам се през единия от изходите. Очите ми бързо привикват с тъмнината около мен. Дърветата, храстите, тревите обграждат мястото отвсякъде. Оглеждам се, потапяйки се в нюансите на сивото. Ядосан съм. Как добре вървеше всичко! Оpozнавах света и попивах цялата информация, която регулярно предавах в централното управление, а сега...

Виждам натрапника, компрометирал приемника ми. Плъзгам се невидим и безшумен към него. Хвърлям се върху него и с удоволствие забивам челюсти в тила му.

Черепът му е крехък като яйчена черупка. Жадно засмуквам малкия мозък, а после остатъка сиво вещество. Доволен съм и се отпускам. Поглеждам към приемника, който потръпва. Тялото е живо, но вече не ми върши работа.

Плъзвам се през тревата, докато стигам безлюдна алея, неосветена от лампи. Оставам там втвърдявайки обвивката си, за да запазя терморегулацията си и постоянна приемлива температура. Унасям се, когато чувам стъпки. Поглеждам. В мрака към мен се движи върлинеста фигура със сигурна и широка крачка. За миг данните за състоянието му изникват в съзнанието ми. Изчаквам го да се приближи и се спускам мълниеносно.

Пенетрацията е болезнена в първия миг. После го чувам как хърхори, опитвайки се да изпищи, изгубил сетивата си. Знам, че е шок в първия момент, но се свиква. Толкова са несъвършени, разчитайки на елементарните си сетива...

От поляната се надига едно момиче, което за първи път вижда света. Цялото тяло го боли, но визуалните му рецептори попиват

никога невиджани неща, слухът му долавя прекрасните звуци на птиците. То се опитва да запее, имитирайки ги и... чува гласа си.

LADY POL THE BELOVED

РАПСОДИЯ ЗА МРАКА И СВЕТЛИНАТА

... Някога, когато светът бил още млад и боговете ходели по земята, в далечните земи на север живеела Лада. Красотата ѝ озарявала нощта и тя светвала ярка като ден, а златото на косите ѝ карало и слънцето да се крие свенливо зад облаците, за да ѝ се радва.

Любела тя всички живи твари, богинята на любовта била. Но най-много любела Буран, краля на северните ветрове. Смекчила тя студената му усмивка и белите зими, стоплила леденото му сърце.

Живеели те честити и щастливи. Живеели те в Двореца на бурите, а от любовта им се родили Южняка, принца на пролетните ветрове и Фурия, принцесата на летните бури...

— Ох, Рич, защо ме караш пак да ти чета таз' легенда... знаеш я наизуст! Освен това е скучна! — Лорна отпусна в скута си измачканата книга с митове и легенди, която четеше.

— Хайде де... — Дълбока кашлица разтърси слабото телце на момчето в леглото. Когато пристъпът отмина, чифт лешникови очи с молба се вдигна към девойката в твърдото болнично кресло. — Знаеш, че ми е любима.

— И въпреки това е банална! Мрак и светлина — ала-бала! — Момичето нацупи пълните си устни, но едното им ъгълче издайнически трепна и се изви нагоре в спотаен смях. Погледна в ококорените очи и продължи да чете:

... Тръгнал на лов за мечки Ереб, бога на мрака. Велик бил ловът, успешен. Тръгнали обратно Ереб и свитата му с песни, с глъчката на гончетата и зова на сребърните рогове. Тръгнали, натоварени с богат улов.

Спрели да отморят при Сребърната река. Потопил Ереб ръка в бистрата вода, за да отмие праха от лицето си. Вдигнал богът очи и затаил дъх. Красивата Лада се къпела на другия бряг на реката. Слънчевите лъчи погалили голото тяло на богинята, капките засияли

като скъпоценни камъни във всички цветове на дъгата, а косата ѝ я обгърнала в разкошен плащ от течено злато.

Излязла от водата дивната хубавица. Потрепнала от ласката на лекия ветреца, вдигнала белите си ръце, потрепнала отново и се превърнала в грациозна кошута.

Богът на мрака се събудил от унеса си и се изправил на крака. Кошутата го чула и извърнала големите си кадифени очи по посока на шума. Изплашила се. Видяла черното сърце на стоящия на брега бог и хукнала навътре в гората.

Надул сребърния си рог Ереб, призовавайки за нов сбор ловците. Омайното видение още било пред очите му. Запечатало се дълбоко в сърцето му. Пожелал да я притежава богът на мрака. Ловният му инстинкт се събудил с нов плам. С разширени ноздри последвал тънкия аромат на кошутата. Свитата му изостанала назад, толкова бързо я следвал. Сребърната река и бреговете ѝ отдавна останали зад гърба му. Вековните дървета се сменили със зелени поляни и тучни ливади.

Лада извързала глава и всеки път виждала как преследвачът ѝ я настига. Сърцето ѝ тревожно туптяло в уплах. Кой бил преследвачът ѝ не знаела, но страхът удвоявал и утроявал силите ѝ. Безкрайните зелени поля прелели в сиви каменни прерии. Навлизала в царството на любимия си.

Поспряла, за да поеме дъх и да отпие глътка вода и го призовала на помощ.

Чул Буран уплашения зов на любимата си, яхнал ледена буря и литнал да я пресрещне. Изтощената Лада нагазила във вирчето и водата се оцветила от разкъравените ѝ нозе. Повече не можела да бяга. Нямала сили да поддържа магията и се превърнала отново в жена.

„Буран, сърце мое, къде си? Не мога повече да бягам... ела за мен...“, с шепот зовяла богинята и протягала ръка към небесата.

Ереб най-сетне я настигнал. Като хищник закръжил около красивата Лада. Мракът в него още повече я уплашил и богинята заплакала безпомощно. С две големи крачки я настигнал и се надвесил страшно над нея...

— Ах, спри! Стана страшно! — Рич закри лицето си с ръце. Банката над главата му се разклати от движението и един от

включените апарати се разпищя тревожно. — Прескочи малко! Чети нататък! — Момчето игнорира писъка на машините и влетялата в стаята сестра.

— Рич, трябва да вървя на работа след малко... сестрата ще ти дочете легендата...

— Трябва да вървиш, но чак след малко... моля те... така... забравям колко ме боли...

Лорна погледна суетящата се около системите сестра и разтвори отново книгата.

— Не се притеснявайте, госпожице, в добри ръце е. Включих приспивателно в системата, ще заспи след малко.

Девојката вдигна очи към брат си и видя, че той вече се унася. Стана, целуна го по трескавото чело и погали разбърканите къдрици.

„Спи мили мой... обичам те, безкрайно много... утре сутрин ще съм тук още преди да отвориш очи...“

Атока, Тенеси

Стъпките на Лорна отекваха в тишината на болничния коридор. След времето за вечеря частното заведение бе сравнително тихо. По това време повечето обитатели на „Уест Тенеси Неврология“, които можеха да се движат, бяха излезли в двора на чист въздух. Единствено сестрите предаваха дежурство, но стаята им бе далеч от тази на Рич. Затова момчето само се стресна от резкия шум на потракващите си токчета. Радваше се, че няма посетители, които да я гледат укорително, сякаш нарушаваше мира и спокойствието на света или не показваше достатъчно уважение към болните им роднини.

Не те отглеждаха болно момче и не те се грижеха сами за всички сметки. Знаеше, че я гледат с подозрение всеки път, когато идваше. Меките линии на лицето, изящните рамене, стройната фигура и платиненорусата, дълга като воал коса, всичко я отличаваше от местните американци.

Тя се гордееше с тази своя уникалност. Едно от малкото ѝ удоволствия бе да си прави различни прически, а ако Ричи имаше достатъчно сили да я реше, направо изпадаше в нирвана. Понякога връзваше косата си на обикновена опашка, люлееща се, докато пристъпваше в мола или болницата. Друг път я пускаше пухкава и

свободна да пада на вълни по раменете ѝ, като водопад по плешките и гърба ѝ. Обичаше да я сплита и на плитки — една голяма и тежка рибя кост или две малки, започващи от челото, обрамчвайки от двете страни главата ѝ. После ги връзваше с ластик на тила. Понякога вплиташе мъниста или перо. Най-обикновено перо — или гарваново, или соколово.

Веднъж намери такова в парк Сентениал. Тогава видя и самата птица, която рязко се спусна, грабна нещо, предполагаше, че малко животинче, гризач и излетя. Перото се завъртя и бавно падна на земята току пред краката ѝ. Спомни си как това я зарадва и се усмихна. Един от малкото мигове, когато забравяше за трудния си живот. Живот, докарал я тъй далеч от родните земи в Атока, Тенеси.

Семейството ѝ дошло на Новия континент преди петнадесет години в търсене на по-добър живот, както и заради политическото преследване на баща ѝ — независим журналист, който се оказал не толкова удобен на руската власт.

Заредили се тежки месеци, докато научи езика, завърши училище и приеме, че животът на родителите ѝ е изпълнена с унижения. Уважавания журналист се оказвал общ работник на строеж, после разносвач на пица, а майка ѝ, завършила биохимия — миячка на чинии в мексикански ресторант. Другаде нямало работа за бежанци от Русия.

Лорна завършила криво-ляво училище, без да намери истински приятели, без да намери сродна душа, с която да сподели тревоги, мъка, радост, любовни трепети... Когато тирът на осемнадесет колела помел старото деу на баща ѝ, отишъл да прибере съпругата си от работа, тя останала наистина сама. Поела грижата за болния си по-малък с няколко години брат и се принудила да си намери работа. Доходоносна, но не приятна и не приемлива.

За реалността я държеше другото ѝ хоби, което започна да тренира още в детството си, подтиква на дядо си — бой със сабя. Ходеше на уроци и научи няколко танца със сабя. Малко преди да имигрират и малко след като дядо ѝ умря, тя намери на тавана на селската им къща пакет, увит грижливо в кожи, на дъното на пращен сандък. Слънцето нахлу през малкото прозорче, а пращинки затанцуваха на тънката струна светлина. Разгъна кожата внимателно. Когато и последния кат падна, тя ахна. Пред очите ѝ заблестя най-

красивото нещо, което някога бе виждала. Стоманата блестеше и сякаш цветовете на дъгата танцуваха по безупречното острие.

Лорна внимателно извади по-лекото от перо оръжие. Това я учуди. Сабята изглеждаше достатъчно тежка и масивна, а дръжката прилепна към ръката ѝ — естествено продължение. Завъртя я леко и зарисува пеперуда около себе си. Възхити се. Сякаш времето забави ход, а околните предмети станаха някак по-ясни и триизмерни. По-ярки и по-истински. Детето бе като омагьосано. Танцува със сабята дълго, а когато се осъзна, вече бе тъмно. Времето бе отминало като премигване с очи. Внимателно, но и с нежелание прибра острието и внимателно го загърна в кожите.

Първото нещо, което взе, когато семейството ѝ емигрира, бе пакетът. Така и никой от семейството ѝ не разбра за находката ѝ и за заниманията ѝ. Лорна бе сигурна, че дори баща ѝ никога не бе виждал или чувал от баща си за тази сабя. Усещаше странно привличане към нея, сякаш бе част, която отдавна бе изгубила и намерила отново. Част, която винаги ѝ бе липсвала.

Излезе от сградата на отделението и се качи в малка и икономична синя мазда. Излезе без да намали от паркинга, след това се включи в шосе US-51, обръщайки поглед за секунда към местоработата си, а след това зави надясно по 206. След десетина минути шофиране, зави отново надясно по Бийвър роуд, подмина църквата „Река на живота“ и спря пред едноетажна еднофамилна къща, боядисана в странен сив цвят с доловим лилав оттенък.

Къщата не бе нищо особено, но на Лорна ѝ харесваше. Имаше място за паркинг, морава, четири стаи, огромен хол с трапезария и изградена камина от речни камъни, и малка, но закътана веранда с изглед към задния двор. В него се издигаше огромно кленово дърво, чиято сянка ги спасяваше от летните жеги. Точно под този клен Лорна тренираше със сабята всяка нощ. Преди и след работа. Когато бе изнервена и когато бе уморена. Но сега бе твърде рано за тренировка, затова се прибра, преоблече се и си направи купа със салата. Хапна на верандата с чаша бяло вино. И си легна.

Два часа сън. Тренировка. Работа. Колелото се въртеше. „Сабята също“, усмихна се Лорна, преди да заспи.

Звездите грееха над кленовите листа. Светла е нощта. От къщата тихо излезе сянка — почти невидим силует, който застана до дебелия

дънер. В най-дълбоката сянка. Там, където мракът е най-малко пронизан от сребърните бледи лъчи на звездното небе. За минута остана неподвижен, сякаш попиваше умиротворението, обхванало природата.

Светът се готвеше за сън.

Десният крак се изнася елегантно напред. Коляното е сгънато под остър ъгъл. Пръстите на крака докосват тревата, после се спуска и цялото стъпало. Тялото се накланя напред. Левият крак остава назад — невинно бял като слонова кост. Ръцете описват кратки, но плавни движения. В лявата блести сребърен лъч. Или поне така изглежда. Тежестта се прехвърля на десния крак, левият е във въздуха, тялото се извърта на деветдесет градуса, а ръцете се движат бавно и хипнотизиращо.

Струящото сребро описва магични фигури, движи се в невероятна космическа хармония. Постепенно движенията стават все по-бързи, не променяйки плавността и спокойствието на танцуващата фигура. Гъвкавост, баланс и хармония, силует, летящ между звездите, като фея из пролетна градина. Истинска наслада за очите.

Всичко това продължи около половин час. След това Лорна се прибра. Имаше само толкова време, колкото да вземе един душ и да се облече. После се втурна към колата. Пак щеше закъснее, но със сабята винаги губеше представа за времето.

Рич спеше, въпреки че струйки пот се стичаха по бледото му чело. Сънуваше.

Нощно небе — леко сивеещо, но тъмно. Ярка бяла луна грее, но светлината ѝ почти не успява да разтопи мрака. Той сякаш се рее някъде под нея и с широко отворени очи попива животелната надежда, която се излива върху му.

Изведнъж почувства притеснение, нервност, дори уплаха. В крайчеца на небето се появява облак. В началото малък и черен, кълби се, върти се, сякаш в самия му център има буря.

Обхваща го чувство на страх. Рич се тресе и се опитва да отклони очи от облака към луната, но не може. Наблюдава го как нараства. Появява се втори облак мрак, който също започва да се уголемява. После трети... четвърти...

Мрачните облаци се въртят несинхронизирано и хаотично, но бавно обхващат цялото небе и единствено тънка ивица около луната остава свободна. Започват да проблясват светкавици като камшици. Стрелкат се в облаци. Понякога се срещат и избухват в милиони огнени пръски, падащи към него като метеоритен дъжд. От облаци се протягат пипала от мрак, които докосват луната. Чува се стон на болка. Пипалата, все повече и повече, обхващат небесното светило и започват да го задушават. Стоновете на луната се извиват в един продължителен писък на страдание и мъка...

Рич се събуди целия вир-вода. Изтри стеклата се в очите му пот и погледна през прозореца. Луната светеше спокойно, а облаци не се виждаха. Отпусна напрегнатите си мускули и се облегна на пухената възглавница. Помисли си за Лорна, която бе в леглото си вкъщи. Усмихна се на образа ѝ, но още дълго време не можа да заспи.

* * *

„Каса Мексикана“ се намираше на ключово място на шосе US-51, точно до „Каса бел“. Това бе централното място за спиране и почивка на всички минаващи през Тенеси. Хубава храна, страхотно обслужване, а вечер заведението за бързо хранене се превръщаше в модерен и често посещаван стриптийз бар.

Сеньоритас и мучачас танцуваха или разнасяха питиета на гостите, а няколко от тях предлагаха и услуги в т.нар. от собственика, дон Хуан, „люкс пакет“. Разбира се, всичко си имаше цена. Но който бе готов да си плати, можеше да получи това, което се продаваше.

Хубавото бе, че дон Хуан бе разумен човек и разглеждаше „Каса Мексикана“ като бизнес място — не задължаваше никое от момичетата да прави това, което не иска. По този начин и служителите му бяха доволни, и клиентите — също, което се отразяваше на оборота, което пък правеше него щастлив.

Тази вечер бе като всички други вечери — рекламните светеха, буквите премигваха, паркингът бе пълен с коли, чуваше се музика, от време на време смях и виковете.

Лорна паркира синята мазда на запазеното си място от вътрешната страна на сградата и влезе през задния вход. Чукна юмрук за поздрав с охраната — едър негър, чиято възраст не си личеше по никакъв начин, но бе с дон Хуан от заселването му в САЩ, и чийто бицепс бе колкото главата на теле.

Гримьорната на Лорна бе току зад сцената на клуба и когато седна пред огледалото ясно чу музиката и аплодисментите. Погледна часовника си. Имаше достатъчно време. Отпи от чашата с фрапе и започна да се преоблича. После се зае с грима и прическата. След двадесетина минути бе готова. Чу началните акорди на „Still of the night“ и излезе.

Танцът ѝ бе един от коронните номера, чакан от редовните посетители и жънещ овации от новите, които случайно се бяха отбили. Полуголо момиче, въртящо с майсторство бляскава сабя не бе често срещана гледка. Красотата ѝ, финеса, меката коса, виеща се като мъгла около главата и хипнотичното проблясване на оръжието обезоръжаваха гостите на „Каса Мексикана“. Дежурна усмивка грееше на устните на рускията. В заведението не оставаше мъж, който да не бе влюбен в нея.

Дон Хуан си позволи един път, още в началото, да ѝ предложи да се съблече напълно и да преспива с по-важните клиенти, но стоманения поглед, който получи, го стресна и го отказа от тези му идеи. Беше сигурен, че ако си позволи пак да я кара да разшири пакета на предлаганите услуги, сабята щеше да танцува по тялото му, а това би било доста болезнено.

И днес, както всяка вечер, Хуан наблюдаваше танца на момичето. Може би за хиляден път, но се чувстваше така, все едно го гледа за първи път. Беше омагьосан от „малката вещичка“, както понякога я наричаше. Богиня бе! В това бе сигурен. Истинска богиня.

В този момент откъм вратата се чу шум и тропот. Дон Хуан се обърна и видя, че има посетители. Нови стари познайници от мътните години в Чикаго.

Не бе очаквал да ги види тук и притеснение стегна сърцето му. „Дано батерията на байпаса издържи.“ Поклащайки се на дебелиите си крака отиде при тях и ги поздрави. Сметките им бяха чисти. Само минавали отгук. Попи потта от челото си с копринена кърпичка с

извезаните му инициали. В този миг от тонколоните започна Whitesnake.

Карлос Оскурида бе заплепен. Тъмните му, почти черни очи се вторачиха в светлото момиче, чието тяло се извиваше грациозно на сцената. Дългата руса коса бе сплетена и повтаряше като отражение във вода движенията. Ръцете се движеха по някакъв мистичен, източен начин, така както никога не бе виждал. Не танц, а магия. Изящството бе допълнено и още повече го привлече с бляскавото острие, рисуващо божествени фигури около съвършеното тяло. Четирите минути минаха като мълния през сърцето му. А когато момичето се поклони и напусна подиума, Карлос излезе от вцепенението си. Бе учуден и едновременно с това възхитен. Стриптийз бар, а тя не се съблече — възхитата му дойде от гордостта, излъчвана от фигурата. Гордост и сила.

Оскурида обаче бе мъж свикнал да получава това, което иска. Да бъде винаги най-силния, най-уважавания. И сега желаше това момиче. Така крехко, така изящно — като китайска порцеланова фигура. Махна на дългогодишния си познат и съдържател на тази дупка. Знаеше какво да направи. Щеше да откупи съкровището на всяка цена. Не! На каквата цена той решише. Знаеше как да принуждава, за да получи принадлежащото му по право.

... Спомни си един миг от детството. Израснал бе в малко ранчо в планинското градче Карерас. Един ден баща му доведе малко диво жребче. Показа го на момчето си и каза:

— Карлито, докажи, че си мъж и ще получиш това конче. — После се засмя и надигна бутилката с текила.

Шестгодишното момче със скъсани панталони и боси крака се хвърли на гърба на животното, но след няма и секунда се озова на земята сред облак прах. Опитите му продължиха цял следобед, но единствено получи няколко рани и навехнат глезен. А баща му седеше, наливаше се и се смееше. Когато със сълзи и лице в кръв Карлито тръгна към дома, за да се измие, той извика:

— Няма конче за скапаното момче. Едно жребче не можеш да обзидиш. Срам си за фамилията.

Хвърли полупразната бутилка текила, която го удари по главата. Карлито изгуби съзнание.

Свести се през нощта. Газената лампа бе изгасена, а той беше превързан. Злоба и омраза изпълниха сърцето му. Измъкна се тихо от

леглото и се промъкна в конюшната. Въпреки че беше тъмно като в рог, острото му зрение видя къде е затворено жребчето. Приблужи се до него, стискайки в шепа сено. Подаде го към муцуната на животното, което изпръхтя. В следващия миг ножът се стрелна към гърлото му. Плисна топла кръв. Кончето падна и конвулсии разтърсиха тялото му. Карлито се наведе и намаза лицето си с топлата кръв. После изтича обратно, източи нафтата от камиона на баща си, поля къщата и я запали.

Избяга, без да се обръща назад. А в Карерас се роди легендата за Оскурида^[1], отмъстителния дух.

Любовта на Карлос към хладните оръжия датираше още от момента, в който запали миналото си и сам започна да строи бъдещето си. Империята му се крепеше на страха, който всяваше у конкурентите си, безочието и жестокостта. В цяла Америка се носеха слухове за начините му на саморазправа. Първо им режеше ушите, с които хранеше домашните си любимци — два добермана, заставяйки нещастната жертва да гледа. После одираше кожата от ръцете им и ги оставяше вързани, докато кучетата огладнеят.

Някои от служителите му бяха виждали хора с оглозгани ръце, още живи, но с преброени дни. Отърваваха се от труповете им, преди да са мъртви. И това правеше не само с крадците или тези, които решаваха, че делът им е по-малък от този, който заслужават. Случвало се бе да присъстват на одиране на лице. Трудно се издържаше на тази гледка, но Оскурида видимо се забавляваше. Както на мъките на жертвите си, така и на преbledнелите лица на подчинените си, които заставяше да гледат. С поучителна цел, разбира се.

А това момиче с меч, което танцуваше сякаш дяволите се надпреварват...

То щеше бъде негово по един или друг начин.

* * *

... минали много години... Ереб взел за жена тъмната красавица Нихта, богинята на Нощта. От страстта им се родили две деца. Но Ереб никога не забравил Лада. Лежал в брачното си ложе с Нихта, но в мислите си целувал и обладал златната кошута, обвивал с

пипалата на мрака бялото ѝ тяло. Желаел я до полуда, а с годините тя му се привиждала и наяве, и на сън. А това карало Ереб да беснее, да фучи и да ругае.

Един ден шпионите му, мраколети — черни птици с огнени очи и клюнове, долетели с вест, че Буран и Лада канят всички богове на кралски пир, за да потвърдят пред тях клетвите си.

Канели всички богове, но вест с покана за него не дошла.

— Защо очакваш покана да получиш? — попитала го Нихта, — ти таиш мрачна страст към нея, грозиш щастието ѝ, би била луда да те покани на пира.

— Аз съм БОГЪТ НА МРАКА! Аз съм Бог — равен сред равните — разярил се Ереб, полудял от обидата в думите на жена си.

— Знам, че я викаш в съня си... знам, че я искаш повече от мен... но тя не е твоя, не ти принадлежи и никога няма да ти принадлежи! Осъзнай се, Ереб!

Не се смирил богът на Мрака. Не стигнали думите на Нихта до ушите му. В лудостта си прогонил жена си. Извадил Бездна, тъмния си меч, изкован от чернота и злост, и посякъл невръстните си деца, играещи в тронната зала. Разплискала се черната им кръв по мраморния под. Изрекъл Ереб страшно заклинание и от пролялата се кръв създал армия от немъртви и чудовищни твари. Издал заповед за поход към страната на севера и сияйния дворец.

Настанали страшни дни.

Лада и Буран очаквали знатни гости за благороден пир, а на прага им почукал мракът.

Обсадила черната армия от чудовища и немъртви Двореца на бурите. Треперела земята под тътена на чудовищата, огъвали се яките порти на твърдината.

С ужасени очи от върха на Сияйната кула Лада гледала пълчищата в нозете си. Фурия плеснала с ръце и призовала другарките си, летните фурии. Завихрили се бесни ветрове, небето посивяло, спуснали се огромни смерчеви фунии. Принцесата на летните бури отметнала глава назад и извила звънък глас. Запяла песни — заклинания. Жега ударила пълчищата, черната армия се заизвивала в гротеската на огнен танц. Разперила ръце с разтворени длани Фурия и се издигнала над твърдината. Плеснала ръце отново и смерчовете помели чудовищата. Ледът им ги смразил, а силата на

ветровете в тях ги отпращали надалеко в смъртен полет. Светът се покрил с пелена от сив прах. Ревове на ранени зверове и писъци на ужасени немъртви се разнесли във въздуха.

— Не можеш да ме спреш, Буране! Не можеш да се скриеш от мен, Лада! — Гласът на Мрака надвил рева на битката.

Фуниите смерч се издигнали в небесата, сивият прах се разнесъл и погромът на бойното поле се разкрил. Ереб завил от ярост и с проклетия въздигнал от мрака нови пълчища и нови ужаси.

— Ела при мен, Лада, стани кралица моя и ще пощада всички мои врагове.

— Никога! — шептяла богинята, но шепотът ѝ стигал до Ереб като любовен зов и го настървявал за битка.

Обединили силите си Буран и децата му.

Обединили сили в битка невидждана и нечувана.

Обединили се в името на семейството и любовта.

Завихрили се ледените северни ветрове призовани от Буран. Притекли му се на помощ великите полярни мечки и всички поданици на Северното кралство. Фурия пеела своите песни заклинания и стоварвала смерч след смерч върху тези, които се измъквали от лапите на мечките и леда на ветровете. Южнякът спуснал мека пролетна омая върху двореца и успял да скрие воините по бойниците и бягащите невинни.

— Години те чаках, богиньо, и търпението ми свършва! — ревял в подножието на крепостта Ереб. — Ела при мен и в дар ще ти поднеса главата на Буран, а децата ти ще пощада. Ела и ще ги пощада...

— Как може да има такова зло по света... — възмути се Рич и затвори книгата.

— Рич, от началото на света злото и доброто винаги са в битка за надмощие. — Лорна подскочи, вгълбена в приказката и се засмя.

— Как си млади човече? — В стаята влезе д-р Уилкс.

— Док! Ела да чуеш края на най-най-любимата ми приказка! Кога ще ме пуснеш да си ходя, дооок! — провлачи последните си думи Рич и се усмихна на приятния мъж.

— Рич, докторът няма време за нашите вълшебни истории. — Лорна меко се намеси и подръпна немирния перчем на брат си.

— Винаги имам време за Рич и неговите истории, госпожице Лорна. — Д-р Уилкс намигна на слабото момче в огромното болнично легло и шеговито добави: — Но искам когато оздравееш и станеш велик разказвач на приказки да не забравиш стария си и най-голям почитател.

Момчето засия от щастие, а Лорна погледна с благодарност доктора.

— Госпожице Лорна, изследванията на Рич са готови, показателите му са стабилни. Ще подготвя документите и утре можете да го отведете вкъщи.

Два дена по-късно

— НЕ-Е-Е! — Писъкът на Рич огласи смълчаната къща.

Лорна се втурна с развети коси в стаята и прегърна разтрепераното момче. Слабото телце се тресеше в конвулсии. Девойката го залюля в обятията си и тихо запя люлчина песен. Тя се огледа в стаята и видя разтворената книга с приказката за мрака и светлината.

— Ах, слънце мое... пак си чел за битката, нали? — попита го Лорна с лек укор в гласа.

— Аз... сънувах как мракът поглъща светлината, както в приказката... — Рич се потресе от ужас.

— Но това е само история, скъпи...

— Сънувах... — прекъсна я Рич и повтори, — сънувах как мракът поглъща светлината и обвинява с пипалата си Луната. Както тогава, в началото на света... — Момчето се отскубна от прегръдката на сестра си и погледна към сребърната красавица на небето. След това обърна очи към бледата хубавица седнала до него. — Двореца на бурите падна, обсадата и яростта на Ереб успяха да пометат любовта, тогава, много отдавна. Мракът превзе крепостта и унищожи всички, които се противиха на злата му сила...

— Опомни се, Рич... това е приказка...

— А Любовта стоеше заключена в Сияйната кула в опита си да се спаси. — Момчето не обърна внимание на Лорнините думи и

продължи: — Мракът блъскаше отвън, а Лада плачеше, вперила немиждащ поглед във вратите. „Защо...? Защо...?“ не спирала да повтаря плачещата красавица. Мракът разбил вратите и влязъл в кулата с оголения Бездна в ръка. Зад него двама немъртви влачели тялото на Буран и го хвърлили в нозете на Лада...

— Рич, недей... — Лорна започваше да се плаши от случващото се пред нея.

— Писъкът на Лада се смесил с триумфалния рев на Ереб... от Бездна капела кръвта на съпруга ѝ, а тя го модела и го викала да стане и да се върне сред живите. Дори и в този час на мъка Лада не спирала да обича. Всеотдайността ѝ била безгранична. Богът я призовал да се покори, но тя не чувала и не виждала, ослепяла от сълзи. Това го разярило и той вдигнал Бездна над главата си, за да я посече... — Рич замълча. — Ето го злото, същото зло сънувах. Вдигнатият черен меч на мрака и падналата светлина...

— Не си го причинявай, скъпи, недей... било е кошмар. В живота е различно — ние сами ковим съдбата си и решаваме как ще живеем, дали ще сме добри, или лоши.

— Знам. — Рич прегърна Лорна и вдъхна аромата на вечна пролет, който се носеше от косите ѝ. — Кошмар реален... а съдбата не спира да ни изпитва, изпращайки ни трудности. Как искам да съм здрав, как искам да не съм ти в тежест... — Момчето я притисна силно.

— О, мили, не! Не си ми в тежест, как можа да си го помислиш даже... ти си ми всичко на този свят. Хайде, ще легна до теб докато заспиш...

Седмица по-късно

Хладилника бръмчеше тихо, а зъбите на декоративната фигурка на вампир, която Лорна бе подарила на Рич миналия Хелюин, фосфоресцираха на лунната светлина, струяща през прозореца. От хола се чуваше работещ телевизор — някакво късно шоу, което брат ѝ обичаше да гледа. Ехтяха аплодисменти, чуваше се смеха на момчето. А Лорна бе права пред прозореца и се взираше в тъмнината. Не мигаше. Очите ѝ бяха широко отворени. Тялото ѝ бе напрегнато. Тренираните ѝ мускули потрепваха без тя да усеща това. Виждаше

двора. Всеки силует се открояваше ясен като осветен от ярко слънце. Умът ѝ бе някъде...

Знаеше, че ще има проблеми. Видя мексикано в заведението. Усещаше мрачния му поглед по тялото си. Лепнеше и омърсяваше. Тогава не реагира. Владееше се перфектно и не се остави да ѝ проличи смущението. Какво точно я смути, сама не знаеше. Можеше да се справи с него, с охраната му, с всички. Стига вярното ѝ оръжие да бе в ръката ѝ. От тогава започна винаги да носи сабята със себе си. В дълга чанта за статив. Усещаше, че нещо лошо се задава. Нещо старо, древно и зло, което бе протегнало пипалата си — хищна сепия — към нейния свят. Но бе готова. И сега пред прозореца усети присъствието като дъх на леш, невидим, но натрапчив. Съзнанието ѝ се изпразни от мисли. Остави го отворено като фуния и попи околните звуци.

Щурче. Триене на листа едно в друго.

Мяукане на котка в далечината. Скорец.

Търкулване на камъче. Клаксон откъм голямото кръстовище при Сигамор драйв.

Стъпки през три къщи. Дърпане на пердетата от съседка.

Търкулване на камъче.

Лорна извади с едно движение сабята си и застана до вратата. Ослуша се. Прокрадващи се стъпки. Отвори комарника и тихо излезе. Плавна и гъвкава, невидима като черна котка в нощ. Дори очите ѝ не светеха.

Проблесна стомана и мъжът, промъкнал се до вратата, падна с мъртъв стон. Като гръмотевица изтреця падането на пистолета, който бе държал до момента. Момичето рязко се обърна, нанасяйки хоризонтален удар зад гърба си. Глухо хриптене и ново тяло падна.

Нападателят ѝ разбраха, че са разкрити. Излязоха без повече преструвки. Зад тях бе Карлос Оскурида. Държеше пура в устата си. Ето откъде бе дъхът на леш. Хората бяха двайсетина. Нямаше проблем за нея. Усмихна се, а лицето ѝ изрази решителност, гняв и сила.

Проблясък, сребърна дъга и стон.

Деветнадесет.

Завъртане. Удар с крак в гърдите на нападателя. Глухо тупване на дъските.

Осемнадесет.

Рязко пробождаване под мишницата. Нов вик на болка.

Седемнадесет.

Дясната ръка пусна дръжката, сви се в лакътя и мощно се заби в слънчевия сплит на врага.

Шестнадесет.

Отново хвана ръкохватката с две ръце и замахна отдолу нагоре към приближаващия се човек. Стоманата пиеше кръв.

Петнадесет.

Светът загуби цветове и земята забави въртенето си. Острието рисувахе спирали, кръгове, сложни пеперуди, впивайки се в меките обвивки на телата на нашествениците, дошли да вземат най-ценното на Лорна.

Не броеше противниците, които падаха един след друг покосени от омагьосаното оръжие. Танцувахе истинския танц. Този, за който се бе подготвяла цял живот. Танц на смърт за едни, танц на красота и живот за други.

Отново замахна и острието преряза гърлото на едър мъж с мургави черти, който все пак успя да стреля секунда преди да се срещне с всевишния. Лорна усети пареща болка в бедрото си. Загуби опора и падна. Съумя да се извърти, така че да постави острието пред гърдите си, което ѝ спаси живота. Чу звън на метал, когато изкусно изработен нож срещна нейното оръжие. За по-малко от миг, тя промени движението, така че острието се издигна като орел и после го стовари върху главата на дребния мексиканец, който умело бе успял да се промуши през защитата ѝ. Черепът му се разцепи като зряла диня и по лицето на момичето се посипаха пръски кръв и мозък, както и парченца кост.

Изправи се на колене, готова да посрещне следващите нападатели, но нямаше никой. Тогава чу откъм къщата, зад гърба си виковете, които смразиха кръвта ѝ.

— Лорна-а-а! ПОМОЩ!

Рич! Скочи на крака, забравила за куршума в бедрото си и мигом падна от пронизалата я болка. Парчето огнена стомана бе заседнало в бедрената кост. Погледна крака си, целия в кръв. Светът пред очите ѝ започна да се люшка и да избледнява, сякаш планинска мъгла се спускаше над нея. Мъгла, гъста като мляко. Изгуби съзнание. По-скоро съзнанието ѝ се носеше някъде високо, някъде където бе тъмно.

В мрака видя светлинки, някакви двери... тъмна фигура пред нея, която злобно удряше по тях. Разбра, че черния силует иска да влезе в кулата и... не знае защо. Усещаше някакво присъствие затворено. Нещо, което би описала... светло и добро. Черната фигура се обърна към съзнанието ѝ и сякаш очите се взряха. Лорна не виждаше черти, само безформена тъмна материя, но усети прогаряне от злостния поглед. Дръпна се назад и...

Лорна опита да се надигне. Но не можа. Бе вързана и лежеше на някакъв килим. Опита се да фокусира. Да, килимът в стаята на Рич. Направи втори опит да стане, но някой я бутна обратно. Сякаш отдалеч чу:

— Остави я! Не я пипай, нещастнико!

— Млъкни, говнѐ! — и изплющяване на шамар. Този звук сякаш избистри зрението ѝ.

Наистина бе в стаята на Рич, който седеше свит в леглото си. До него някаква горила стърчеше, насочила дулото на огромен пистолет към главата му. Обърна се на другата страна и видя Карлос Ескурида. Седнал на стол до вратата. Надвесен напред и вторачил тъмните си очи с цвят на мъртъв въглен в нея.

— Ти... — Лорна изхриптя и прочисти сухото си гърло. — Какво искаш от нас... остави ни!

— Истинска богиня... — шепти на себе си Карлос. — Прекрасна и опасна.

— Какво си ти? Какво искаш от нас! — изкрещя девойката и го вади от унеса.

— Теб.

Лорна знаеше отговора на въпросите си, но когато го чу от устата на мрака нещо се скъса в нея и прободѐ сърцето ѝ. Мъжкото лице се разми пред очите ѝ, а чернотата изпълни стаята. Този мъж бе възплъщение на злото, което тя сънуваше толкова нощи подред и не смееше да сподели с брат си, за да не го разстрои и да разклати и без това крехкото му здраве. А ето че той бе сега тук в дома им, в светая светих нахлул с кръв и злост, и искаше невъзможното.

— Ти... — Девойката го погледна с цялата твърдост, с която можеше. — Ти нямаш чест. Дай ми сабята и се изправи срещу мен! Не се крий зад гърбовете на горилите си.

— Стига плямпа, мърло! — Яки ръце я повдигнаха като перце и я изправиха в средата на килима. Въпреки огнените пулсации в крака си Лорна този път не загуби разсъдък и прикова очи в мрака пред себе си.

— Дръж се прилично, Рой — изсъска Карлос на горилата и допълни: — Така не се говори на кралица.

— Дай ми меча, господине! — настоя Лорна.

— Пусни момчето. — Карлос направи знак, а Рич не чака друга възможност и се хвърли към сестра си.

— Мракът не може да надвие светлината! — Момчето обърна неவிждащите си очи към мексикано. — Тогава, назад във времето ти обезумя и съсече децата си, свои и чужди, погуби крале и кралства... Но когато вдигна Бездна, за да унижиш едничката останала жива светлинка на света, самата природа ти се противопостави.

Лорна стоеше притихнала и не смееше да помръдне, за да не провокира Карлос или горилите му. Слушаше словата на Рич и тайно се надяваше, че това ще ѝ спечели малко време, за да измисли някакъв план.

— Тогава природата се обърна срещу мен и ме погуби, но днес и сега няма сила да ме спре. — Чертите на Карлос се размиваха през ококорения Рич и потръпващата Лорна в прегръдките му. — Да, аз съм онзи, който те любеше през вечността и който те намери и никой и нищо не ще го спре.

Значи е истина... легендата е истина...

Прилив на отчаяние, извиращ от дълбините на изтерзаното ѝ сърце се опитваше да пробие и да изскочи на повърхността, но девойката стисна очи и впи зъби в долната си устна. Металният вкус на собствената ѝ кръв отрезви бучащата ѝ глава и тя не позволи на паниката да я победи.

— Ереб умря! А Лада в отчаянието си се прободеше с Бездна, за да последва съдбата на любимия си. — Рич трепереше като тръстика на бурен вятър и мълвеше в транса си: — Те всички изпаднаха в забвение заради теб. Бездна се разби на късчета безчет. Но надежда винаги ще има, аз знам... От смесената кръв на Лада и Ереб родиха се човеците днешни що ходят, живеят и добруват по света... Затуй едни са тъй добри, затуй пък други са зловещи...

— Стига хлапашки брътвежи, момче. — Стоманата в кроткия мек глас на Карлос прекъсна тирадата на Рич, прерязва момчето и то се преве на две, свличайки се в краката на безмълвната девойка.

— Не ще ти дам сестра си, не ще ти даром дам аз любовта, не ще ти дам...

— Върни ми сабята, убиецо, и се изправи срещу мен! — Лорна проговори и отново вдигна очи към чернотата.

„Красива, горда и кървава. Силна. Не е крехката красавица от легендите.“ Карлос се изкуши да ѝ върне оръжието и да опита целувката на стоманата ѝ. „Силна и опасна. Не... първо ще опитам целувките на розовите устни и гъвкавостта на божественото ѝ тяло... пък после... да, после ще си поиграем и на дуел със саби.“

— Рой, време е младият господин да си ляга. Изведи госпожицата, а аз ще го приспя с нова приказка. — Карлос оголи зъби в подобие на усмивка.

— Не-е-е! Не ще ти дам сестра си!

Рич се изправи и се вкопчи в овързаната Лорна с всички сили.

— Този път силата не ще победи! Аз не ти я давам, не ти давам надеждата си... тя е всичко, които имам...

— Недей, Рич, не ме мисли... ще преживеем и това изпитание...

— Лорна шепнеше успокояващо в ухото на брат си. — Обичам те, слънце мое.

— Обичам те, сестричке. Давам живота си за теб.

Рич се надигна на пръсти и целуна с треперещи устни челото на сестра си. Мястото на целувката засия и озари стаята със силна златна светлина. Момчето се огледа и с побеляло лице се свлече в несвяст на килима. Въжетата, с които беше овързана с тих шепот се разпаднаха, а тя, освободена, се издигна на десетина сантиметра във въздуха с разтворени длани и отметната назад глава. Водопадът от коса, доскоро вплетен в любимите сложни плетеници на Лорна също се освободи и се разпиля на дипли по шията, раменете и гърба, за да се отпусне в пухкав разкош като наметало. Сияещият знак на челото ѝ пулсираше все по-силно и с все по-голям интензитет. Карлос и горилите му ревяха от изгарящата ги светлина и криеха лица в ръцете си захвърлили пистолети, захвърлили мъжкарските пози.

Скоро грациозното тяло във въздуха сякаш се разтвори и на негово място се появи онази, древната красавица — богинята на

любовта. Тя отвори очи и с твърд поглед и овладян глас проговори:

— Нямах вече власт в този свят, в това време, о, Ереб, о, Мрако бесен. Не ще ти дам да тъпчеш и унижаваш веч' невинни души. Нито тез', що сега се опитваш да завладееш и потъпчеш обичта. И в своята нетленна форма ще се грижа аз за хората, що любят и обичат; и братската обич и сестринската нежност са по-големи и по-велики и от най-добрия меч, и най-великото оръжие. Наказвам те аз, Карлос, за туй що злото ти приел си за свой път, за свое наследство. Наказвам те и нивга ти не ще прогледнеш пак... Наказвам теб, Еребе — мрак си ти и в мрак ще останеш навеки.

Богинята се спусна на земята, знакът на челото ѝ сияеше в златната си сила. Карлос чуваше всички думи, а всяка от тях се забиваше като стоманен чук в мозъка му с прогаряща болка. Изрева в агония и със стиснати зъби се осмели да погледне през полуотворените си клепачи към говорещата богиня.

И това беше краят му.

Богинята пристъпи и застана точно пред него. Хвана с ръце неговите, криещи лицето му, отстрани ги и го застави да я погледне. Той нямаше сили да ѝ се противопостави и отвърна на властния ѝ поглед.

— Свърши се. — Лада се изправи, а знакът на челото ѝ засия — тя се наведе и целуна всяко от очите му.

Неистов животински рев огласи въздуха и разтrese къщата. Стените се напукаха, стъклата на прозорците се пръснаха на хиляди парченца. Неиде в далечината се чу изплашен кучешки лай и вой на изплашени котки.

Карлос падна на земята и се затъркаля превит, с ръце, закрили очите. Между пръстите му се процеждаше черна кръв.

Лада бе изчезнала, а на нейно място стоеше треперещата Лорна — все още неориентирана в ситуацията, но силна и здрава. Нямахше следа от раната ѝ, освен окървавените ѝ дрехи. Тя се втурна към все още изпадналия в безсъзнание Рич и нежно го взе в обятията си. Повдигна главата му в скута си и леко потупа страните му, за да го свести. Момчето въздъхна, изкашля се и отвори очи. Видя обичното лице и разкошните коси, надвесени над него:

— Победихме ли?

— Май, да... — Лорна се засмя и му подръпна рошавия перчем.

— Май ще пишем нова приказка с нов край.
— И то какъв!

Две седмици по-късно

Лекарите така и не успяха да дадат нито логично, нито научно, нито каквото и да е обяснение как така изведнъж неизлечимо болният Рич се оказа здрав. И излекуван.

Приеха в болницата Карлос — вече бивш гангстер, с кървави кратери вместо очи. Естествено, констатацията на петчленната лекарска комисия беше пълна слепота.

Д-р Уилкс с огромно удоволствие подписа и последният документ и последната епикриза за състоянието на момчето, и лично ги изпроводи до главния изход на болницата. Зад него сестрите, когато си мислеха, че никой не ги гледа, тайно бършеха зачервените си от умиление очи.

Все пак спазиха традицията и Рич се повози за последно, ама наистина за последно в болничната количка.

А там, на изхода, със соколово перо в косите го чакаше бляскавата Лорна с още по-бляскавата си усмивка и ослепителната красота.

Братът и сестрата се качиха в малката кола на Лорна и напуснаха завинаги Атока.

А на задната седалка в калъфа прилежно прибрана спеше Обич, сабята на Лорна.

[1] Мрак (исп.). — Бел.а. ↑

ДЪРВОТО

Видяха дървото далеч от обикновените места, където играеха и се разхождаха. Отклониха се от пътеките, пребродени не един и два пъти. Подтичваха, гонейки слънчевите лъчи и пеперуди, подминаха храсти, отрупани с малини и къпини.

Безгрижен ден, красив, тих и спокоен като щастливо детство. Смехът им се носеше над поля и гори, волен и свободен. Играеха невинно, въпреки че навлизаха във възрастта, когато момичетата и момчета все повече се отчуждават едни от други, поради неосъзнатото привличане помежду си. Животът бе пред тях и тъмната му, лепкава сянка бе надвиснала над тях. Все още не я виждаха, а и сравнително рядко я усещаха, главно по държанието на възрастните към тях.

Разменените погледи, обаче, понякога подсказваха за бушуващите емоции в развиващите им се тела. Момчето не виждаше голите й колене за пръв път, но ги възприемаше по друг начин. Вече не дърпаше дългата руса коса за удоволствие, не я спъваше по каменистата пътека само за да я види да пада и да плаче от безсилие. Случваше се да й подаде ръка, за да й помогне да мине лесно през потруднопроходимо място. Тя от своя страна отмяташе глава назад, така че косите й се разливаха като узряло жито и се смееше, отблъсквайки ръката му и прескачаше трудното място. Когато й подаряваше шепа сочни малини, тя ги приемаше със свенливата усмивка, която носеше на ъгълчетата на устните си, а от нея прозираше зрелостта на красива, ухажвана дама.

Лятото над децата сипеше щастие. Това последно лято, когато две деца тичат щастливи и волни на воля.

Дървото се издигаше на закътано място в подветрената страна на висока скала. Как стигнаха до това място те самите не разбраха, но виждайки дървото вече бяха уморени и се спуснаха към него. Легнаха в дълбоката сянка, запъхтени, потни и жадни. Гледаха към синьото небе през преплетените клони и листа, сочеха и оприличаваха формите им на различни неща — фантастични и реални. После станаха и се огледаха — стори им се, че мястото е вълшебно. Въздухът бе кристален, свеж, чист и хладен, пеперудите им се струваха по-едри и с по-ярки цветове, а птичите песни високи и ясни.

„Да имаше вода“, си помисли момичето.

Другото дете сякаш долови това и изтича бързо към скалата. Покатери се умело по издатините и се огледа. Странното място изглеждаше подредено, камъните образуваха ниски арки, под които можеше да се провере, ако пълзи.

Извика другарката си, защото чу шум от течаща вода. Тя се качи и заедно се промушиха. Видяха изворче, бликащо от цепнатина в скалата. Момичето се наведе и потопи устни. Водата бе ледена. Освежи се и се обърна към момчето, за да му се оплези, ощиπε, за да се погонят в това вълшебнo царство.

Той стоеше загледан над скалата с извора. Пристъпи като хипнотизиран напред, подмина я и се изправи, проточвайки врат.

Момичето го последва. Огромната скала бе кръгла, наподобявайки зид, издигнат, за да защитава гола полянка, покрита само с мъхове, в чиято среда се издигаше дърво. Ако предното дърво, под което бяха почивали им се бе видяло голямо, то това бе огромно. Истински колос. Клоните му се спускаха към земята, сякаш оформяйки юрта. Цялото бе отрупано с едри червени плодове колкото юмрук. Не бяха виждали такива никога.

Спуснаха се и се приближиха плахо към гиганта. Разгледаха го внимателно с някакво чувство на благоговение, което импулсивно изникна в сърцата им. Докоснаха кората му — груба и набраздена.

„Приличат на лица!“, каза момичето, отговаряйки на немия въпрос на момчето. Наистина, сякаш кората на дървото бе съставена от десетки или стотици дървени лица — мъжки, женски, детски.

Двамата се заиграха около Дървото. Оприличаваха лицата на свои познати и се смееха весело. Когато играта им омръзна седнаха в „юртата“. Мълчаха. Имаше нещо магическо и могъщо, което усещаха във въздуха. Внезапно ги изпълни страх и момичето потърси пипнешком ръката на момчето. Седяха така — две деца, хванати за ръце, красиви и невинни.

— Септември ще заминем в чужбина! Баща ми си е намерил работа... — каза момичето.

Думите натъжиха момчето. Ръката му бе потна. За пръв път я държеше за ръка и искаше този момент да продължи вечно.

— Ще се видим ли?

— Чух майка да казва, че в началото ще е трудно и няма да се връщаме поне първите една-две години.

Той замълча и сведе очи. След това тръсна глава и стана. Обиколи дървото и тайно избърса очи с ръкав. Тогава видя хралупата. Беше в сенките, между браздите на Дървото.

— Еха-а-а, ела да видиш! — извика я той, по детски забравил нещастieto, което само допреди минута го натъжаваше.

Момичето дойде и възкликна удивено:

— Дали може да се влезе?

— Доста е тясно — опита да се промуши момчето.

— Чакай, чакай, ти си по-едър — избута го тя, наведе се и се промуши в ствола. — Мале-е-е — чу се далечния й глас. — Колко е широко вътре.

Той успя само да провре глава, колкото да се огледа. Наистина вътре хралупата сякаш заемаше цялото пространство на ствола. Даже бе странно уютно и приятно. „Сякаш съм у дома с чаша какао“, помисли си той.

„Няма да я виждам повече! Никога няма да играем, както това лято.“ Последното лято преди есента на живота да ги разнесе в различни посоки.

Мръкваше се, когато се отдалечи. Изкатери скалния кръг, пи вода от изворчето и се обърна да погледне Дървото. Още чуваше виковете й, които вече заглъхваха от умора. Обърна се и избяга. Имаше да обяснява много, да лъже, да слуша обвинения и клетви, но бе готов на всичко.

Върна се след година. Вече не онова дете, което скачаше от камък на камък, което тича след пъстрокрила пеперуда, а юноша. Приблiжи се до скалното образувание, което обграждаше и защитаваше Дървото. С мъка успя да се провре под едната каменна арка, накваси устни в изворчето и побърза към приятелката си. Тя беше там. Чакаше го. Не беше заминала с баща си в чужбина. Приблiжи се до нея и я целуна, разказа й какво се е случило с него през годината, а после обходи ствола. Дървото бе затворило хралупата, където тя се бе промушила преди дванадесет месеца. Лико бе покрило лицето й, а от пръстите й бяха израснали крехки вейки.

Завинаги негова!

Идваше всяка година и я съзерцаваше как се слива с растението все повече и повече, докато един ден, девет години по-късно, различаваше само лицето ѝ в кората. Погали го и го целуна за последно. Заминаваше за чужбина!

Издание:

Автор: Валентин Попов — Вотан

Заглавие: 26 истории

Издател: Читанка

Година на издаване: 2019

Тип: сборник разкази

Националност: българска

Редактор: Виктория Иванова

Коректор: Емилия Илиева

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/9633>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.